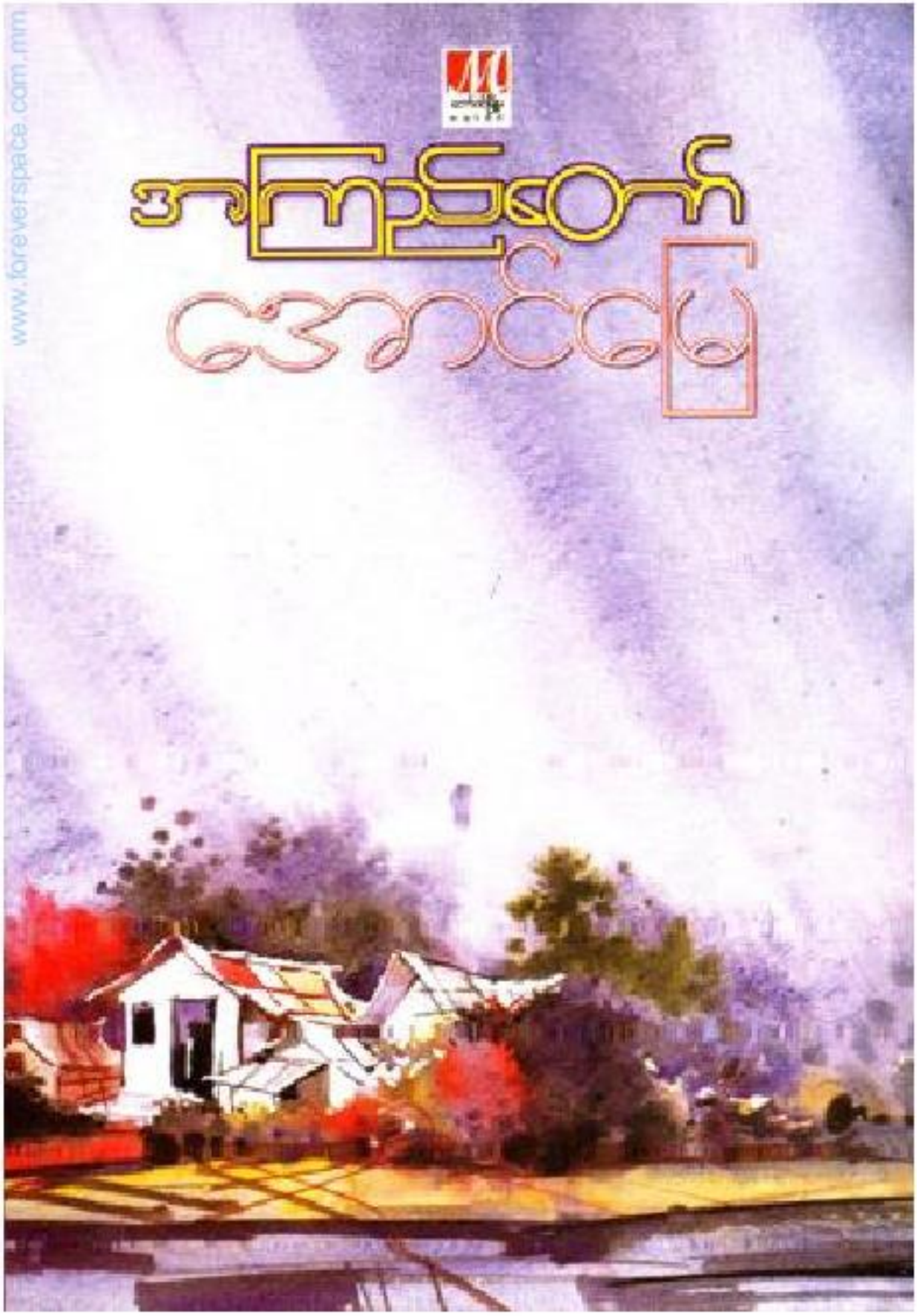

www.foreverspace.com.mm

အကြည်စိုက် အာဝဏ္ဍေ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- + ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- + တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- + အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘာထား

- + ပြည်ပသားကိုးပုဆိန်စိုး အတိုးမြှင့်ပေးမှုများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအမျိုးမျိုးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- + ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား သိုလှုံ့သူအဖြစ်သတ်မှတ်စေရမည်။

နိုင်ငံရေးတည်ခွဲ (၄)ရပ်

- + နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာရေး၊ များသောအားဖြင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- + အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- + နိုင်ငံ့အကျိုးစီးပွားအခြေခံဥပဒေပေး ပြန်ပေါ်လာရေး။
- + ပြစ်ဒေါ်လာသည့် ခွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေ သစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ခွဲ (၄)ရပ်

- + နိုင်ငံပို့ရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်တောင့်တိုက်တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- + ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ်ပြင်စွဲပြန်ပေါ်လာရေး။
- + ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- + နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ခိုင်ခံ့စွာ အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ခွဲ (၄)ရပ်

- + တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင်၊ အတွင်း ဓာတ်ပြန်လှည့်ပေးရေး။
- + အမျိုးရင်း၊ ဇာတိကွန်မြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- + မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်တက်မြှောက်ရေး။
- + တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်ပေးရေး။

အကြည်တော်

အောင်မြေ

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၇၇) ၃၈-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း- ၃၇၉၅၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အကြည်တော် ၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၁၇)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၅၆၀၅၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်	- ၅၀၁၄၁၄၀၅၁၀

အဖုံးပန်းချီ	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြဲ - ၃၇၀၀) ၇၇/ခ၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးနှင့်	- ဦးထွန်းလင်း (ဖိုးဝပုံနှိပ်တိုက်)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- အမှတ်(၁၄၀)၊ (၄၅)လမ်း၊ ပိလ်တထောင်မြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၂၀၀ ကျပ်

ဒုက္ခဆိုတာ
နောင်တစ်ချိန်ဖြစ်တာမဟုတ်
ဟောပါ။

ဒုက္ခ

ဆိုတာ နောင်တစ်ချိန်ဖြစ်လာမယ့်ဟာသပါ. . .
 မှန်ချင်မှလည်းမှန်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်
 ကတော့ အဲဒီလိုပဲမြင်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်
 တို့ဖြတ်သန်းလာတဲ့ဘဝမှာလည်း ဒုက္ခဆိုတာ
 မပြောပလောက်တဲ့ ယိုင်နဲ့နဲ့တံတားလေးပါ။ ဒီ
 တံတားလေးကို ဖြတ်သန်းချိန်မှာသာ ဝိုးရိမ်စိတ်များ
 ပေမယ့် တံတားလေးကို ဖြတ်သန်းကျော် ဖြတ်နိုင်
 တဲ့အခါ လူတိုင်းကြည်နူးစိတ်နဲ့ပြုံးဖြစ်ကြတာပါပဲ။
 ကျွန်တော့်သဘောကတော့ အဲဒီအတိုင်း
 ပါပဲ။ တံတားလေးကို ဖြတ်ချိန်မှာတောင် အောင်
 မြင်သွားတဲ့အခါ ပြုံးဖြစ်ဦးမှာပဲဆိုတာ ကြိုသိနေတဲ့

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ 7

အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကအများကြီး လျော့နည်းစေခဲ့ပါတယ်။

ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့အကြောင်းလေးပြောပြပါဦးမယ် . . . ။
ဒါဟာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့တံတားပေါ်က ကာလပါ။ အကယ်၍များ တစ်
နေရာရာမှာပြုံးဖြစ်သွားခဲ့ရင်တောင် ဒုက္ခဆိုတာ နောင်တစ်ချိန် ဖြစ်လာ
မယ့်ဟာသပါဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးကို ခဏဖြစ်ဖြစ်ပြန်ကြည့်ပေးပါ။ နောက်
နည်းနည်းလေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေးပါ။ ပြီးမှ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ကို
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ။

ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုထဲဝင်ကြည့်ကြ
ပါဦး . . . ။

ကျွန်

တော့မှာအောင်မြေလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာလေး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီနေရာလေးကို အမေက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ငွေတစ်သောင်းနဲ့ဝယ်ပေးခဲ့တာ ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အစွန်ဆုံး တည်ကာစ မြို့သစ် ကလေး တစ်ခုမှာပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပေးဆပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဆိုတာ ကျွန်တော်အပါအဝင် လူပေါင်းဆယ် ယောက်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ကျွန် တော်တို့အားလုံးဟာ အနုပညာ နယ်ထဲခြေချဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေပါ။ အခုတော့ အားလုံးဟာသူ့ဘဝနဲ့သူ နေရာလေးတွေရ ကုန်ကြပြီ ပေါ့။ ပန်းချီဝါသနာပါသူတွေက ပန်းချီဆရာ

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ ၅

ဒီဇိုင်နာတွေဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့စာရေးဝါသနာ ပါသူတွေက စာရေးဆရာ တွေဖြစ်ပေါ့။ ဒါကလည်းအမေဝယ်ပေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်မြေလေး ကောင်းမှုလို့ထင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့အောင်မြေလေးဟာ ပေနှစ်ဆယ်ပတ်လည်ပဲကျယ် တဲ့ ဝါးထရုံအိမ်လေးပါပဲ။ အိမ်ကလေးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာအသေရိုက်ထားတဲ့ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးနှစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီကွပ်ပျစ်ကလေးမှာပဲ ရှိရှိသမျှလူတွေ အားလုံးစုပြုံအိပ်ကြတယ်။ ဝါးကွပ်ပျစ်လေးနှစ်ခုကလွဲရင် အခြားနေရာ တွေမှာဘာမှမခင်းထားဘူးလေ။ မြေကလည်းရွှံ့မြေကြီးဆိုတော့ ပလစ် ပလစ်နဲ့။ ဒါကြောင့် ညအိပ်ချိန်ဆိုရင် အဲဒီဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးမှာပဲ ကျပ်ညပ် ကပ်သတ် အိပ်ရတာ။ နေ့ခင်းပိုင်းဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှအိပ်လို့ မရဘူး။ ပန်းချီရေးတဲ့လူတွေက ပန်းချီရေး၊ စာရေးတဲ့သူကစာရေးနဲ့ အားလုံးကိုယ့် အလုပ်ကိုယ် တကုတ်ကုတ်နဲ့လုပ်ကြတယ်။

ပြီးမှ တစ်နေ့စာလုပ်ပြီးသမျှကို မြို့ထဲသွားပို့ပြီး စားသောက်ဖို့ကို ကြိုသလိုဖန်တီးခဲ့ရတယ်။ များသောအားဖြင့် ပန်းချီဒီဇိုင်းလုပ်တာက အဓိက အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကိုပဲ ဖိလုပ်ခဲ့ရတယ်။ စားသောက်ဖို့ကို လည်း ဆိုင်တွေမှာစားရင် ငွေကုန်မှာစိုးလို့(အမှန်တော့စားကိုမစားနိုင်တာ) အိမ်မှာပဲရှာ ကြံချက်ပြုတ်စားခဲ့ကြတယ်။ ကောင်းကောင်းကမ်းကမ်းတော့ မစားရဘူးပေါ့။ ဆယ်ယောက်စာကို ငါးဆိုရင် နှစ်ဆယ်သား၊ ကျန်တဲ့ ကြက်သား၊ ဝက်သားဆိုရင်လည်း ဆယ့်ငါးကျပ်သားလောက်ကိုအသီး အရွက်တွေ အစုံထည့်ပြုတ်ပြီးစားရတဲ့ ကာလသား မီးကျိုးမောင်းပျက် ဟင်း ကိုပဲ မရိုးတန်းလွှေခဲ့ရတယ်။ အာဟာရဖြစ်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီ နဲ့ပို့ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ အဲဒီလိုနေခဲ့ရတာကိုပဲ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုလိုအရမ်း ပျော်ခဲ့ကြတယ်။ အားလုံးတူတူ တန်တန်စားသောက်ပြီး ဟာသတွေပြော၊ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ ပြောင်းသတ်နေခဲ့ရတာပေါ့။ (နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်စာရေး တော့ အဲဒီမှာပြောခဲ့တဲ့ ဟာသတွေအတော်များများ ပြန်ထည့်ရေးဖြစ်ခဲ့

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

တယ်။ ဖတ်တဲ့လူတွေလည်း ရယ်ရတယ်လို့ပြောကြတာပဲ။)

အခုတော့ ကျွန်တော်တို့အဲဒီအောင်မြေလေးကထွက်ခဲ့တာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီအိမ်မှာနေခဲ့ကြတဲ့သူတွေ အားလုံးလောက်နီးနီးလည်း ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်များ လို့စိတ်ညစ်တဲ့အခါ အဲဒီအိမ်ကလေးကိုသွားပြီး တစ်နေကုန် ပက်လက်လှန်အိပ်နေဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ကလေးကတော့ အရင်ကအတိုင်း ပါပဲ။ ပေါက်ပြဲနေတဲ့ထရပ်ကို မိုးကာစနဲ့ပိတ်ကာထားပြီး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ အမိုးအကာအောက်မှာတည်ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီအိမ်ကလေးရောက် တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ ဪ... ငါတို့ဘယ်ဘဝကနေစပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကို ပြန်အမှတ်ရပြီး ခွန်အားသစ်ပြန်ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါကိုပဲ ကျွန်တော်တို့က အောင်မြေပြန်နင်းတယ်လို့ ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီအောင်မြေဆီကိုပြန်ရောက်ရင်ပဲ နံဘေးအိမ်ကဝက်အော်သံ၊ ရပ်ကွက်ထဲကရန်ဖြစ်သံ၊ ဈေးသည်တွေရဲ့ အော်မြည်သံ၊ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ ဟစ်ကြွေးတွန်ကျူးသံများကို အရသာရှိစွာနားဆင်ခံစားရင်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ အမိုးအကာအောက် ပက်လက်ကလေး အိပ်စက်ရတာကိုက ဘာနဲ့မှမလဲနိုင် တဲ့ အာယုဒီယအားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။

နေဦး... အစကနေပြောပြမယ်...။

အဲဒီ

အိမ်လေးကို ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ မိုးတွေ
 အလွန် ရွာတဲ့ ဝါဆိုလမှာပါ။ ဝါတွင်းမှာ အိမ်မ
 ပြောင်းရဘူးပါဘူးနဲ့ ပြောကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
 ကိုယ်တိုင်က အယူမရှိတာကတစ်ကြောင်း၊ မပြောင်း
 မဖြစ်ပြောင်းကိုပြောင်းရတော့မှာက တစ်ကြောင်း
 ကြောင့် ပြောင်းခဲ့ရတာပါ။ မပြောင်းမဖြစ် ပြောင်းခဲ့ရ
 ခြင်း အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဆက်
 ငှားပြီးမနေနိုင်တော့လို့ပါ။ လက်ရှိငှားထားတဲ့ အိမ်က
 သုံးထောင်ကျော်ပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီ
 ရေးတဲ့အလုပ်က တစ်လသုံးထောင် အသားတင်
 ကျန်ဖို့မလွယ်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် လက်ရှိအိမ်က
 နေ မပြောင်းလို့ မဖြစ်တာကြောင့် အမေငယ်ဖေခွဲတဲ့

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

တစ်သောင်းတန် မြေကလေးကိုပြောင်းခဲ့ရပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ပြောင်းရမယ့်နေရာ တောင်ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့ဆိုတာ ဘယ်နားရှိလို့ရှိ မှန်းတောင်မသိပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ဆီခဏအလည်လာတဲ့ ကျွန်တော့်အမေက လက်သမား တစ်ယောက်ငှားပြီး သုံးသောင်းကျော်တန် အိမ်ကလေးတစ်လုံး သွားဆောက် ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။

“ဆောက်လို့ပြီးပြီပြောင်းခဲ့လို့ရပြီ. . . ”

အိမ်ဆောက်နေတဲ့နှစ်လအတွင်းမှာတော့ လက်ရှိနေနေတဲ့အိမ်ရှင်ကို တောင်းပန်ပြီး လချင်းပေးပြီးနေရတာပေါ့။

အိမ်ဆောက်လို့နှစ်လလောက်ကြာတော့ လက်သမားဆရာဆီက အဲဒီ စကားသံကြားရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အိမ်ပြောင်းဖို့ စတင်ပြင်ဆင်ရ ပါတော့တယ်။ အဲအိမ်ပြောင်းမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အငြင်းပွားစရာတွေရှိလာပါတယ်။ ဒါကတော့ နေ့ဘက်ပြောင်းမလား၊ ညဘက်ပြောင်းမလား ဆိုတာကိုပါ။ အားလုံးကတော့ ညဘက်ပဲပြောင်းချင်ကြပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင် အစုတ်အပြတ်တွေကို လူမမြင်စေချင်လို့ပါ။ အဲဒီတုန်းကလည်း ရန်ကုန်မြို့မှာ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီး စုဆောင်း မိတာက ဒန်အိုးအစုတ်နှစ်လုံး၊ ထမင်းချက် လို့မရပေမယ့် ထမင်းပဲချက်နေတဲ့ အခွံမပါတဲ့ အနှစ်သားချည်း ပေါင်းအိုးတစ်လုံး၊ ချမ်းတဲ့အခါ စုခြံဖို့ အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ စစ်ခြင်ထောင်နှစ်လုံး၊ နောက်နေ့စဉ်ဝတ်နေကျ အဝတ်အစားအနွမ်းကလေး နှစ်စုံသုံးစုံ၊ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ရေဝယ်သုံးရ တာမို့ (ရေ မီးပါတဲ့ အိမ်မငှားနိုင်လို့) မရှိမဖြစ်ဆောင်ထားရတဲ့ တိုင်ကီနှစ်လုံး၊ တခြားစာအုပ် အဟောင်းစာအုပ်အသစ်၊ စာရွက်တွေဒါတွေပါပဲ။

ဒါကြောင့် အဲဒီအစုတ်တွေကို ကိုယ့်ရုပ်ကြီးနဲ့တကွ တစ်ခါတည်း မမြင်စေချင်လို့ ညဘက်ပြောင်းဖို့ပဲ အားလုံးမှာဆန္ဒရှိကြတာပါ။

ဒါပေမယ့်အဲဒီအကြံအစည်က လိုက်ပို့ပေးမယ့်ကားဆရာနဲ့တွေ့တော့ လုံးဝပျက်စီးသွားပါတယ်။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

“ခင်ဗျားတို့ကိုပို့ပေးရမယ့်နေရာက လူမရောက်ငှက်မပေါက်တဲ့ နေရာ . . . လမ်းမှာတင်နှစ်နာရီလောက်ကလယ်ကွင်းကြီးကိုဖြတ်ရမှာ . . . အဲဒါကို ကျုပ်က ညဘက်ပို့ပေးရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးတာနဲ့ အတူတူပဲ . . . ကျုပ်သေတာတောင်မလိုက်ဘူး . . . ”

မျက်နှာသေကြီးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ပြောထည့်လိုက်တာ။

ကားဆရာနဲ့ဘယ်လိုမှညီမရတဲ့အဆုံး နေ့ဘက်ပဲပြောင်းကြရတော့ တယ်။

ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေကားပေါ်တင်တော့ အင်မတန်မျက်နှာ သေပြီး အင်မတန်ရက်စက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကားဆရာခမျာ ရယ်လိုက်တာ အူတက်မတတ်ပဲ။ ဒန်အိုးတွေကြည့်လိုက် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာကြည့်လိုက်၊ ခြင်ထောင်စုတ်ကြီးကြည့်လိုက် ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာကြည့်လိုက်နဲ့ သဘော ကျပြီး ရယ်နေလိုက်တာ ခွက်ခွက်ကိုလန်ရော။ ပြီးတော့ပြောသေးတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ . . . ဒီပစ္စည်းလောက်နဲ့ ဆိုက္ကားငှားသွားတာတောင် ရတဲ့ဟာကို ဘာလို့ကျုပ်ကားကြီးငှားသေးလဲ . . . ”

တဲ့ . . . ။

ဟုတ်တယ်။ သူ့ကားကဒိုင်နာကားကြီး။ ပါတဲ့ပစ္စည်းများက ခုန က ပြောတာထက်ကို လူတစ်ကိုယ်ပုဆိုးတစ်ထုပ်စီပဲပိုပါတော့တာ။ ကား နဲ့ထွက်ရင်တော့ ကားရဲ့ငါးချိုးတစ်ချိုးတောင်မရှိ။

“နေဦးလေစောင့်ကြည့်ပါဦး . . . ”

ဒါပဲပြောစရာရှိတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးကားပေါ်တက်လိုက်တော့ ကားဆရာ အံ့ အားသင့်သွားတယ်။ ပါတဲ့ပစ္စည်းကဘယ်လောက်မှ မရှိပေမယ့် လူချည်းပဲ ဆယ့်နှစ်ယောက်။ အိမ်ရှိလူက များပါတယ်ဆိုမှ ဝိုင်းကူပြောင်းပေးဖို့ ဟေး လားဝါးလား နဲ့ရောက်လာကြတဲ့ အပျော်စိန်တွေပါ ပါလာတာကိုး။

ဒါနဲ့ပဲအမှိုက်တစ်ပုံနဲ့လူစိမ်းတစ်သိုက် အိမ်ပြောင်းဖို့ထွက်ခဲ့ကြ တယ်။ ပြောင်းတဲ့နေ့မှ မိုးကလည်းသည်းလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့တော့။ ကမ်း

အောင်မြေ 14

ရိုးတန်းမှာ မုန်တိုင်းရှိလို့ဆိုလား။ လေရောမိုးပါ အသည်းအသန်ကုလို့။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဇာတ်လိုက်ကျော်ကားဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့
အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချတယ်။
“အဲဒါပြောတာပေါ့. . . ကံဆိုးထီးသွားရာမိုးလိုက်လို့ရွာဆို
တာ. . .”

ဩ

ခရီးနီးသလား...

“မနီးပါ...”

တောင်ဒဂုံကနေ ထွက်လိုက်တာနဲ့ မဆုံး
တန်းမြင်နေရတဲ့လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးကိုတွေ့ရ တယ်။

“ငါတို့နေရမှာဘယ်မှာလဲ...”

အားလုံး အဲဒီစကားတောင်မမေးနိုင်ဘဲ
မဆုံးတန်းလယ်ကွင်းကြီးကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ပြီး
ငိုနေမိကြတယ်။

“ဟာ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဟိုမှာ...”

ကားအနောက်နားမှာထိုင်နေတဲ့ သန်းဇော်
သစ်(ယခုမှခင်းရှုထောင့် ဒီဇိုင်းနာ)က အနောက်
ဘက်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တော့ အားလုံးအံ့အား
သင့်သွားတယ်။

တော်ဝင်ပြုစုအုပ်စိုက်

“လူဟာ . . . လူလူ . . . ”

“ဟေး . . . အဟုတ်ဟာ . . . ဒီဘက်မှာလူရှိသေးတယ် . . . ”

“အေး . . . တော်သေးတာပေါ့ကွာ . . . ငါကတို့တစ်အိမ်ထဲရှိမယ် မှတ်နေတာ . . . ”

အားလုံးဝမ်းသာအားရနဲ့အော်ဟစ်လို့မှမဆုံးသေး။ လမ်းနံဘေးမှ မည်းမည်းသည်းသည်း တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်ကြီးမြင်တော့ အားလုံးကြောက်လန့် အံ့သြကုန်တယ်။

“မြေ . . . မြေကြီး . . . ”

“ဟာ . . . နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး . . . ”

“မြေ . . . မြေဗျ . . . ကားဆရာမောင်းမောင်း . . . ”

ဟုတ်တယ်။ မြေမှတကယ့်မြေကြီး။ အနက်ရောင်ပြောင်လက်နေ တဲ့မြေဆိုးကြီး။ ကားကိုသူ့အစာမှတ်ပြီး ဒရုကြမ်းလိုက်လာတာ။

“ဟာ . . . လိုက်လာတာဗျ . . . လိုက်လာတာ . . . မောင်းမောင်း . . . ”

ကျွန်တော်တို့အော်သံကြောင့် ကားဆရာက . . .

“ဟ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲဟ . . . ”

ဆိုပြီးလှည့်ကြည့်တယ်။ နောက် ကားဆရာလည်း အဲဒီမြေကြီးမြင် ရော . . .

“ဟာ . . . တကယ်လိုက်တာဗျ . . . တကယ်လိုက်တာ . . . ”

ဆိုပြီး ခုနကလမ်းကြမ်းလို့ လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်မောင်းနေရာက ခြေကုန်ကိုသုတ်တော့တာ။ ဘယ်လောက်ထိမောင်းသလဲဆိုရင် လူဆိုတာ ကားထဲမှာ ပြောင်းကိုဆန်နေတာပဲ။

မြေကြီးကလည်း တရှူးရှူးတဟဲဟဲနဲ့ ဇွဲနဲဘဲကြီးနဲ့လိုက်နေလိုက် တာ။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ မြင်ကွင်းထဲကပျောက်သွားတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နေရမယ့်ရပ်ကွက်ကလေးကိုရောက်နေပြီ။ ပုစိ ကွေးသေးသေးလေး တည်ဆောက်ထားတဲ့အိမ်တွေကို အရင်မြင်ရတယ်။ နောက်ခုနုတွေခွဲရတဲ့မြေကြီးလို မိုးရေချိုးရင်း ကားနောက်ပြေးလိုက်လာ

တော်ဝင်ပြီမှစာအုပ်တိုက်

ကြတဲ့ ကလေးငယ်များ။ သူတို့စိတ်ထဲ အထူးအဆန်းသဖွယ်ဖြစ်နေပုံရ၏။

“ရောက်ပြီဟေ့... ”

ကားခေါင်းခန်းက လမ်းပြအဖြစ်ပါလာတဲ့ ဦးလေးကြီးရဲ့ အော်သံ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နေရမယ့်အိမ်ကလေးကို ရေကြည့်လိုက်ကြတယ်။

“ဟာ... ”

အားလုံးမှင်သက်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ကြတော့ဘူး။ မြင်ရတဲ့
မြင်ကွင်းက မိုးရေများကြား ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထိုးထွက်နေတဲ့ တိုင်
လေးတိုင်။ အမိုး အကာ ဘာမှမရှိ။ ဘေးနားမှာက လယ်ကွင်းထဲ ဆောက်
လှေရှိတဲ့ လယ်စောင့် တဲလေးတစ်လုံး။

“လက်သမားဆရာလိမ်ပြီ... ”

လမ်းပြပါလာတဲ့ဦးလေးကြီးရဲ့စကားသံ...။

“ဟုတ်တယ်... အိမ်ကိုပြီးပါပြီဆိုပြီး တိုင်လေးတိုင်ထဲထူပြီးပစ်
ထားခဲ့တာ... ”

“ရောက်ပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းတွေချတော့... ကျုပ်
လည်း မမှောင်ခင်ပြန်ရမှာ... ”

ကားဆရာရဲ့လောဆော်မှု။ အားလုံးကဘာမှမတတ်နိုင်တော့။
ပါလာသမျှပစ္စည်းအစုတ်တွေကိုကားပေါ်က စိတ်မသက်သာစွာနဲ့ချလိုက်ကြ
တယ်။ မိုးက ပိုပြီးသည်းကျလာပြန်ပြီ။ အိမ်ကမရှိတော့ ပစ္စည်းတွေကို
ဘယ်နားချလို့ချရမှန်းမသိ။ ဒါကြောင့် လမ်းမပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲပုံချထား
လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှမရှိသေးတဲ့ ကိုယ်နေရမယ့်အိမ်ကလေးကို
မိုးရေထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲအကြာကြီးငေးကြည့်နေမိကြတယ်။ အတော်
ကလေးကြာမှ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကိုဆန်းက...။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာက တို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် အောင်မြေပဲဖြစ်မှာ
ပါ... ”

အားတက်ပြီး အကြောတွေဖျင်းခနဲ ထောင်မထပါ။ စိတ်ပျက်စွာ
နဲ့ပဲ အားလုံးအိမ်ကလေးကို ငြိမ်ငေးကြည့်နေကြတယ်။

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ 18

အဲဒီအောင်မြေကလေးမှာပဲ တိုင်ကီတစ်လုံးကို လူလေးယောက်
နှုန်းနဲ့ မိုးရေတွေကြား ဝင်အိပ်ခဲ့ရတော့တယ်။

မိုး

ကတစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံးမစဲဘူး။ ရွာလိုက်တဲ့မိုး ။
 ကျွန်တော်တို့ ကွေးကွေး လေးဝင်အိပ်နေတဲ့ တိုင်ကီ
 တွေတောင်ရောင်နေပြီ။ အပြင်ထွက်ဖို့ကလည်း
 ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆောင်းစရာထီးမှ မရှိဘဲ
 လေ။ ထမင်းဆာတာကလည်း ဗိုက်ကတောင် တ
 ကျတ်ကျတ်မြည်နေပြီ။ တိုင်လေးတိုင်သာ ထောင်
 ထားတဲ့ မြေကွက်လပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါသပဲ
 ထွက်ရမလား၊ ငိုပဲငိုရ မလား မသိဖြစ်နေမိတယ်။
 မိုးကလည်း တစ်နေ့ကုန်ရွာနေတော့ အလုပ်မလုပ်
 ရဘူး။ ဒီနေ့ အလုပ်မလုပ်ရင် မနက်ဖြန်အတွက်
 စားရဖို့ဆိုတာ မသေချာဘူး။ အခုလည်းစားမှမစား
 ရသေးတာ။ တိုက်ကီထဲကလည်း ရေတွေဝင်နေတော့

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဆက်ကွေးလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး အားလုံးတိုင်ကီ အပြင်ကိုထွက်လိုက်ကြတယ်။

အပြင်မှာမိုးတွေက သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေတုန်း။

“ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ်”

အမြဲတန်းစပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေတတ်တဲ့ မျိုးထူးထက်ကတောင် ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ သည်လိုပြောတယ် (မျိုးထူးထက်ဆိုတာ အခုနောက်ပိုင်း သူလည်း လုံးချင်း ဝတ္ထုထွက်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ လူရွှင်တော် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသူပေါ့။ အခုတော့စာရေးဆရာကြီးဖြစ်နေပြီ။)

သူကတောင် အဲသည်လိုပြောတယ်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့သူတွေက ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်။ ဒါကို ကိုဆန်းက . . .

“ကဲ . . . မျိုးထူးထက် . . . မင်းကရန်ကုန်သားဆိုတော့ နည်းနည်း နှံ့စပ်မှာပေါ့ . . . ဒီနားနေရာတစ်နေရာလောက်စုံစမ်းကြည့်ပါလား . . . ခဏအောင်းရ အောင်လို့ . . . ”

“အေးလေစုံစမ်းကြည့်တာပေါ့”

မျိုးထူးထက်က ကတိပေးတယ်။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် ကံကောင်း ချင်တော့ စုံစမ်းစရာတောင်မလိုလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ခေါင်းရင်း လယ်စောင့်တဲလေးထဲကလူက အိပ်မှုနံ့စွဲနဲ့ သူ့တဲရှေ့မှာ ဆောင်ကြောင့် ထိုင်ပြီး . . .

“အစ်ကိုတို့နေမယ်ဆိုရင် . . . ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာနေပါ . . . အဲ . . . အလကားတော့မဟုတ်ဘူး အိမ်လခပေးရမယ် . . . အိမ်လခကတစ်လနှစ်ရာ ကြိုက်ရင်ငှား မကြိုက်ရင် အဲဒီတိုင်ကီမှာပဲဝင်နေကြ . . . ”

ကျွန်တော်တို့မှာ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့အမျိုး။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီစေ့ လောက်နဲ့အိမ်ငှားလို့ရတာနည်းမှတ်လို့။ ချက်ခြင်းပဲ အဲဒီအိမ်လေးကိုတစ်လ နှစ်ရာနဲ့ငှားလိုက်ရတယ်။ ဟိုလင်မယားကချက်ခြင်းပဲ သူတို့အဝတ်အစား လေးတွေကိုပိုက်ပြီး ဆင်းပေးတယ်။ သူတို့ကပြောသေးတယ် . . .

“ဗီဒီယိုသုံးကားပေါင်းကို ငါးကျပ်ပဲပေးရတယ် . . . တစ်နေ့ကို

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

နှစ်ကြိမ် ကြည့်ရင် ဆယ့်နှစ်နှာရိကြာမယ်. . . မိုးလည်းလုံလေလည်းလုံ . . .
ဇာတ်ကားလည်း ကြည့်ရ. . . ဒီမှာနဲ့စာရင်အများကြီးအဆင်ပြေတယ်. . .
ဒါကိုတောင် ဗီဒီယိုရုံထဲမနေဘဲ ဒီမှာလာငှားနေတယ်. . . အတော်ဉာဏ်တုံး
တဲ့ လူတွေတဲ့ . . . ”

သူတို့တွက်ကိန်းက ဟုတ်သလားမဟုတ်သလားတော့မသိဘူး။
သူတို့ လင်မယားကတော့ ဗီဒီယိုရုံထဲဝင်သွားတာတွေတာပဲ။

ထားတော့။ အိမ်တစ်လုံးကို တစ်လနှစ်ရာပဲပေးရတယ်ဆိုတော့
စဉ်း စားကြည့်ပေါ့။ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးပဲရမယ်ဆိုတာ။

သူ့အိမ်ကလေးတစ်လုံးလုံးပေါင်းမှ ရှစ်ပေပတ်လည်သာသာရယ်။
အခင်းကိုဝါးကြမ်းခင်း ခင်းထားပြီး၊ အမိုးအကာကိုတော့ သက်ကယ်တွေနဲ့
လုပ်ထားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့အိမ်ကလည်း ခေါင်မချုပ်ရသေးဘူး။ ဒါ
ကြောင့် အိမ်ခေါင်နေရာ မိုးကတရဟောကျနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆင်
ပြေပါတယ်။ လုံတဲ့နေရာမှာတော့ တိုင်ကီနှစ်လုံးကိုသနားတယ်ပေါ့။

ရှစ်ပေလောက်ကျယ်တော့ တိုင်ကီထဲနဲ့စာရင် ခြေခင်းလက်သာ
အများကြီးသွားတယ်။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့လည်းမနားရပါဘူး။ ပါလာတဲ့ဒီဇိုင်းတွေ
ထုတ်ကပ်ရတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ English For All
နဲ့ Light အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းကဒီဇိုင်းတွေ။

ဒီဇိုင်းတွေကပ်ပြီးနေခင်းနှစ်နှာရိလောက်ကျတော့ ကိုဆန်းက. . .

“ကဲ . . . ငါနဲ့ကလေး ဒီဇိုင်းသွားပို့မယ်. . . ကျန်တဲ့လူတွေက
အိမ်မှာ နေခဲ့ကြ. . . ညနေစာကတော့ ငါတို့ပြန်လာမှပဲစိစဉ်ကြမယ်. . . ”

ဆိုပြီး မြို့ထဲထွက်သွားတော့တယ်။(ကလေးဆိုတာ သန်းဇော်သစ်
ကိုပြောတာ)

မြို့ထဲသွားတော့လည်း ဒီလိုပဲ။ ထီးမပါဘာမပါနဲ့၊ ပေးရမယ့်ဒီဇိုင်း
တွေကိုသာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ လုံအောင်ထုတ်ပြီး လူကမိုးရေထဲဒီအတိုင်းပဲ။

ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေကတော့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘူး။ ဘေးနားက

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

အောင်မြေ ၇၇

ကိုယ်နေရမယ့်ပေနှစ်ဆယ်လွင်တီးခေါင်လေးကို ဒီအတိုင်းငေးပြီး
ကျန်ခဲ့တယ်။

ညနေ

ရောက်တဲ့အထိ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်နိုင်သေးဘူး။ ခါတိုင်းဆို လူစုံတာနဲ့ ဟာသ တွေပြောပြီး ဆူညံနေတဲ့ အုပ်စုက အခုတော့ အာ စေးမိသလိုငြိမ်နေကြတယ်။

မိုးကလည်း မစဲသေးဘူး။ သည်းနေတုန်း . . . ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်းရွှဲနေတုန်း။ ညနေ ကလည်း စောင်းနေပြီ။ မနေနိုင်တော့ဘူး။

“ကဲ. . ဒီအတိုင်းဆက်နေနေလို့ကတော့ ငါ့ရောဂါနဲ့က ဖျားတော့မှာပဲ. . .”

အမှန်တော့ရောဂါဆိုတာ အကြောင်းပြတဲ့ သဘောပါ။

“ကစ်လိုက်ရအောင်. . .”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး။ စိုးသက်ခိုင်(ယခု First eleven ဂျာနယ်ဒီဇင်နာ) ကစဆွယ်တယ်။ ဒါမျိုးဆိုသိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကလည်းလွယ်တယ်။

“အေး . . . အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ . . . အဲ . . . ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံက

“အို . . . ကိုဆန်းတို့ပြန်လာရင် ဒီဇိုင်းခတွေ့ပါလာမှာပဲ . . . အဲဒီ ပိုက်ဆံ နဲ့ရှင်းမှာပေါ့ . . . ”

“အေး . . . ကောင်းတယ် . . . လစ်ကြရအောင် . . . ”

ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာလွယ်တယ်။ အားလုံးစိတ်တူကိုယ်တူမို့ လှုပ်ရှားမှုကမြန်တယ်။ ပိတ်စရာတံခါးမရှိတဲ့အိမ်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး အားလုံးရပ်ကွက်ထဲသွားဖို့ပြင်ကြတယ်။

မိုးကရွာတုန်းပဲ။ နှစ်ရက်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ရေစိုအဝတ်ကိုမလဲနိုင်သေးဘူး။ လဲစရာလည်းမရှိဘူး။ အားလုံးကိုရေစိုနေတာ။ ဒီအတိုင်းပဲ မိုးရေထဲဆင်းခဲ့ကြတယ်။ မိုးကနှစ်ရက်ဆက်တိုက်ရွာထားလို့ ကောင်းကင်ကမည်းနေတုန်း။ အားလုံး လက်ပိုက်သူကပိုက်၊ လက်နောက်ပစ်တဲ့လူကပစ်နဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီးလျှောက်လာကြတယ်။ မေးတွေကတဝတ်ဂတ်ရိုက်ပြီးနှုတ်ခမ်းတွေကပြာနေပြီ။ ဒါပေမယ့်မိုးရေထဲ လမ်းလျှောက်နေတုန်း။

သိပ်မရှာရပါဘူး။ ရပ်ကွက်ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေး မြေနှိလမ်းမကားဂိတ်နားမှာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့တယ်။

“ဒီဆိုင်လေးမဆိုးဘူးကွ . . . ကားဂိတ်နဲ့လည်းနီးတယ် . . . ကိုဆန်းပြန်လာရင်လည်းတွေ့နိုင်တယ် . . . ဒီဆိုင်လေးပဲထိုင်ရအောင် . . . ”

ဆိုပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ကြတယ်။ အမှန်တော့ဆိုင်လေးကအတော်ကိုဆိုးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားတာနဲ့ ဆိုင်ကလူတွေအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ကိုဝေကြည့်ကြတယ်။ အားလုံးကအလုပ်ကြမ်းသမား လူထွားကြီးတွေချည်းပဲ။ များသောအားဖြင့် အင်္ကျီဝတ်ထားကြဘူး။

“ဘာသောက်မှာလဲ . . . ”

အနားကကပ် ပြောသံကြားလို့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့

တော်ဝင်ပြိုစာအုပ်တိုက်

လူတစ်ယောက် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကိုပုခုံးပေါ် တင်ထားတယ်။ လက်တစ်ဖက်က လက်ဖျံလောက် ကစပြီးပြတ်နေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြတယ်။ အဲဒီလူကိုကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

“ဘာသောက်မှာလဲလို့မေးနေတာ.”

သူပြောပုံကရင့်သီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အရက်. . .”

အဲဒီလူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး. . .

“အရက်ဆိုင်ရောက်မှတော့ အရက်သောက်မှာမှန်းသိတာပေါ့. . . ဘာအရက်လဲ. . .”

“ဟိုလေ. . . ဘီအီး. . .”

အဲဒီလူမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်ပြီး. . .

“ရိုးရိုးလားရှယ်လား. . .”

“အဲ. . . ရိုးရိုး. . .”

ဘာကိုမေးမှန်းမသိပေမယ့် ပါးစပ်ထဲရှိတာဖြေလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်တွေက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်လည်းရိုးရိုး၊ ကားစီးရင်လည်း ရိုးရိုးပဲဟာကို။

ဟိုလူကြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး၊ အရက်ပုလင်း တစ်လုံးချိုင်းကြားညှပ်၊ ခွက်လေးလုံးကို လက်ကကိုင်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ဝှပ်ခဲနဲ့ချပေးတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့မေးတယ်. . .

“ဘာစားမလဲ. . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတယ်။

“ဟိုလေ. . . ဘာတွေရလဲ. . .”

လူကြီးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲနဲ့ သူ့ဆိုင်နံရံမှာမြေဖြူနဲ့ရေးထားတဲ့ စားစရာစာရင်းကို မေးငေါ့ပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဈေးအပေါ်ဆုံး

ဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာ တစ်ခုကိုမှာလိုက်တယ်။

“ကန်စွန်းပလိန်းပဲပေးပါ. . .”

လူကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို စွဲစောင်းကြည့်ပြီးပြန်ထွက်သွားတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ကလည်း. . .

“ကဲ. . . ချကွာ. . . ချမ်းနေပြီ. . .”

ဆိုပြီး ကိုယ့်ခွက်ထဲအရက်ထည့်ကာ ကျိုက်ခနဲမော့ချလိုက်တယ်။

“ဟား. . .”

အဲဒီတော့မှ နှစ်ရက်စာမိုးရေစိုထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကပြန်ပြီး နွေးထွေးသွားတယ်။

“ကဲ. . . ချကွာ. . . ကောင်းသဟ. . .”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့လောဆော်မှု။အားလုံးခွက်ကိုယ်စီကိုင်လိုက်တယ်။

ဖန်ခွက်မရသူတွေက နောက်တစ်လှည့်ပေါ့။ အားလုံးကိုယ်စီသောက် ပြီးမှ မိုးရေ ကြောင့်ဖြူဖွေးနေတဲ့မျက်နှာတွေ သွေးရောင်ပြန်လွှမ်းသွားတယ်။

ခဏနေတော့ မှာထားတဲ့ကန်စွန်းပလိန်းရောက်လာတယ်။ ကန်စွန်းပလိန်းကိုဆီနဲ့ကြော်ထားတာမဟုတ်ဘဲ ကော်ရည်နဲ့ပြုတ်ထားတာ။ ဒါပေမယ့် ဗိုက်ထဲဘာမရှိတော့ အဲဒါလေးစားရတာကိုဆီမို့နေတာ။

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ တစ်လုံးကုန်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ အားလုံးလည်းသွေးပူနေပြီ။

“ကဲ. . . နောက်တစ်လုံးမှာကွာ. . .”

“နေဦး. . . ပိုက်ဆံက. . .”

“ကွတ်. . . ပိုက်ဆံက ကိုဆန်းတို့ပြန်လာရင်ပါလာမှာပဲ. . . ချသာ ချကွာ. . . မပါလည်းတို့ကနည်းသည်. . . သူတို့မှာနည်းခံကြိုဆိုဖို့ တာဝန် ရှိတယ်. . .”

မူးလာတော့သိတယ်မဟုတ်လား။ သတ္တိကောင်းလာပြီ။

“ဟေ့. . . နောက်တစ်လုံးပေး. . .”

အသံက ခပ်မာမာပဲ။ ခုနက လက်တစ်ဖက်တည်းရှိတဲ့လူပဲ။ မျက်

တော်ဝင်ပြိုစာအုပ်တိုက်

နှာမာကြီးနဲ့အရက်တစ်လုံးဆွဲလာပြီး တောက်ခနဲချဖေတယ်။ ပြီးတော့ ပေး နိုင်လားမပေးနိုင်လားဆိုတဲ့မျက်နှာမိုးနဲ့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ ကိုဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ မူးနေပြီလေ။ ကြောက်ကိုမကြောက်တော့ တာ။ အုပ်စုကလည်းတောင့်တယ်မဟုတ်လား။ အားလုံးက ကျားကိုးစီးစား မကုန်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေ။ ရုပ်ကိုကြည့်ဦးမလား။ လူလစ်ရင်မဟုတ်တာလုပ် မယ့်ရုပ်က လူတိုင်းမှာအပြည့်ရှိတယ်။ မြန်မာလူကြမ်းတွေ ဘုရားဒကာ သူကြီးသားလုပ်တဲ့ရုပ်မျိုးတွေလေ။

နောက်ပြီးသိပ်မကြောက်တော့တာက သောက်နေတဲ့ဝိုင်းတွေနည်း သွားလို့ပဲ။ ဆိတ်ရိုးတွေကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ထုပ်ပြီး အရက်တစ်ပိုင်းကို စိမ် ပြေနပြေထိုင်သောက်နေတဲ့ဆိတ်ကုလားနှစ်ယောက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းရယ်။နောက် စကားသံတစ်လုံးမှမထွက်ဘဲ အင်တာနေရှင်နယ်လန်းတွေ ရှိနဲ့ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ပြောနေကြတဲ့ အအတွေ့ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း။ ဒါပဲရှိတော့တာကိုး။ ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ ပိုက်ဆံလေးငါးကျပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်၊အရက်ကိုဝှပ် ခနဲ သောက်ပြီးပြန်ထွက်သွားလိုက်နဲ့ အဲဒီလူတွေကအများကြီးပဲ။

အအတွေ့ဝိုင်းမှာက လူခြောက်ယောက်လောက်ပဲရှိတယ်။ အား လုံး စကားမပြောတတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ပါတယ်။ သူက သူ့ယောက်ျား သောက်တာများမှာစိုးလို့ ကလေးလေးပိုက်ပြီး လာထိန်းတာ။ သူလည်း စ ကား မပြောတတ်ဘူး။ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပဲပြောတာ။ အအတွေ့ဆိုပြီး အထင်မသေး နဲ့ဗျ။ အားလုံးဝတ်ကောင်းစားလှ တွေနဲ့ချည်းပဲ။ သောက်တဲ့ အရက်ကလည်း အရက်ကောင်း။ ကိုယ်တွေ စကားနဲ့ဆို ကိုယ်တွေနဲ့က အလွှာချင်းခြားနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုယ်နဲ့သိပ်မဆိုင်တော့ စိတ်ဝင်စားပေ မယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ အနောက်ကနေ ခွမ်းခနဲအသံကြားရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အအတစ်ယောက်ခေါင်းမှာ သွေးတွေနဲ့ခွေလဲနေပြီ။ အအတစ်ယောက် တစ်ပိုင်းပဲရှိတော့တဲ့ အရက်ပုလင်းကို ဒေါသတကြီးနဲ့ကိုင်

တော်ဝင်ပြီမှစာအုပ်တိုက်

ထားတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်းသူ့ကိုဆွဲထားတယ်။

မေးကြည့်လိုက်တော့ ဟိုကောင်စကားများတာကို သည်းမခံနိုင်လို့ ထရိုက်လိုက်တာတဲ့။ သူတို့ရဲ့လန်းဂွေ့ ရှိကိုနားလည်တဲ့လူတစ်ယောက်က ပြန်ရှင်းပြတာပါ။

ကြည့်ဦး။ စကားတစ်လုံးမှမပြောတာတောင် စကားများလို့ဆိုပြီး ထရိုက်လိုက်တာတဲ့။ အားလုံးလက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပြောနေကြလို့ပဲ။ ပါးစပ်နဲ့သာ ပြောလို့ရရင်မလွယ်ဘူး။

(နောက်မှသိရတာက ပိုတောင်ထူးဆန်းသေးတယ်။ အဲဒီ အအတွေ့ အားလုံးဟာကားပွဲစားတွေတဲ့။ ကားတစ်စီးအရောင်းအဝယ်ဖြစ်လို့ ပွဲခမျက်မျက်လေးရလို့ အောင်ပွဲခံရင်းဖြစ်ကြတာတဲ့။ စကားတစ်လုံးမှ မတတ်ဘဲ ကားလောကမှာတော့ မွတ်နေအောင်လည်သတဲ့။ ကဲ . . . ကြည့်ဦး စကားများတတ်လို့ကတော့ လေယာဉ်ပွဲစားများလုပ်မလား မသိဘဲ။ နောက်မှ ကျွန်တော်တို့လည်းသူတို့နဲ့ခင်ပြီး အဲဒီစကားတွေကို အနည်းအကျဉ်း သင်ခဲ့ရတယ်။)

ရန်ပွဲပြီးလို့သိပ်မကြာဘူး။ မြို့ထဲသွားတဲ့ ကိုဆန်းနဲ့သန်းဇော်သစ် မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်းမြင်ရော ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွ. . . ”

“အတော်ကိုဖြစ်နေပြီ. . . ”

ကျွန်တော်တို့အဖြေစကားကြားတော့ ကိုဆန်းနဲ့သန်းဇော်သစ်ခုံတစ်လုံးနဲ့ ခွက်တစ်လုံးစီ ဆွဲယူလိုက်ပြီး . . .

“အတော်တောင်ကျနေပြီ. . . ပိုက်ဆံရောရှိလို့လား. . . ”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်တို့က . . .

“ကိုယ့်ဆရာတို့ အားကိုးနဲ့မိုက်ထားတာပဲ. . . လက်တော့လွန်နေပြီ. . . ”

ကျွန်တော်တို့အဖြေစကားလည်းကြားရော ကိုဆန်းသူနုဖူးကိုလက်

တော်ဝင်ပြီဟုအုပ်တိုက်

နဲ့ရိုက်တယ်။ မျက်နှာကြီးကလည်း ထုံးနဲ့ပက်လိုက်သလိုဖြူလျော်သွားတယ်။

“သေပါပြီကွာ . . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်းမျက်လုံးပြူးပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

ကိုဆန်းကစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့သက်ပြင်းချပြီး . . .

“မြို့ထဲအရောက်နောက်ကျလို့ကွာ . . . ပိုက်ဆံမရခဲ့ဘူး . . . ”

“ဟာ . . . ”

“ဟင် . . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အမူးပြေကုန်တယ်။ သောက်ထားတာကလည်းမနည်းဘူး။ ပုလင်းတွေတောင် ဘေးမှာလဲ တချို့ ထောင်တချို့။ လူကလည်း ဒီလောက်မူးအားကောင်းနေတဲ့အမူး ဘယ် ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုဆန်းအသံပျော့ပျော့က . . .

“ရတဲ့ပိုက်ဆံနည်းနည်းကလည်းမြို့ထဲမှာငါနဲ့ကလေးချလာတာ ကုန်ပြီကွာ . . . ငါတို့က မင်းတို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံလက်ကျန်လေး ဘာလေးရှိသေး တယ် မှတ်ပြီးအားတင်းလာတာ . . . ခုတော့ . . . ခုတော့ . . . ”

အားလုံးကဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒီလောက်ခေါက်ရိုးကျိုးနေ တဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အံ့ဩတကြီးငေးကြည့်နေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရပ်ကွက်ထဲ ဒီနေ့ရောက် ဒီနေ့မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပိုက် ဆံမရှိဘဲ အရက်သောက်ရဲသူတွေပါလား။ လောကမှာ ငါတို့လောက် အခွက် ပြောင်တဲ့ သူတွေ ရှိမှရှိပါတော့မလားဆိုပြီး တွေးရှက်နေမိတယ်။ ဘာမှ လည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ အရက်သောက်ပြီးနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် ကုန်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပုလင်းအလွတ် လေးတွေကိုတစ်လှည့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တစ်လှည့်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်နဲ့ အရှက်နည်းကြတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်မသတိဖြစ်မိကြတယ်။ တော်ကြာမှ . . . ကိုဆန်းကသက်ပြင်းချ ပြီး . . .

“ကဲ . . . ချလက်စနဲ့မထူးတော့ဘူး . . . နည်းနည်းထားလည်း အ

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

ကြွေးပဲ များများထားလည်းအကြွေးပဲ... ချသာချကွာ နောက်ဖြစ်
နောက်ရှင်းပဲ... ဒီနေ့မှာကံမကောင်းတာနှစ်ယောက်ရှိတယ်... တစ်
ယောက်ကငါတို့ကွ နောက်တစ်ယောက်က ဒီဆိုင်ရှင်ပဲ... သူကံမကောင်း
လို့သူခံရတာမှတ်... ဟေ့ ဒီမှာနောက်တစ်လုံးပေး စမ်း... ”

ဆိုပြီး ခပ်မာမာအသံနဲ့ နောက်တစ်လုံးမှာလိုက်တယ်။ အဲဒီ
တော့မှ လူကဘယ်လိုပြန်ဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။ ခုနကကွဲနေတဲ့အရှက်က
ချက်ချင်းကိုခွပ်ခနဲပြန်ဆက်ပြီး စိမ်ပြေနပြေထိုင်သောက်နေလိုက်တော့
တယ်။ ရင်တထိတ်ထိတ် နဲ့သောက်ရလို့လားမသိဘူး။ အရက်ကတယ်
သောက်လို့ကောင်း။

ဒီလိုနဲ့ ညလည်းနက်ရုံမကလို့ ကပ္ပလီဖြစ်နေပြီ။ လူတွေကလည်း
အာလုံးရုံမကလို့လိမ်တိန်လိမ်တိန်တောင်ဖြစ်နေပြီ။ အားလုံးကိုယ့်ခေါင်း
ကိုယ်လက်နဲ့မေးထောက်ပြီး ထောင်ထားရတယ်။ အဲဒီတော့မှ အငယ်ဆုံး
ကောင်မျိုးထူးထက်က... ”

“ကိုယ့်ဆရာတွေ တော်လောက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် မနက်
မ,ထနိုင်ရင် ပိုကွိုင်မယ်... ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးမနက်ဖြစ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာ
တယ်။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးလုပ်လို့မရဘူး။ ထမင်းငတ်သွားမှာ။ ဒါ
ကြောင့်... ”

“အေး... ဟုတ်တယ်... တော်ကြရအောင်... ဒါနဲ့ဒီဟာတွေ
က ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ... ”

အားလုံးမျက်လုံးပြန်ပြူးကုန်တယ်။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲသောက်ထား
တွေကနည်းမှမနည်းဘဲကိုး။ ဒါကိုကိုဆန်းက သူ့မထောင်နိုင်တဲ့ခေါင်းကို
သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ညှစ်ပြီး မနည်းပြန်မတ်ယူကာ... ”

“ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းပဲပေါ့ကွာ... သောက်တာ
လည်း သောက်ပြီးနေပြီ... ရှင်းတဲ့အခါလည်းရှင်းရမှာပေါ့... မျက်နှာ
တော့ တည်ပစေနော်... ”

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

သူလည်းပြောမယ့်သာပြောရတာ။ အဲဒီအပိုင်းကတော့ အားလုံး စိတ်ချရတယ်။ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာက လူသေစိတ်ဆိုးနေသလောက်ကို တည်တာ။ အဲဒါကိုမှ အရေးကြုံလာပြီမို့ ပင်လယ်ဓားပြကိုမူခင်းဓာတ် ပုံအရိုက်ခံထားရ သလိုမဲ့ရှုံ့နေလိုက်တယ်။ ဖဲ့သင့်ဖဲ့ရတော့မှာပဲ။

“ဟေ့. . ဒီမှာရှင်းမယ်. . .”

အော်သံဆိုးတာနဲ့ ခုနကလက်တစ်ဖက်ပြတ်ကြီးရောက်လာတယ်။

“သုံးရာခြောက်ဆယ်. . .”

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့အထဲက မျက်နှာအသေဆုံး စိုးသက်ခိုင်က. . .

“အကြွေးမှတ်ထားလိုက်. . .”

“ဘာ. . .”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဟိုလူဆီထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် အားလုံးတွန့် သွားကြတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က. . .

“အကြွေးမှတ်ထားလိုက်လို့ပြောတာ. . .”

ဟိုလူကြီးကမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး. . .

“မင်းတို့ကဘယ်တုန်းကလာသောက်ဖူးလို့ ငါကအကြွေးမှတ် ထား ရမှာတုန်း. . .”

ဒါကို ကိုဆန်းကလူမိုက်အထာနဲ့ စားပွဲကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်ပြီး

“ဘယ်တုန်းကမှမသောက်ဖူးလည်း အခုသောက်တယ်. . . ခု သောက်ခွမှတ် ဒါပဲ. . . ငါ့ဘာကောင်မှတ်လဲ. . . သာကေတမှာသောင်းကျန်း နေတဲ့ မောင်ဆန်းဆိုတာငါပဲ. . .”

ကိုဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းအားတက်ပြီး. . .

“ကျုပ်ကလည်း ဒေါပုံတစ်ကျောမှာ ဟိုးဟိုးကျော်နေတဲ့ဒေါပုံ ကြည်ဖြူ ဗျ. . . ဘာမှတ်လဲ. . .”

ဒါကို စိုးသက်ခိုင်ကလည်းသံယောင်လိုက်ပြီး. . .

“တိုက်ကြီးနယ်မှာ သံပုရာသီးချက်ဖောင်းရဲ့လက်သီးဆို ဘယ်သူ့

မေးမေးမြည်းဖူးတယ်. . . ”

ကျွန်တော်တို့ကဖြေချောက်တာပါ။ ဒါကို ဟိုလူက တဟားဟား ရယ်ပြီး. . .

“ဟားဟား. . . မင်းတို့က ပန်းချီဆရာတွေဆိုတာငါသိပါတယ် ကွာ . . . ဘာမှလာခွီးမနေပါနဲ့. . . ”

“ဗျာ. . . ”

“ဟင်. . . ”

“ဟာ. . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ကိုယ်ကသာဖြေချောက်နေတာ။ သူကကိုယ့်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိ နေနှင့်ပြီကိုး။

“ခင်ဗျားက. . . ဘယ်. . . ဘယ်လို. . . ”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကယောင်ကတမ်းစကားကို ဟိုလူကြီးက မျက်လုံး လေးတောင်စင်းပြီး. . .

“ဟဲဟဲ. . . ဒီရွာမှာ ဘယ်အိမ်ထာဘီပျောက်ပြီး ဘယ်အိမ်အိုး ပေါက် တာကအစတစ်ရွာလုံးကသိပြီးသား. . . ရွာလေးက သေးသေးလေး ရယ်ကွယ်”

“အဲ. . . ”

“မင်းတို့ဒီရွာရောက်ကတည်းက မင်းတို့ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ တို့ တစ်ရွာလုံးသိပြီးသား. . . အဲဒီတော့ မင်းတို့ကလူကောင်း အနုပညာ သမား တွေပါ. . . ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုလည်း မရှိဘူးပြောသောက်ပါ. . . ”

“ဗျာ. . . ငြော်. . . ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေ့မြို့ထဲမှာ ပိုက်ဆံမ ရခဲ့လို့. . . ”

လူကြီးက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်တယ်။

“အဲလိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ. . . ကြောက်တတ်မယ်ထင်ပြီးတော့ လာ . . . ဖြေချောက်မနေပါနဲ့. . . ”

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ ၈၃

ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ပြတ်နေတဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြကာ...

“ဟောဒီလက်က ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်လို့ပြတ်ထားတာ... တစ်ဖက် ပြတ် လျက်နဲ့တောင် ကိုယ်တစ်ဖက်သူနှစ်ဖက်ပြန်ခုတ်ပစ်တဲ့ကောင်... မင်းတို့ လောက်တော့အသာလေးပဲ...”

“အဲ... ”

သူပြောလိုက်တော့မှ... ကြောက်စိတ်တွေပြန်ဝင်လာမိတယ်။ ဒါကို လူကြီးက...

“ကဲ... သွားကြသွားကြ... နောက်ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့...”

ဆိုပြီးလှည့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရဲတော့တယ်။

ဆိုက်ထဲကထွက်တော့ မိုးတွေကလည်းသည်းနေတယ်။ ညကလည်းမည်းနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စမ်းတမ်းစမ်းတမ်း ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အောင်မြေလေးဘေးက ငှားထားတဲ့အိမ်လေးဆီ ခပ်လေးလေးပြန်လာကြတယ်။

အိမ်လေးရောက်တော့လည်း မှောင်မည်းနေတယ်။ ဖယောင်းတိုင်ကလည်းမရှိတူး။ မိုးတွေကလည်းခေါင်ကကျ၊ ဘေးကပက်နဲ့ နေစရာမရှိတူး။ ဒါပေမယ့်လည်း မိုးလွတ်တဲ့နေရာတစ်နေရာရှာပြီး အားလုံးစုပြုံပြီးတို့တွေအိပ်ကြရတယ်လေ။ နွေးတော့အနွေးသား။

နောက်

တစ်နေ့ကျတော့ ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေကြတယ်။ မနေ့ကတစ်နေ့လုံးဘာမှမစားဘဲ အရက်ပဲသောက်ခဲ့ကြတာကိုး။ မနက်စာစားဖို့လည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ အားလုံးရေတွေချည်း လှိမ့်သောက် ပြီး ငူငူငိုငိုကြီးထိုင်နေမိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ ကိုဆန်း မနေနိုင်တော့ဘူး။

“ကဲ. . ဒီအတိုင်းနေမယ့်အစား မြို့ထဲသွား ပြီးငွေရှာတာကပိုကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်. . .”

သူ့စကားကြားတော့ အားလုံးမျက်နှာတွေ ပြန်ပြောင်လက်တက်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ်. . . အဲဒီအကြံကောင်းတယ်. . .”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

“ဒါဆိုသွားစို့လေ. . ဒီမှာဒီအတိုင်းဆက်နေနေရင် အားလုံးဝတ်
သေကုန်လိမ့်မယ်. . .”

သူ့စကားကိုအားလုံးထောက်ခံကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအ
တိုင်း လည်း နေမှမနေနိုင်တာ။ မြို့ထဲမှာဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်လည်တဲ့နေရာမို့
အဆင် ပြေအောင်တစ်ခုခုလုပ်လို့ရနိုင်သည်။ မျှော်လင့်ချက်က ဒါလေးရှိ
တော့တာ။

“ဒါဆိုလည်းမြို့ထဲသွားကြစို့. . .”

အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားတက်တက်ကြွကြွဖြစ်ကုန်တယ်။

“နေဦး. . . ကားခလောက်ပါမလား. . .”

မျိုးထူးထက်ကမေးတယ်။ ကိုဆန်းသူအိတ်ကပ်သူပြန်စမ်းကြည့်
တယ်။

“လောက်ပါတယ်ကွ. . ကားခကတစ်ယောက်ငါးကျပ်ပဲဟာ
ကဲ. . သွားကြစို့. . .”

အားလုံးစိတ်ပါလက်ပါပဲ အိမ်ထဲကထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ထမင်းစားရ
မယ့်နည်း ဒီနည်းရှိတာ။ ခုနကတက်ကြွခဲ့သလောက် စီးရမယ့်ကားလည်း
မြင်ရော ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟင်’ ခနဲဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ချင်စရာ။

ကားကဒိုင်နာကားပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ကားဝန်းထဲမှာခြေချစရာ
တောင်မရှိအောင် ကျပ်ညပ်ပိတ်သိပ်အောင် လူတွေတင်ထားတဲ့အပြင်
ကားဘေးပေါင်တွေ၊ အနောက်တွေမှာလည်း တိုးလို့တွဲလောင်းတွေ။ ဒါ
တောင် ကားအောက်မှာရပ်နေကြသူတွေက တစ်ပုံကြီး။

ကားက လေးစီးပဲရှိတဲ့အပြင် တစ်နာရီမှတစ်စီးထွက်တာတဲ့။

“ကဲ. . လာလာ. . . လိုက်ရင်လာ. . လိုက်ရင်လာ ထွက်တော့
မယ်. . . ထွက်တော့မယ်. . အခုထွက်မယ်. . တော်ကြာ ထွက်မယ်. . .
ထွက်ချင်မှလည်းထွက်မယ်. . .”

စပါယ်ယာရဲ့လောဆော်မှု။ ကားကထွက်တော့မလို မထွက်တော့
မလို့နဲ့ လှုပ်စိလှုပ်စိလှုပ်နေတယ်။ ခုနက လမ်းပေါ်မှာရပ်နေတဲ့လူတွေအား

လုံး ဘေးပေါင်တွေပေါ်ပြေးတက်သူကတက်၊ အနောက်ကတွယ်တဲ့လူက တွယ်နဲ့ ကျပ်နေတဲ့ကားလေး ပိုပြီးကျပ်ပိတ်သိပ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကိုဘယ်ကဘယ်လိုတက်ရမှန်းမသိဘူး။

ဒါကို စပါယ်ယာက . . .

“ဟိုအစ်ကိုကြီးတွေလိုက်မှာလား . . . ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် တယ်။

“လိုက်ရင်လာလေ . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . ”

သူခေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်းကြောင်သွားပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ဘယ်မှာစီးရမှာလဲ . . . ”

“လာ . . . လာလေ . . . နေရာလုပ်ပေးမယ် . . . ”

ဆိုပြီး အတင်းခေါ်တယ်။

“ရပြီဆရာရေ မောင်း . . . လူပြည့်ပြီမောင်း . . . ”

စပါယ်ယာအသံနဲ့အတူ ကားကဝိုင်းခနဲခနဲထွက်သွားတယ်။ ကား ထွက်တာနဲ့ ရင်ထဲဟာခနဲ။ ရဟတ်စီးရသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ကြည့်လေ။ လူ ကကားနဲ့လုံးဝမထိဘဲ လေထဲမှာကိုတရိမ်းရိမ်းနဲ့ ကားနောက်ပါနေတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စပါယ်ယာဖြစ်သွားပြီလားလို့တောင်ထင်နေတယ်။ (နောက် တော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကားကိုစုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာ ကားစီး နည်းလို့သတ်မှတ်ခဲ့ကြတယ်) ဟုတ်တယ်လေ။ စုပေါင်းညီညာမှ အောင် ကြောင်းဖြာမှာ။ တစ်ယောက်ယောက် ဖောက်လိုက်ရင်သွားပြီ။

ခရီးကတော့ကြမ်းသလားမမေးနဲ့ဗျာ။ ကားမောင်းကလည်းကြမ်း လိုက်တာ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း မနေ့ကတည်း ထမင်းမစားရသေးတော့ လူက ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေရတဲ့အပြင် ကားကလည်းအားစိုက်ပြီးစီးနေ ရတော့ ဇောချွေးတွေထွက်ပြီးမူးလာတယ်။

ရပ်ကွက်ကလေးကထွက်ပြီး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ သာကေတကိုရောက်လာတယ်။ သာကေတမှာကားပြောင်းစီးရမှာကိုး။

အားလုံး နောက်စီးရမယ့်ကားမှတ်တိုင်မသွားနိုင်သေးဘူး။ လမ်း
ဘေးမှာကြောင်စီစီနဲ့ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ပြီး ကိုယ့်လက်မောင်းကို ညှစ်ပြီး
အမောပြောနေရသေးတယ်။ ချွေးတွေဘာတွေသုတ်၊ အသက်ကိုဝအောင်
ရှူပြီးမှ နောက်စီးရမယ့်ကားမှတ်တိုင်ကို ဆက်သွားနိုင်တယ်။

နောက်စီးရမယ့်ကားလေးက ဒတ်ဆန်းကားလေး။ ကားက
ဆယ့်ငါးမိနစ်တစ်စီးလောက်ထွက်တာ။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီနေ့က
ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်း ကားကထွက်တော့တာပဲ။ ကားက
ချောင်သလားမမေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အပြင်နောက်လေးငါးယောက်ပဲ
ပါတယ်။

သူ့ကားကျတော့တစ်မျိုး။ တစ်လမ်းလုံးကားကခုန်ပေါက်နေတာ။
ဘယ်လောက်ထိလဲဆို ဘယ်သူမှခုံမှာ ထိုင်မစီးနိုင်ဘူး။ ထိုင်စီးရင်လည်း
ယောက်ျားမှန်ရင် အိမ်ကိုဥမကွဲသိုက်မပျက် ပြန်ရောက်နိုင်ရင်ကံကောင်းပဲ။
ကျွန်တော်တောင်အဲဒီတုန်းကစဉ်းစားမိတယ်။ လူပျံတော်ပတ္တမြား သွေးဆေး
ကြော်ငြာရိုက်ရရင် အဲဒီမှာရိုက်မယ်လို့။ ကားထဲမှာလူတွေဆောင့် ကြောင့်
ကြီးပျံနေတာနည်းမှမနည်းတာပဲကိုး။ အဲဒီပုံနဲ့ကြော်ငြာလိုက်လို့ ကတော့
ပေါက်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲဖြစ်သွားမှာဗျ. . . နော်. . . ။

(အဲဒီလမ်းကိုကျွန်တော်တို့က လူပျံတော်ပတ္တမြားလမ်းလို့အမည်
ပေးထားတယ်။)

ဒီလိုနဲ့ မူးတူးမူးတူးနဲ့ပဲ မြို့ထဲရောက်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။

မြို့ထဲရောက်တော့ ကိုယ့်အတွက်မစောတော့ပေမယ့် ကျန်တဲ့လူ
တွေအတွက်ကစောနေသေးတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေဆို ဘယ်တိုက်မှမဖွင့်
သေးဘူး။ ဘယ်သွားလို့သွားရမှန်းလည်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲသုံးဆယ့်လေး
လမ်းထဲကမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့ပလက်ဖောင်းလေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်တွေထိုင်ပြီး
ဒီဇိုင်းဖိုးပေးမယ့် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာကိုစောင့်နေတယ်။ ဗိုက်ကလည်း တ
ကျုတ်ကျုတ်နဲ့ ခေါင်းကလည်းမူးဝေပြီးကိုက်ခဲနေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများ မုန့်တွေဘာတွေဝါး

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

သွားတာတွေ့ရင်သိပ်အားကျတာ။ ငါလည်းဒီလိုလမ်းသွားရင်းမုန့်စားသွားရရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲလို့။ အခုတော့ အမေမြင်ရင်တောင် သူ့သားဒီပုံမျိုး မဟုတ်ပါဘူးလို့အငြင်းခုံရမယ့်ရုပ်မျိုးလေ။ သိမ်ငယ်စိတ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေသာ ရန်ကုန်မြို့မှာရှိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့စဉ်းစားမိတယ်။ ဗိုက်ဆာရင် မိဘအိမ်တက်စား၊ ပိုက်ဆံလိုရင်မိဘဆီတောင်း။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။ အေးလေ အဲဒီလိုမိဘတွေရှိနေရင်လည်း မိဘအားကိုးနဲ့ ဘယ်ကြိုးစားချင်တော့မှာလဲ။ ကိုယ့်ကံပါလာလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုပေတေနေတာပဲကောင်းပါတယ်။ ဟုတ်ဘူးလား။

“ဟော... အယ်ဒီတာကြီးလာပြီ... ”

ဘယ်သူပြောလိုက်တယ်တော့မမှတ်မိဘူး။ လမ်းထဲကို မော့တော့ မော့တော့နဲ့ဝင်လာတဲ့ အယ်ဒီတာမင်းကိုမြင်တော့ အားလုံးအားတက်သွားတယ်။

အယ်ဒီတာကြီးက မနက်အစောကြီး ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ အစောကြီး အကြွေးတောင်းခံရသူလိုပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ထုံးစံအတိုင်းရယ်ပြပါတယ်။

သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်းမကြည့်ဘူး။ သူ့တိုက်တံခါး သူဖွင့်တယ်။ ဘုရားစင်ရှေ့သွားပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အံ့ဆွဲတွေ သူဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့သူ့မျက်မှန်တပ်တယ်။ သူ့စာအုပ်တွေသူထုတ်တယ်။ အားလုံးနေသားတကျဖြစ်မှ...

“ကိုဆန်းလာခဲ့... ”

တဲ့... ။ အယ်ဒီတာခေါ် သံကြောင့် ကိုဆန်းပြေးတက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲကဒီဇိုင်းတွေထုတ်ပြီး အယ်ဒီတာကိုရိုရိုသေသေပေးတယ်။ အယ်ဒီတာကြီးက ရေးထားတဲ့ပုံတွေဒီဇိုင်းတွေကို ဒူးလေးနဲ့ပြီး သေသေချာချာကြည့်တယ်။

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

ကိုယ့်မှာတော့ခေါင်းတွေ့နေပြီ။ မြန်မြန်ပြီးပါစေလို့ဆိုတောင်း
နေရတယ်။

အတော်လေးကြာမှအယ်ဒီတာကြီးက စာရွက်ကိုသူလက်ညှိုး
လေးနဲ့ ဖောက်ခနဲတောက်ပြီး...

“ဘယ်လောက်ကျလဲ...”

“ပုံကတစ်ပုံ... ဒီခိုင်းကဆယ့်ရှစ်ရွက်ပါအစ်ကို...”

အယ်ဒီတာက ပုံတွေနဲ့စာရွက်တွေကိုရေကြည့်တယ်။ ပြီးမှ
သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံငါးရာတန်တစ်ရွက်တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေး
ပြီး...

“ပုံကနှစ်ရာ... ဒီခိုင်းကသုံးရာနဲ့ခြောက်ဆယ်ဆိုတော့ ငါးရာနဲ့
ခြောက်ဆယ်... ပိုတာပြန်မအမ်းနဲ့တော့...”

ဆိုပြီး ပိုက်ဆံခြောက်ရာကို ကိုဆန်းကိုပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့
မှပဲလူတိုင်းဝမ်းသာနိုင်တယ်။

“ကျေးဇူးပါပဲအစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ကိုအပ်စရာရှိသေးလား”

အယ်ဒီတာက သူ့စာရွက်တွေကို သူပြန်ကြည့်ပြီး...

“မရှိသေးဘူး... ညနေကျမှပြန်လာခဲ့...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ခွင့်ပြုပါဦး”

အယ်ဒီတာကြီးကခေါင်းညိတ်တယ်။ ကိုဆန်းပြန်ထွက်လာလို့
အခန်းဝရောက်မှ...

“ကိုဆန်း...”

“ဗျာ... အစ်ကို...”

အယ်ဒီတာခေါ်သံကြောင့်ကိုဆန်းပြန်လှည့်ထူးတယ်။ အယ်ဒီတာ
ကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“နောက်ဆိုဒီလောက်အစောကြီးမလာနဲ့လားကွယ်...”

တဲ့...။ ကိုဆန်းဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ခန္ဓာကိုယ်ကို သူမမြင်အောင်ကျုံ့ထားလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ပြော

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

လိုက်တာလဲဆိုတာ အခုချိန်ထိကိုသဘောမပေါက်သေးဘူး။ အေးလေ သူ့မှာ လည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့သူရှိမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဲဒီပိုက်ဆံကလေးယူပြီး သုံးဆယ့်ခုနစ်လမ်းအပေါ် ဘလောက်မှာရှိတဲ့ လမ်းဘေးထမ်းဆိုင်လေးကို အားလုံးသုတ်ခြေတင်ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီမှာက စားလို့သာမကောင်းတာ ဈေးသက်သာတယ်လေ။ အဲဒါ ကြောင့် မြို့ထဲမှာထမ်းစားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလမ်းဘေးဆိုင်လေးကိုပဲ ရွေးခဲ့ကြ တာ။ အဲဒီမှာက လွန်ရော့ကျွဲရောစားမှ တစ်ယောက်ခြောက်ဆယ်လောက်ကျ တာ။

အမှတ်တရပါပဲ။ ကိုယ်ကပဲငတ်နေလို့လားမသိဘူး။ အဲဒီအချိန် မှာစားရတဲ့ထမ်းကအကောင်းဆုံးပဲ။ စိတ်နာနာနဲ့စားပစ်လိုက်တာ ဗိုက်ပါ အောင့်တယ်။

ထမ်းလည်းစားပြီးရော လူကလေးတိလေးကန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်သေးဘူးလေ။

“ကဲ . . . မောင်ကြည်နဲ့စိုးသက်ခိုင်က မြို့တော်မဂ္ဂဇင်းကို သွား . . . ကဇော်က မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းကိုသွား. . . ငမိုးတို့ ကိုလွင်တို့ကဘာ အလုပ်ရှိလဲ. . . ”

“မရှိပါဘူး. . . ”

“မရှိရင်ငါနဲ့ For All လိုက်ခဲ့. . . ညနေကျမှ လေထန်ကုန်းမှာဆုံ မယ်. . . ”

ဆိုပြီးလူခွဲလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေလှည့်ပတ်ဝင် ပြီး အလုပ်တောင်းကြရတယ်။ တစ်ခါတလေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာထိုင်ပြီး ဒီဇိုင်း ကပ်၊ ချက်ချင်းပုံဆွဲကြရတယ်။ အဲဒါကချက်ချင်းငွေပေါ်တယ်လေ။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆို သွားလေရာ ကတ်ကြေး၊ ဓား၊ ခဲတံ၊ ကော်ထုပ်နဲ့ ဘောပင် အစုံအိတ်ထဲထည့်သွားကြရတယ်။ ဒါမှ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေက အရေးပေါ် အလုပ်ပေါ်ရင် သူတို့ဆီကစာရွက်တောင်းပြီး ဒီဇိုင်းတွေ ညှပ်တစ်ထိုင်တည်း ကပ်ကြရတယ်။ အဓိကပုံရေးတာက ကိုဆန်းရယ်။

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

သန်းဇော်သစ်ရယ်၊ စိုးသက်ခိုင်ရယ်။ သူတို့ကပန်းချီကျောင်းဆင်းတွေလေ။
ကျွန်တော်တို့ကစာကပ်ရုံနဲ့ လိုအပ်ရင် အဖြည့်ပုံလောက်ရေးရတာ။

တစ်နေ့ကုန်အလုပ်လုပ်လို့ပြီးရင် ညနေလေထန်ကုန်းမှာ ပြန်ဆုံရ
တယ်။ အိမ်ပြန် လို့မဖြစ်သေးဘူး။ အိမ်မှာက ဘာမှချက်ထားတာမှ
မဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် ညနေစာစားပြီးပြန်မှဖြစ်မှာ... ညနေစာစားဖို့
ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့စားတဲ့ဆိုင်က ညနေခြောက်နာရီမှဖွင့်တာ
သုံးဆယ့်တစ်လမ်း အပေါ်ဘလောက်မှာလေ။

ညဘက်ရောက်တာနဲ့ အဲဒီလမ်းဘက်မှာ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်အပြိုင်ပေါ်
လာတော့တာ။ အဝကြီးစားမှ သုံးဆယ်ပဲ။ မနက်ပိုင်းစားတဲ့ဆိုင်ထက်ပိုပေါ
တယ်။ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကအပြိုင်ဆိုတော့ သူ့ထက်ငါဈေးချို့အောင် ရောင်းတာ
ထင်ရဲ့။ တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ်သက်သာ ရင်လည်းမနည်းဘူးလေ။ မြို့ထဲကို
ကားနှစ် ခေါက်စီးလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဲဒီဆိုင်
တွေအဖွင့်ကိုပဲ စောင့်ပြီးစားကြတာများတယ်။

ညနေစောင်းတော့ ကျွန်တော်တို့လူပြန်စုံကြပြီ။ ဒါပေမယ့်
အိမ်မပြန်သေးဘူး။ ခုနကပြောတဲ့ အတိုင်းထမင်းဆိုင်အဖွင့်ကိုပဲစောင့်နေ
တာ။ ညအတော်လေးမှောင်စပြုတော့မှ အဲဒီထမင်းဆိုင်လေးဘက်ကို
ခြေဦးလှည့်တော့တယ်။ လေထန်ကုန်းကဆိုတော့ သိပ်မသွားရပါဘူး။
ဆူးလေလမ်းမကြီး ဟိုဘက်ကူး လိုက်ရင်ရောက်ပြီပဲ။

ဆိုင်ရောက်တော့လူတောင်စည်နေပြီ။ လမ်းထိပ်မှာကတည်းက
'ဘဲဥ နဲ့နှစ်ဆယ်၊ အမဲသားနဲ့သုံးဆယ်' ဆိုပြီးအော်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က
လူခြောက်ယောက်ကိုဟင်းလေးပွဲနှုန်းနဲ့မှာစားတယ်။ ထမင်းကိုပဲအဓိက
ထားပြီး ကောင်း ကောင်းစားတယ်။ ဒါပဲ။ ဗိုက်ဝရင်ပြီးရော။

ထမင်းစားပြီးတော့ ညကအတော်နက်နေပြီ။ နာရီကြည့်ဖို့လည်း
တစ်ယောက်မှာနာရီမပါဘူး။ နာရီမပတ်တာက မရှိတာလည်းပါတယ်။
မပတ်တာ လည်းပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆို ခုချိန်ထိနာရီမပတ်တတ်ဘူး။ ပတ်ရင်လည်း

တော်ဝင်ပြီမှစာအုပ်တိုက်

ပျောက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတစ်ယောက်မေးကြည့်တော့ ခုနစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးတဲ့။

“ဟာ. . .”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တခြားမဟုတ်ဘူး. . . ရပ်ကွက်ထဲပြန်မယ့်ကားက ရှစ်နာရီနောက်ဆုံးပဲ ဒါကြောင့် . . .

“ပြေးဟ. . . ပြေးဟ. . . ကားမမီဘဲနေမယ်. . .”

“ဟာဟုတ်တယ်. . . မြန်မြန်ပြေးနိုင်မှမိမယ်. . .”

ဆိုပြီးအားလုံးထပြေးရတယ်။ ကားစီးရမှာက သုံးဆယ့်ခြောက်လမ်း။ အပေါ်လမ်းမှာ။ အဲဒီမှာက သုံးဆယ့်ရှစ်ကားရှိတယ်။ အဲဒီကားစီးပြီး တာမော့ လေးရောက်မှ ရပ်ကွက်ထဲပြန်မယ့်ကားပြန်စီးရမှာ။

ဒီအချိန်မှာနောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ပဲ။ ဘာမှ မကြည့်နိုင်ဘူး။ ကားဂိတ်ကိုရောက်အောင်ပြေးပဲ။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားစီးဖို့တန်းစီနေကြတာ။ ဘူတာရုံပတ်လည် ရှင်လောင်း လှည့်နေသလား မှတ်ရတယ်။ တစ်စီးကထွက်ခါနီးနေပြီ။ ကားပေါ်မှာ လူလည်းပြည့်နေပြီ။ တွယ်စီးရင်တော့ရမှာတဲ့။ တွယ်စီးလိုက်တယ်။ ဒါက မထူးဆန်းဘူး။

ကားထွက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရန်ကုန်မိုးက ထုံးစံအတိုင်း ပလက်တက် ပလက်တက်နဲ့ရွာတော့တာပဲ။ ကားကတော့မြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အသည်းတွေယားနေတာ။ ရပ်ကွက်ထဲဝင်တဲ့ကားမမီ မှာစိုးလို့။

ကားလေးဂိတ်ရောက်တော့ ညအတော်နက်နေပြီ။ ကားဂိတ်မှာ လည်း ကားတစ်စီးတည်းထီးထီးကြီးရပ်ထားတာ။ ခရီးသည်လည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့လည်းဝမ်းသာအားရပဲ ကားပေါ်ပြေးတက်လိုက် တယ်။

“ဟဲ့. . . ပလုပ်တုတ်. . .”

ကျွန်တော်တို့ကိုလည်းမြင်ရော ကားပေါ် စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့ငိုက်

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

မြည်းနေတဲ့လူ လန့်ပြီးထအော်တယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုအံ့ဩတကြီးနဲ့ကြောင့်ငေးကြည့်နေတယ်။

“ကားဆရာ. . . ကားကထွက်မှာမဟုတ်လား. . . ”

ဟိုလူအတော်ကြာတဲ့အထိ စကားပြန်မရဘူး။ နောက်မှသက်ပြင်းချပြီး. . .

“ပြန်မှာ. . . ”

ဆိုပြီးပြန်ဖြေတယ်။ သူ့အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကံကောင်းထောက်မစွာ ချောင်ချောင်ချိချိနဲ့ အိမ် ရောက်မှာကိုး။

“ကားဘယ်လောက်လဲ. . . ”

စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူက တစ်ချက်သမ်းလိုက်တယ်။

“ရတယ်နောက်မှပေး. . . ”

ဆိုပြီး ကားဝမ်းထဲလှမ်းကြည့်တယ်။ ကားဝမ်းထဲမှာလည်း ခွေခွေလေး အိပ်နေတဲ့သူတစ်ယောက်။ ဒရိုင်ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်။

မိုးကလည်းပိုသည်းလာတယ်။ ကားပေါ်ရောက်နေလို့တော်သေးတယ်။ စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်တယ်။ ခရီးသည်မျှော်တာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့်ခရီးသည်မပြောနဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေတောင်မတွေ့ရဘူး။ ညကလည်းနက်နေပြီမိုးကလည်းသည်းနေပြီ။ အတော်ကြာမှ စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူက နာရီကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ ဆိုတာနာရီ မရှိတော့မသိဘူး။ ဟိုလူကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချတယ်။ ပြီးမှ ကားဝမ်းထဲက လူကိုနှိုးလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်. . . အတည်. . . ဟေ့ကောင်ထထ. . . ”

“ဘာလဲကွ. . . ”

အတည်ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာကောင်ကထုလာတယ်။ ဒါကိုစပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့ လူက. . .

“ရှစ်နာရီခွဲနေပြီကွ. . . လူမလာတော့ဘူး. . . ပြန်ကြရအောင်”
အိပ်နေတဲ့လူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲဆန်လိုက်တယ်။ နောက် ခေါင်း
ထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တော့
အံ့အားသင့်သွားပုံရတယ်။ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။ နောက်ငေါက်ခနဲ
ထပြီ. . .

“သွားရင်သွားလေ. . . ”

ဆိုပြီး ဝါးခနဲတစ်ချက်သမ်းတယ်။ ခုနကစပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူက
ခေါင်းခန်းဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူက ဒရိုင်ဘာ
မှန်းသိလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်ကအဖြေသိရုံရှိသေးတယ် ဟိုလူကကားစက်နှိုးပြီး
မောင်းထွက်နေပြီ။

ကားကနေဘက်မောင်းတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဖြည်းဖြည်းငြိမ့်ငြိမ့်ပဲ
မောင်း လာတာ။ မိုးသည်းနေလို့ဖြစ်မယ်။ အနောက်မှာလည်း အတည်
အမည်ပေါက် စပါယ်ယာက တသမ်းသမ်းတဝေဝေနဲ့လိုက်လာတယ်။

“တစ်ယောက်ဘယ်လောက်လဲ. . . ”

ကျွန်တော်တို့အမေးကို ဟိုလူက ဝါးခနဲသမ်းပြီး လက်နှစ်ချောင်း
ထောင်ပြတယ်။ ဒီအချိန်မျိုးကတော့ တစ်ယောက်နှစ်ဆယ်ဆိုလည်း
တန်တယ် ပေါ့။ ကိုဆန်းကသူ့အိတ်ထဲက ငွေတစ်ရာနှစ်ဆယ်ကိုထုတ်ပေး
လိုက်တယ်။ ဟိုလူကနှစ်ဆယ်တန်ခြောက်ရွက်ကို ရေကြည့်တယ်။ ကား
ကတော့ဖြည်းဖြည်းပဲ။ မိုးကသည်းနေတာဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း
သိပ်မမြင်ရတော့ဘူး။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့
မိုန်းလာတယ်။ ကားလေးက အရှိန်မှန်မှန်မောင်းနေတုန်း။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကားလေးက ကျွဲခနဲရပ်လိုက်တယ်။ ကြည့်လိုက်
တော့ သာကေတဈေးအကျော်လေး။

“ရောက်ပြီဆရာ. . . ”

“ဟာ. . . ”

စပါယ်ယာစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကြောင်သွားတယ်။ နောက်

မှလန့်ပြီး . . .

“ဒါ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းကားမဟုတ်ဘူးလား . . .”

ကျွန်တော်တို့အလောတကြီးအမေးကို စပါယ်ယာက ဝါးခနဲသမ်း

ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဆိပ်ကမ်းကား . . .”

“ဟင် . . . ဒါဆိုဆိပ်ကမ်းမှမရောက်သေးတာ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကျွန်တော်တို့ဆိပ်ကမ်းမှမသွားတော့တာ”

“ဟ . . . ကားပေါ်တက်တုန်းကပဲ ခင်ဗျားတို့ပြန်မလို့ဆို . . .”

“အေးလေ . . . ကျွန်တော်တို့ကအိမ်ပြန်မလို့ပြောတာ . . .”

“ဗျာ . . .”

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်တို့က ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကိုယ်ပြန်မှာကဆိပ်ကမ်း။ ရောက်နေတာကသာကေတပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီကနေ့ကားနဲ့ဆက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် တစ်နာရီလောက် မောင်းရဦးသေးတာ။ နောက်ဒီအချိန်ကကားလည်းပြတ်နေပြီ လမ်းလျှောက် သွားရင်လည်းနည်းတဲ့ ခရီးကြီးမှမဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့် . . .

“ဟ . . . အဲဒါတော့ဘယ်သိမှာလဲဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့က ဆိပ်ကမ်းထိရောက်မယ်ထင်ပြီးလိုက်လာတာ . . . ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ . . .”

“ကျွန်တော်တို့လည်းမညာပါဘူးဗျာ . . .”

“မညာရင်လည်းဆိပ်ကမ်းအထိလိုက်ပို့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ကာစ တစ်မာတွေ။ အမြဲစီးနေကျတွေပါ”

ကျွန်တော်တို့စကားကြားတော့ စပါယ်ယာတစ်ချက်ငြိမ်သွား တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကားခေါင်းခန်းကစပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့လူခေါင်း ပြုထွက်လာ တယ်။

“ဟေ့ကောင်အတည် . . . အနောက်မှာဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ဆူညံ ဆူညံနဲ့ . . .”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

အတည်ဆိုတဲ့ စပါယ်ယာက ကျွန်တော်တို့ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်
ပြီး...

“သူတို့တွေက Custon (အကောက်ခွန်) တွေတဲ့ဆရာ. . .”

ဒရိုင်ဘာထံမှ ‘ကျွတ်’ ခနဲစုပ်သပ်သံကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်း
ကုတ်တာတွေ့ရတယ်။ နောက်မှ. . .

“Custon တွေဆိုလည်း အခွန်ဆောင်ပြီးသားလို့ပြောလိုက်လေ”
ဒရိုင်ဘာစကားကို စပါယ်ယာက ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်ပြီး. . .

“အခွန်ဆောင်ထားပြီးသားတဲ့. . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း တင်းသွားတယ်။ ဟုတ်တယ်
လေ ကိုယ်ပြောတာဖောက်သည်၊ သူပြောတာအကောက်ခွန်။

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျားမနောက်နဲ့ဗျာ. . .”

ဟိုလူက သူ့ရင်ဘတ်လေးသူဖိပြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့. . .

“အတည်ပြောတာပါ. . . အတည်ကိုယ်တိုင်အတည်ပြောတာ”

“ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျားကလည်း. . .”

ပြောတာကိုအတည်ကိုယ်တိုင်ပြောနေပေမယ့် အတည်လာ
နောက်နေတာလားမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာတော့ လျှော့လို့မဖြစ်
တော့ဘူးလေ။

“ခင်ဗျားဘာသာအတည်မကလို့ အတွတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်တို့
ကို ဆိပ်ကမ်းရောက်အောင်ပို့ပေး. . . မပို့ပေးရင်ကားပေါ်ကမ ဆင်းနိုင်
ဘူး. . . ဒါပဲ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . ဒီမှာပဲအိပ်ပစ်လိုက်မယ်. . . ပိုတောင်လုံသေး”

“အဲ. . .”

ကျွန်တော်တို့ပြတ်ပြတ်သားသားစကားကြားတော့ စပါယ်ယာ
ကြောင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့စကားကို ချောင်းနားထောင်နေတဲ့
ဒရိုင်ဘာက အဲဒီ တော့မှဆင်းလာပြီး. . .

“အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ. . . ကျွန်တော်တို့ကားက အံ့နာ

အိမ်ပြန်ပို့ရမှာ... အံ့နာက ခင်ဗျားတို့ကိုမြင်ရင်လန့်မှာဗျ... ”

“လန့်လန့်ဗျာ... ကျုပ်တို့ကတော့ ဆိပ်ကမ်းမရောက်ရင် ကားပေါ်ကမဆင်းဘူး... ”

ဒရိုင်ဘာခေါင်းကုတ်တယ်။ စဉ်းစားနေပုံရတယ်။ အတော်ကြာမှ

..

“ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကိုလမ်းကြိုတင်ပေးလိုက်မယ်... ဖြစ်မလား... ”

သူတို့ကတစ်ထစ်လျှော့တော့ ကိုယ်ကလည်းတစ်ထစ်လျှော့ရတော့တာပေါ့။

“ရတယ်... ဒါဆိုလည်းဖြစ်တယ်... ”

ဟုတ်တယ်လေ။ အဓိကအိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ပဲဟာ။ အဲဒီချိန်ကစပြီး ဒရိုင်ဘာလမ်းမဘက်ထွက်ပြီးကားတားတော့တယ်။ မိုးထဲရေထဲကတားပေးရတာဆိုတော့ အားတော့နာတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ အားမနာနိုင်တော့ဘူးလေ။

“လမ်းကြိုလိုက်မလို့ပါ... ”

မိုးရေထဲ စပါယ်ယာဝတ်စုံနဲ့ဒရိုင်ဘာအသံ။ ခပ်ကျဲကျဲလာနေတဲ့ ကားတွေက တစ်စီးမှမရပ်ဘူး။ ဒရိုင်ဘာကတော့ မိုးရေထဲပြဟွာခေါင်းကျွန်တော်တို့အတွက် ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ကားတားနေတုန်း။ အတော်လေးကြာမှ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားတစ်စီးကျီခနဲထိုးရပ်လာတယ်။

“လမ်းကြိုလိုက်မလို့ပါ... ”

“ရတယ်လေ... နှစ်ရာပဲပေး... ”

မိုးရေထဲသူတို့အသံကသိပ်မကြားရဘူး။ ခဏနေတော့ ဒရိုင်ဘာကျွန်တော်တို့ဆီရောက်လာတယ်။

“နှစ်ရာတဲ့ဆရာ... လိုက်မလား... ”

နှစ်ရာဆိုတာများပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။ ပေးရတော့မှာပဲ။ အိမ်ရောက်ဖို့ကအရေးကြီးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုဆန်းက သူ့အိတ်ထဲက နှစ်ရာတန်ကို

ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒရိုင်ဘာကနှစ်ရာတန်လေးကိုင်ပြီး ပြန်ပြေးသွားတယ်။ နောက်ကျွန်တော်တို့ကိုလက်ယက်ခေါ်ပြီး . . .

“ရပြီ. . . ရပြီ. . . လာလို့ရပြီ. . . ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဒိုင်နာကားလေးပေါ်ပြေးတက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းတက်ပြီးရော ကားလေးက ဝှေးခနဲမောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ဟိုဒရိုင်ဘာကတော့ မိုးရေထဲလက်ပြပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့အခက်အခဲကို ကိုယ်ချင်းလည်းစာ သနားလည်းသနားပေမယ့် လက်ပြန်မပြုဖြစ်တော့ဘူး။ သက်ပြင်းတော့ချနိုင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာလေ။

ပတ်ဝန်းကျင်က မိုးရေတွေနဲ့မှောင်မည်းနေတယ်။ ကားကလည်း ဘယ်ကနေဘယ်လိုမောင်းနေတယ်မသိဘူး။ ကိုယ်ကလည်းရောက်စဆိုတော့ ဖြတ်လမ်းတွေဘာတွေမသိဘူး။ သေချာတာကတော့ သာဓကတနဲ့ အတော်ဝေး နေပြီ။ သူ့မောင်းတဲ့လမ်းက တကယ့်ကွန်ကရစ်လမ်းအစစ်ကြီးတွေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း လယ်ကွင်းတွေချည်းပဲမြင်ရတယ်။ လေကလည်းမိုးငွေ့နဲ့ဆိုတော့စိမ့်စိမ့်ပြီးအေးနေတယ်။ မောင်းနေရင်း တော်ကြာတော့ မသင်္ကာဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် လေးသွားတာဒီလမ်းမဟုတ်ဘူးလားပဲ။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ကားလေးက ရုတ်တရက်လမ်းတစ်ခုထဲချိုးလိုက်တော့ . . .

“ဟာ. . . ”

မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက ကျွန်တော်တို့ကိုအံ့အားသင့်သွားစေတယ်။ အိမ်တွေ . . . အိမ်တွေ မီးရောင်ထိန်ထိန်နဲ့အိမ်တွေ။ နောက်လမ်းဘေးမှာမတ်မတ်ကြီးရှိနေတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု။

“သန်လျင်မြို့မှ လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏”

“ဟာ. . . သန်လျင်. . . သန်လျင်ရောက်နေပြီ . . . ဟာ. . . လုပ်ကြပါဦး”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ရုတ်တရက်ကျွန်တော်တို့ထအော်လိုက်တော့ အားလုံးလန့်ပြီး ထကြည့် ကြတယ်။ နောက်အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး...

“ဟာ... သန်လျင်... သန်လျင်ရောက်နေပြီ... ဟာ... လုပ်ကြ ပါဦး ကားဆရာ... ရပ်ရပ်... ကားရပ်ပေးလေဗျာ...”

ကျွန်တော်တို့အော်သံကြားတော့ ကားဆရာလည်းလန့်ပြီး ကားရပ် လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဗျ...”

ဆိုတော့ ဒရိုင်ဘာလည်းမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“သန်လျင်ကိုလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ... ကျုပ်တို့ဒဂုံကဆိပ်ကမ်းကိုသွား မှာ...”

“အဲဒါတော့မသိဘူးဗျာ... ဟိုလူကလမ်းကြုံလိုက်ချင်လို့ဆိုလို့ သန်လျင် လိုက်ချင်တယ်မှတ်လို့ခေါ်လာတာ...”

“ဟာ...”

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒရိုင်ဘာက သူ့လက်ကလွတ် သီတင်းကျွတ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလွှတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ သွားမှာက တောင်ဒဂုံဆိပ်ကမ်း၊ ရောက်နေတာသန်လျင် ဒါကိုအူကြောင်ကြောင်နဲ့...

“တက်လေ... သန်လျင်မလိုက်တော့ဘူးလား... ကျောက်တန်း ရေလယ်ဘုရားလမ်းကြုံတုန်းဝင် ဖူးသွားပေါ့ဗျာ...”

ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုအပြစ်တင်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။

“တော်ပါဗျာ... ဒီကနေဆိပ်ကမ်းကိုလမ်းလျှောက်ရင် ဘယ် လောက်ကြာမလဲ...”

ဒရိုင်ဘာကမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး...

“အင်း... လေးနာရီလောက်တော့ကြာမယ်... ဘာသွားလုပ်မှာ လဲဗျာ... ဒီအချိန်ဒီလောက်ခေါင်တဲ့နေရာကို... လာပါဗျာ သန်လျင်

တော်ဝင်ပြီမှစာအုပ်တိုက်

ရောက်တော့မှာပါ. . . ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်မိတယ်။

“တော်ပါဗျာ. . . ကဲ. . . ခင်ဗျားလေးသွားတော့. . . ကျွန်တော်တို့
လည်းအိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြန်တော့မယ်. . . ”

အဲဒီတော့မှ ဒရိုင်ဘာမျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး. . .

“ဪ. . . ဟုတ်ကဲ့. . . အဲဒါဆိုကျွန်တော်သွားတော့မယ်. . . ”

ဆိုပြီး ကားကိုဝှေးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
သန်လျင်မြို့မှလှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏။ ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုငေးကြည့်နေမိကြ
တယ်။ မိုးတွေကလည်း သည်းနေတုန်းဗျာ. . . ။

နောက်. . . ခြေလှမ်းကိုပြန်စ. . .

အောင်မြေကိုလေ. . .

၁၁

ဒါ

ကြောင့် နောက်ပိုင်းလုံးချင်းတွေရေးတော့ မိုးရွာတဲ့ အကြောင်းတွေ ထည့်ထည့်ရေးမိတယ်။ များသော အားဖြင့် အလွမ်းခန်းတွေပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ကမ္ဘာမှာကျွန်တော်တို့လောက် မိုးမိဖူးသူ ရှိ မယ်မထင်ဘူးလေ။

အဲဒီ ရပ်ကွက်လေးရောက်မှ မကြုံဖူး မကြားဖူးတာတွေ ကြားရတယ်။ ဒီရပ်ကွက်ကလေး က အရင်ကရွာဟောင်းဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူ တွေအားလုံးက ရွာစရိုက်မပျောက်ကြဘူး။ နောက် ပြီးမြို့ပေါ်က ပြောင်းတဲ့လူတွေကလည်း ကျူးကျော် ရပ်ကွက်အဖျက်ခံရလို့ ပြောင်းကြရတာများတယ် ဆိုတော့ စရိုက်တွေကမတူကြဘူး။ ဒီကြားထဲ ကျွန်

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

တော်တို့အဖွဲ့ကအူတူတူတွေ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလင်းခြင်းမှာပဲဖြစ်တယ်။ မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာ ဈေးထဲကဆူဆူညံညံအသံကြားလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအိပ်ယာကနိုးခဲ့ကြတယ်။ ပြဿနာကင်းသည်တွေနဲ့ ကြက်ကုလား သလာစီတို့ရန်ဖြစ်နေကြတာပါတဲ့။ (သလာစီရဲ့ကြက်သားရောင်းနည်းကို မိုးတိမ်ပုံပြင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ထည့်ရေးဖူးပါတယ်)

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ...။

ဈေးကလည်းပျံ့ကျဈေးဆိုတော့ ဆိုင်ကိုကိုယ်ခင်းချင်တဲ့နေရာမှာခင်း ကြတာကိုး။ အဲဒီမှာ သလာစီရဲ့အမြဲခင်းနေကျနေရာမှာ ရပ်ကွက်ထဲက ငါးသည်တွေက ဦးအောင်ဝင်ခင်းလိုက်လို့သလာစီနဲ့အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရန်ဖြစ်နေကြတာပါ။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ချင်စရာ အဲဒီနေရာလေးက ဈေးရဲ့အလယ်ဗဟို အစည်ဆုံးနေရာမှာရှိတာကိုး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာဈေးသည်တိုင်းလိုချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ထပြီးရန်ဖြစ်ကြတာ။

ဒါကို သလာစီကသည်းမခံနိုင်တော့...။

“ဟေ့... ဘယ်ကောင်မှဂရုမစိုက်ဘူးကွ... မင်းတို့ဈေး တစ်ဈေးလုံးက ငါးဒယ်တွေကိုနော်... ဟောဒီသလာစီဆိုတဲ့ ကောင်နော်... တစ်ခါတည်း မယားပြုပလိုက်မယ်... ဘာမှတ်တလဲ...”

ဆိုပြီး မြန်မာစကားမတတ်တတ်နဲ့အော်ဆဲတော့တာ။အဲဒီအသံလည်းကြားရော ဈေးထဲကငါးသည်တွေအကုန်လုံး ခုန်ထွက်လာတော့တာပဲ။

“ဘာလဲ... ဒီကြက်ကုလားက ငါတို့ကို မယားပြုပလိုက်မယ်လို့ ပြောရအောင် ဒီကောင်ကဘာကောင်မို့လို့လဲ... ငါတို့က သူပြောတဲ့အတိုင်းခံရမလား...”

ဆိုပြီး အုပ်စုဖွဲ့လိုက်ကြပါလေရော။ တစ်ဈေးလုံးလည်း အော်သံ ဟစ်သံတွေနဲ့ ပွက်လောက်ထနေတော့တာပဲ။ သလာစီကတစ်ယောက်တည်း၊ ငါးသည်တွေကတစ်ကျိပ်လောက်ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် အဲဒီရပ်

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

ကွက်မှာသူငွေစာလို့ပြောလို့ရတဲ့ကြက်သားတွေကို သလာစီတစ်ယောက် လောက်ပဲရောင်းနိုင်တာကိုး။ ငါးသည်တွေကလည်းအစကတည်းက သလာ စီကိုမကြည်ကြဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ ကြက်သားသည်က သူငွေစာရောင်း တဲ့ပစ္စည်းဆိုပြီးမာန ထောင်နေတာကြာပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ထပြေးပြဿနာတက် ကြတာ။

နောက်ဆုံးရပ်မိရပ်ဖအပါအဝင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေပါ ဆင်းတား ရတော့တာ။ ဒါတောင်ကိစ္စကမပြီးဘူး။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီး တွေအရှင်းရခက်နေတယ်။ ဘာရှင်းရခက်လို့ ခက်နေမှန်းမသိဘူး။ ပြဿနာ ကတော်ရုံနဲ့ကိုမပြီးဘူး။ ပထမတော့သူတို့တွေ ရိုက်တော့မလား၊ ပုတ်တော့ မလားထင်ပြီးကြည့်နေတာ။ နောက်တော့စကားသာ တစ်များတည်းများနေ ကြတာရယ်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တော့ကိုယ့်ဘာသာကို လက် ဖက်ရည်သောက်ဖို့ဆင်းလာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့အော်ဟစ်သံတွေက ဆူညံ နေတုန်း။

ဖြစ်ချင်တော့လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့လမ်းက ဒီတစ်လမ်း ထဲရှိတယ်။ လမ်းဆိုတာကလည်းတကယ့်လမ်းဖြစ်ရုံပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြေဂုံနီနီ အိတ်တွေထဲကိုသံထည့်ပြီးခင်းထားတဲ့ တစ်ပေလောက်ကျယ်တဲ့ လမ်း။ ကျွန်တော်တို့အခေါ်ကနိုင်လွန်အိပ်တစ်ရာလမ်း။ အဲဒါနဲ့မတတ်နိုင် ဘူး။ အဲဒီရန်ဖြစ်နေတဲ့ကြားကပဲဖြတ်သွားရတော့မှာ။ အဲဒီနားလည်းရောက် ရော ဓားမကြီးကိုင်းထားတဲ့အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ဘက် ဝှေ့ကြည့်ပြီး...

“မောင်လေး... လာဦး...”

ရုတ်တရက်လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း လန့်သွား ကြတယ်။ သူ့လက်ထဲကဓားကြီးကလည်း မြနေတာပဲ။ ထဘီကလည်း အတော်တို့တယ်။ မျက်နှာကြီးကလည်း ဒေါသကြောင့်ထင်။ နီရဲနေတာ ပဲ။

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရပ်နေရနိုး ဆက်သွားရနိုးနဲ့ဖြစ်နေတယ်။ ပြေးကလည်းမပြေးရဲဘူး။ တော်ကြာစားနဲ့လိုက်ခတ်နေမှဖြင့်အခက်။ ဒါနဲ့ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ပဲ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကုတ်ပြီး...

“ဘာ... ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်...”

အမျိုးသမီးကြီးက ဓားကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်ပြီး... ကျွန်တော်တို့အနားကပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးကိုလက်ညှိုးထိုးပြီးအသံတိုးတိုးနဲ့...

“မောင်လေးပဲစဉ်းစားကြည့်... မောင်လေးတို့ မယားပြုမယ်ဆိုအစ်မခံလိုက်မယ်... အစ်မဘာမှမပြောဘူး... ငြိမ်ခံနေလိုက်မယ်... မစိန်တင်စိတ်ကောင်းပါတယ်... ဟုတ်တယ်နော်...”

“အဲ... ”

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကြောင်သွားတယ်။ ဒါကိုအမျိုးသမီးကအနောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့...

“ဟောဒီမိမစစ်ဖမစစ်ကြက်ကုလား သလာစီ မယားပြုတာတော့ တစ်သက်လုံးမခံဘူးဟေ့... မစိန်တင်တဲ့နော်... မစိန်တင်တို့စိတ်ကောင်းပြီဆိုဘယ်သူယူယူ ဟောဒီကြက်ကုလားမျိုးမယားပြုတာတော့ တစ်သက်လုံးမခံဘူးဟေ့...”

ဆိုပြီး အော်တယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်လှည့်ပြီး အသံတိုးတိုးနဲ့...

“ဟုတ်တယ်နော်မောင်လေး...”

ဆိုပြီးလှည့်မေးတော့ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“အေး... အဲဒါကိုပြောတာ... မောင်လေးတို့က အစ်မပေါ့ မယား

ပြုချင်တယ်ဆို အစ်မတစ်ခွန်းမှမပြောဘူး... အစ်မအံ့ကြိတ်ပြီး ခံလိုက်မယ်... ဟောဒီကြက်ကုလားမယားပြုတာတော့ တစ်သက်လုံးမခံဘူးဟေ့... မစိန်တင်တဲ့... မစိန်တင်တို့ကြမ်းပြီဆို... ဥပါတိုင်းအထီးမဟုတ်တဲ့ ငါးဘဝရောက်သွားမယ်... လာမောင်လေး... လက်တွေ့သွားရှင်းကြရအောင်... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လက်တွေ့ကို ဖတ်ခနဲလှမ်းဆွဲတော့...
“ဟဟ... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့လေ... ဟဟဟ... ”

ဟု... အော်ရင်းယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ပါသွားတယ်။ မစိန်တင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ အားလုံးကြားအောင် အသံကျယ်ကျယ်နဲ့...

“ဟေ့... မစိန်တင်မယားပြုခံရမယ်ဆို ဟောဒီမောင်လေးတွေလို နုနုဖတ်ဖတ်ကလေးနဲ့ပဲ အဒိန်းခံလိုက်မယ်... ဒီလိုကြက်ကုလားမျိုးနဲ့တော့ နာမည်အပျက်မခံဘူးဟေ့... မစိန်တင်တဲ့နော် စိတ်ကောင်းပြီဆို ပါးချိုင့်ပါတဲ့ငါးတောင် ခေါင်းထုရက်တာမဟုတ်ဘူး... အေး... ဆိုးပြီးဆိုငါးတောင် အထီးအမခွဲပြီး သင်းကွပ်ခွဲတာနော်... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့လက်ကိုဆွဲပြီး ထအော်တော့တာ။ ကျွန်တော်တို့လည်းတစ်ခါမှမြင်ဖူးတဲ့မိန်းမကြီးလက်ဆွဲပြီး အဲဒီလိုအအော်ခံနေရတော့ ရှက်လာကြတယ်။ မိန်းမကြီးကကြမ်းကလည်းကြမ်း ဗလကလည်းကြီးဆိုတော့ ရုန်းလို့လည်းမနိုင်ဘူး။ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ခေါင်းငုံ့နေရတာ။

ဒါကိုမြင်တဲ့ဈေးခေါင်းက ကျွန်တော်တို့ဖြစ်နေပုံကြည့်ပြီး...
“ဟဲ့ဟဲ့... မစိန်တင်... မဆိုင်တဲ့လူတွေကိုဆွဲမထည့်နဲ့လေ... ”

ဆိုတာတောင် မစိန်တင်က ကျွန်တော်တို့လက်မလွှတ်ဘူးဗျ။
“မဟုတ်ဘူးဦးလေး... မစိန်တင်စိတ်ကောင်းတယ်... ဦးလေး

သိပါတယ်... ဦးလေးကမှ မယားပြုချင်တယ်ဆိုမစိန်တင် ဘာမှမပြောဘူး ဒါပေမယ့်ဟောဒီကြက်ကုလား မယားပြုမယ်ဆိုတာကိုတော့မခံနိုင်လွန်းလို့ပါ... ဟုတ်တယ်နော်မောင်လေး... ”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ငိုသံဝဲကြီးနဲ့ . . .

“ဟုတ်မှာပါဗျာ . . . ”

ဆိုပြီး ထောက်ခံလိုက်ရတယ်။

“မစိန်တင်ကသဘောထားမညံ့ပါဘူး . . . ဟုတ်တယ်နော် မောင်လေး . . . မစိန်တင်ရဲ့စိတ်သဘောမဖြူဘူးလား . . . ”

“ဖြူပါတယ်ဗျာ . . . ”

နောက်ဆုံးတော့သူပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်ပြီးထောက်ခံနေရတာ။ ဒါတောင်ပြီးမယ်ထင်လား။ ပြောလို့ရလို့လား ခံတွင်းပဲတွေ့လို့လား မသိဘူး။ ကျန်တဲ့ငါးသည်တွေပါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လာပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်နော်မောင်လေး . . . အဲဒီကြက်ကုလား မယားပြုတာကို တော့မခံနိုင်ဘူး . . . အစ်မလည်းမစိန်တင်လိုပဲမောင်လေးတို့ မယားပြုမယ်ဆိုရင် အစ်မတို့လည်းမစိန်တင်လိုပဲ . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ကောင်းပါတယ် . . . ”

“အစ်မ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်မယ် . . . အစ်မရောစိတ်မကောင်းဘူးလား . . . ”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ . . . ”

မတတ်နိုင်ဘူး ဇွတ်ကိုခေါင်းညိတ်နေရတာ။ ကံကောင်းချင်တော့ အသံတစ်သံကြားရတယ်။

“ဟဲ့ဟဲ့ . . . နင်တို့တွေ . . . ”

ဘယ်သူလဲတော့မသိဘူး။ မစိန်တင် အဲဒီလူဆီပြေးသွားပြီး

“မဟုတ်ဘူးဥက္ကဋ္ဌ . . . ဥက္ကဋ္ဌ မယားပြုမယ်ဆိုရင် . . . ”

“အဲဒီကြက်ကုလားဆို . . . ”

စသည်ဖြင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို လက်ဆွဲဆွဲပြီးပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့မနက်ရှစ်နာရီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတာ ဆယ့်တစ်နာရီမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ရတယ်။ ဒါတောင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ချက်ချင်းမပြန်ရဲသေးဘူး။ သူတို့ရှိမရှိချုံ့ခိုပြီး ကြည့်ရသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်

လည်း ဘာမှမဘာရဘဲနဲ့ အဲလေ... ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲနဲ့ သူတို့ပါးစပ်နဲ့
တင်လူပျိုရည် အတော်ပျက်သွားတယ်။

အဲဒီ

ရပ်ကွက်လေးမှာကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပထမဆုံးအခက် အခဲက နေ့စဉ်မြို့ထဲသွားဖို့လိုင်းကားစီးတာပဲ။

ကားသမားတွေကလည်း။ လေယာဉ်မှူး စိတ်ပေါက်နေတာတစ်ယောက်၊ ငှက်လေယာဉ် မောင်းချင်တာကတစ်ယောက်၊ ဖေါ်မြူလာဝမ်းကား ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်နေတာက တစ်ယောက်လို့ပဲပြောရမှာ လား။ မြန်ချက်က 'ဝှစ်'ခနဲ 'ဝှစ်'ခနဲနေတာ။

ဘယ်လောက်ထိမြန်လဲဆို ကျွန်တော် တစ်ခါ အဲဒီကားခေါင်းခန်းက ဖီးဖူးတယ်။ (တစ်ခါဆို တစ်ခါပါ)။ ကားသမားကမောင်းတာရက်စက်တယ်။ အကွေ့တွေဘာတွေတောင် ဘရိတ်နင်းတာမဟုတ် ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆွဲဆွဲကွေ့ချတာ။

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဒါနဲ့ကိုယ်ကလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နဲ့ . . .

“ခင်ဗျားကားမောင်းတာ မြန်လှချည်လားဗျာ . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို ဒရိုင်ဘာက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။

“မြန်တယ်ဟုတ်လား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါကျုပ်ဆရာကို မမိသေးဘူးဗျ . . .”

သူတောင်ဒီလောက်မြန်နေပြီကို သူ့ဆရာထပ်ရှိသေးတယ်ဆို တော့ ကျွန်တော်လည်းမျက်လုံးပြူးသွားပြီး . . .

“ဟင် . . . ခင်ဗျားဆရာရှိသေးတယ် . . . သူကရော ကားမောင်း သေးလား . . .”

ဒရိုင်ဘာက သက်ပြင်းချပြီး . . .

“မမောင်းတော့ဘူးဗျ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“တစ်လောတုန်းက ချောက်ထဲကျသွားတာ သူ့ကားပေါ့ . . .”

“အဲ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ကားမောင်းရင်းနဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အိပ်ပျော် သွားလို့ . . .”

အင်း . . . အခုတော့ဘုရားသခင်အလိုတော်အတိုင်းပဲပေါ့လေ”

“ ဗျာ . . .”

အဲဒီလို အဲဒီကားတွေစီးရင် ဆုတောင်းနေရတယ်။

ရွှေတိဂုံဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ဆူးလေဘုရားလည်းစောင့်ရှောက် ပါ။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားလည်းမပါ။ မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားလည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေပါနဲ့ပေါ့။

အဲဒီနေ့နေ့လယ်ပိုင်းလောက်က လက်သမားဆရာရောက်လာ တယ်။ ရောက်လာတာကလည်း မူးရူးပြီးရောက်လာတာ။ လက်သမား အိတ်ကတစ်ဖက်၊ ရေနွေးခရားကတစ်ဖက်နဲ့။ နောက်မှသိရတာ။ အဲဒီ ရေနွေးခရားလေးက အရက်ထည့်လာတာ။ လူမြင်ကောင်းအောင်ရေနွေး

ကြမ်းသောက်သလိုလိုနဲ့ အရက်ငဲ့သောက်လို့ရတယ်လေ။
သူ့ကိုပဲ ဒီလိုပုံကြီးနဲ့မြင်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒေါသထောင်းထောင်းထွက်သွားရတယ်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားပြောတော့ အိမ်ကပြီးပြီဆို အခုဘယ်မှာလဲ အိမ်”

“အေးလေ... ဟုတ်ပါ့... ခင်ဗျားကအိမ်ပြီးပြီဆိုလို့ ကျုပ်တို့က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ပြောင်းလာတာ...”

ကျွန်တော်တို့ဒေါသတကြီးစကားကို လက်သမားဆရာက အေးအေး ဆေးဆေးပဲ။ ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်ပြီး...။

“အေးလေကွာ... ပြီးပြီဆိုတာ ပစ္စည်းတွေဝယ်လို့ပြီးပြီလို့ပြောတာ ကွ... ဟဲဟဲ... ငါ့မှာလည်းတစ်ယောက်တည်းလုပ်လို့မနိုင်လို့ အဖော် လိမ်ခေါ်လိုက်တာ... အခုမင်းတို့ရောက်လာတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့အဖော် ရပြီပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား... ငွေလျောင်း... ငွေလျောင်း...”

အောင်မာ သူ့မုတ်ဆိတ်သူဆွဲပြီးကာ တွန့်ရယ် ရယ်နေသေးတာ။ ပြီးတော့ သူ့ရေခွေးခရားထဲကအရက်ကို အကြမ်းခွက်ထဲငွဲပြီး ဝှက်ခနဲမော့ ချလိုက်တယ်။

“ကဲကဲ... အလုပ်စမယ်... မင်းတို့ထဲက လွှဲဖြတ်တတ်တဲ့ လူရှိ လား”

ကြည့်ဦး... လာတာနဲ့ ဆရာပီသပါပေ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး အိမ်ကအမြန်ပြီးချင်တာကိုး။ နောက်ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဆောက်ရမှာလေ။ ဒါကြောင့်ပဲ

“တတ်တယ်ဗျာ... ဘယ်ဟာတွေဖြတ်ရမှာတုံး... ”

လက်သမားဆရာကလှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ သူ့ခွက်ထဲသူ့ အရက်ကို မဖိတ်အောင်ထည့်ပြီး...။

“ဟိုမှာလေကွာ... တိုင်ထူမယ့်လေးပတ်လည်တိုင်ကြီးတွေကို အညီ ဖြတ်ပေးလိုက်ပါကွာ... ဟာဟာ...”

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှပြောမနေတော့ဘူး။ သူပြောတဲ့အတိုင်း သာ တိုင်တွေကိုအညီဖြတ်တဲ့လူဖြစ်၊ ကျင်းတူးတဲ့လူတူးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ကုန် တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ လက်သမားကောင်းကောင်းလုပ်ဖူးသူ ကျွန်တော် တို့သန်းဇော်သစ် တို့ပါနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က မြစ်ကူးတံတားတွေမှာ လုပ်ဖူးတယ်။ သန်းဇော်သစ်က ရန်ကုန်မြို့ကန်ထရိုက်တိုက်တွေမှာ လုပ်ဖူး တယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရေချိန်ချ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖောင်ဒေးရှင်းတူးပြီး တိုင်ထောင်လိုက်တယ်။ တိုင်ထူလိုက်တာနဲ့ ကျင်း အတိမ်အနက် မတူတဲ့အတွက် တိုင်အနိမ့်အမြင့်တွေက အညီဖြတ်နေရ တယ်ဒါကို ကျွန်တော်က . . .

“လက်သမားဆရာ . . . တိုင်တွေကမညီဘူးဗျ . . . အဲဒါဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ . . . ”

လက်သမားဆရာကြီးက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။

“ဒါလေးများကွာ . . . မညီရင်ညီအောင်ဖြတ်ပေါ့ကွာ . . . ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်း တိုတဲ့တိုင်ကိုဆက် ရှည်တဲ့တိုင်ကိုဖြတ်လိုက် ဒါပဲပေါ့ ဟားဟား . . . ”

အဲဒီကတည်းက မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာသိလိုက်ပြီ။ အမှန်တော့ ယက်မတင်ဖို့ ဆောက်ဖြတ်တဲ့အခါ မြင့်တဲ့တိုင်ကိုနိမ့်ဖြတ်၊ နိမ့်တဲ့တိုင်ကို မြင့် ဖြတ်ရမှာ အခုဟာက တလွဲကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံး

“ကဲ . . . လက်သမားဆရာ . . . ခင်ဗျားမှူးနေရင်လည်း အိမ်ပြန်အိပ် တော့ဗျာ . . . ဒီအိမ်ကိုကျုပ်တို့ဘာသာကျုပ်တို့ဆောက်တော့မယ် . . . နောက်ရက်တွေလည်းလာစရာမလိုတော့ဘူး . . . ”

“ဟိုလေ . . . ဟို . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လက်သမားဆရာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် သွားတယ်။

“ဟိုလေတွေဒီလေတွေလုပ်မနေနဲ့ ခင်ဗျားဘာမှမတတ်မှန်း ကျွန်

တော်ဝင်မြို့မှစအုပ်တိုက်

တော်တို့သိပြီ. . . အဲဒီတော့ ခင်ဗျားလည်း လုပ်အားခလည်းယူပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်တော့ဗျာ. . . ဒီအိမ်ကို ကျုပ်တို့ဘာသာကျုပ်တို့ဆောက်မယ်. . . ”

“ဟိုလေ. . . ဦးလေးကနောက်တာပါ. . . ”

“နောက်တာလား. . . ဟားဟား. . . ဒါဆို ကျုပ်တို့ပြန်နောက်ရင် ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်. . . မသိရင်မှတ်ထား. . . ကျုပ်တို့ကနိုင်ငံကျော် လူနောက်တွေဗျာ. . . နိုင်ငံကျော်လူနောက်တွေ. . . ”

လက်သမားဆရာအသံတိတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကြောင်စီစီနဲ့ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့လက်ညှိုးကိုတောင်ထိုးမြောက်ထိုးလုပ်ပြီး. . .

“ဟိုလေ. . . ဒီလိုပါ. . . အိမ်ဆိုတာက. . . ”

“အိမ်ဆိုတာတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်တို့ပြန်နောက်မိတော့ မယ်နော်. . . ”

ဆိုပြီး လက်တွေကုတ်ပြီး သူ့ခါးကိုဂလိထိုးမယ်လုပ်တော့မှ လက်သမား ဆရာလည်း ခေါင်းကုတ်လိုက်ဖင်ကုပ်လိုက် လုပ်ပြီးသူ့ခရား လေးသူယူပြီး ပြန်ချ သွားတော့တယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်းသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

“ကဲ. . . လက်သမားဆရာတော့ ပြန်သွားပြီ အိမ်ကို ဘယ်လို ဆောက်ကြမလဲ. . . ”

ကိုဆန်းရဲ့အမေး. . .

“မော်လမြိုင်ကကိုမိုး (ကျွန်တော်တို့အစ်ကို) ကိုပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့ သူ့ကိုပဲ အကူအညီတောင်းမှရတော့မယ်. . . ”

ကိုမိုးက အဲဒီတုန်းက အတ္ထရိုက်တားမှာလုပ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန် တော်က အဲဒီကနေထွက်လာတာ။

ကိုမိုးကိုဆက်သွယ်တော့ရတယ်။ အိမ်ကိုသူလာဆောက်ပေး မယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ပျော်သွားတယ်။ ကိုမိုးလာရင်ပြီးပြီလေ။ စရိတ်လည်း ငြိမ်းပြီ။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ကိုမိုးရောက်လာတယ်။

ကိုမိုးရောက်လာတာနဲ့ ပြင်ဆင်စရာရှိတာပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ကို

ဆောက်တော့တာပဲ။ အိမ်ဆောက်တော့သိတယ်မဟုတ်လား။

“မင်းတို့ဟာကလည်းကွာ၊ ဘယ်လိုဆောက်လို့ရမှာလဲ . . . ပစ္စည်းတွေကလည်းမစုံ. . . အုတ်ကလည်းနည်းနည်းလေးရှိတာ. . . ဒါတွေနဲ့ ဘယ်လိုဆောက်မှာလဲ. . . ”

အားလုံးသက်ပြင်းချမိတယ်။

“ရသလောက်ပဲပေါ့လေ. . . အုတ်တွေကိုလည်း အရွေ့တစ်ခြမ်းကဒေါင်လိုက်ထောင်ပြီးစီရင်မရဘူးလား. . . ”

ကိုမိုးစိတ်ပျက်သွားပုံရတယ်။ ခေါင်းကုတ်ပြီး. . .

“တောက်. . . တံတားကြီးတစ်စင်းလုံးဆောက်လာတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . . မင်းတို့ဆယ်ပေအိမ်ကျမှ ဘယ်ကနေဘယ်လိုစရမှန်းမသိတော့ဘူး. . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရယ်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အရွေ့မှာအုတ်၊ တံခါးပေါက်နှစ်ခု၊ အနောက်မှာ ဝါးထရံကား၊ နောက်တော့ ဝါးထရံကားပေါက်ပြဲကုန်လို့ မိုးကာတွေနဲ့ကာပြီးနေခဲ့ကြတယ်။ သွပ်မိုးနဲ့ပေနှစ်ဆယ်အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ဘာမှခင်းစရာမရှိတော့ တောကရဲကင်းတွေလိုကွပ်ပျစ်ကလေးနှစ်ခု ဝါးနဲ့လုပ်ပေးခဲ့တယ်။

“ကဲ . . . အိမ်တော့ပြီးပြီ . . . ငါလည်းပြန်တော့မယ် မပြန်ခင် အိမ်တက်အထိမ်းအမှတ် အနေနဲ့ မြို့ထဲသွားပြီး အောင်ပွဲခံကြရအောင်. . . ”

“စရိတ်က. . . ”

“တောက်. . . မင်းတို့နဲ့ပေါင်းမှတော့ ငါပဲခံရမှာပေါ့ကွာ. . . ”

“ဟေး. . . ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပျော်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီလိုဒကာတော်တွေရှိမှ ကျုပ်တို့မှာ မြီးမြီးမြက်မြက်စားရသောက်ရတာကလား။ အစား အသောက်ကောင်းရရင် ဆွေမျိုးသတိရတယ်ဆိုတာတကယ်ဗျ။

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

ဆိုတဲ့စကားတွေသာ လှိုင်နေအောင်ကြားနေရတယ်။ ကြာလာ တော့သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ နောက်အကြိမ်တစ်ခုထုတ်ကြတော့တယ်။

“ကဲ. . . ဒီအတိုင်းတားနေရင်တော့ ဘယ်ကားမှရပ်ပေးမှာမဟုတ် ဘူး. . . ဒီအထဲမှာ ရုပ်နည်းနည်းသန့်တဲ့ မောင်မောင်တစ်ယောက်ထဲကား ထွက်တား. . . ကားရပြီဆိုတော့မှ တို့အားလုံးကားပေါ် ပြေးတက်ကြမယ်”

“အေး. . . အဲဒါကောင်းတယ်. . . ”

ဆိုပြီးကျွန်တော်တို့အားလုံးအမှောင်ထဲမှာ ဝင်ပြီးဝပ်နေကြတယ်။ အသံတောင်မထွက်ရဲဘူး။ အသံကြားရင်တောင် လူလန့်မှာစိုးလို့။ မောင်မောင်တစ်ယောက်ထဲပဲ အလင်းရောင်အောက်မှာကားထွက်တား တယ်။

အခန့်သင့်ပဲ။ တက္ကစီတစ်ဖီ ကျီခနဲထိုးရပ်လာတယ်။ မောင်းလာ တာက အသက်ကြီးကြီး မျက်မှန်နဲ့လူကြီး။

“တောင်ဒဂုံဆိပ်ကမ်းမြို့ကိုအစ်ကို. . . ”

ကားဆရာတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်ဘက်လား. . . ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို. . . အဲဒီမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကွက်ကိုပဲ. . . ”

အဲဒီတုန်းက ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်ဆိုတာမြေတူးတုန်းပဲရှိသေး တယ်။

“အဲဒီဘက်ကလူသိပ်ပြတ်တယ်ဆိုတော့. . . ဒီလိုလုပ်လေ. . . ညီလေးလည်းအဆင်ပြေသွားအောင် ထောင့်ရှစ်ရာပဲပေး. . . ”

“ထောင့်ရှစ်ရာ. . . ”

မောင်မောင်ကသံယောင်လိုက်သလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သူငှား ကိုမိုးကြား အောင်အော်တယ်။ ဒါမှ ငှားနိုင်မငှားနိုင်သိမှာပေါ့။ ကိုမိုးက ခေါင်းဆတ်ပြပြီး ‘ငှားလိုက်’ လို့ သတိပေးတယ်။ ဒါကိုမောင်မောင်က ကားသမားကို. . .

“ကောင်းပြီးလေ. . . သွားတာပေါ့. . . ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်ကိုလက်ပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းဝမ်းသာအားရပဲ ကားဆီပြေးသွားပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“ဟင်. . .”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုကြည့်ပြီး ကားဆရာအဘိုးကြီး မျက်လုံးကြီးပြူးလို့ အံ့အားကြီးများသင့်လို့. . .

“ဟင်. . . သူ. . . သူတို့တွေက. . .”

ကားဆရာရဲ့ကတုန်ကရင်အသံ။ ကျွန်တော်တို့လည်းခပ်တည်တည်ပဲ။

“ကားဆရာမောင်းလို့ရပြီ. . .”

“မောင်းမောင်း. . . မြန်မြန်မောင်း. . .”

ကျွန်တော်တို့စကားကို ကားဆရာတုန်တက်သွားပြီး. . .

“ဒီလူအားလုံးလိုက်မယ်. . .”

“ဟ. . . လိုက်မှာပေါ့. . . စကားမရှည်နဲ့. . . မောင်းမှာ ဖြင့်မောင်းခူမောင်း. . .”

“ဗျာ. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဆိုပြီး ကားကိုကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဝူးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ ကားက ရုတ်တရက်ဆောင့်ထွက်သွားတယ်။

“အာ. . . ဟိုလူကြီးဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဗျာ. . .”

ကျွန်တော်တို့စကားကို အဘိုးကြီးက. . .

“ဗျာ. . . ဖြည်းဖြည်းမောင်းရမယ်. . . ဘာလို့လဲ. . . ဟင်. . .”

“အကွက်ရှိတယ်လေ. . .”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်းပါးစပ်ထဲရှိရာပြောတာပါ။ ဒါကို ကားဆရာမျက်လုံးပြူးသွားပြီး. . .

“အကွက်ရှိတယ်. . . ဟုတ်လား. . . ဟင်. . . သေပြီထင်ပါတယ်”

ကားဆရာရဲ့ကတုန်ကရင်အသံ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာတွေပြောချလာတယ်။

“တောက် . . ကားခကလည်းကွာ . . . ဒီကကားခနဲ့ မော်လမြိုင် နှစ်ခေါက်ပြန်လို့ရတယ် . . .”

“ဟုတ်ပ . . . ကိစ္စမရှိဘူး . . . ဒီကားခလောက်ကတော့ . . . ဟား ဟား . . . တစ်ချက်ပါပဲကွာ . . . တစ်ချက်ပါပဲ . . . ဟားဟား . . .”

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုပြောပြီး ပျော်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး။ ကားဆရာအဘိုးကြီး တွန့်တွန့်သွားတယ်။ ဖြစ်ချင် တော့ ကားကလည်းမဆန်မပြုစီရတော့ အရှေ့တစ်ယောက်တို့၊ နောက်တစ် ယောက်ဆုပ်လုပ်ထားရတယ်လေ။ ဒါကြောင့်အရှေ့တိုးထားတဲ့ဒူးချွန်ကြီး ကကားဆရာရဲ့နံကြားကိုသွားထောက်နေတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း Music သမားတွေမဟုတ် လား။ လူစုံတာနဲ့သီချင်းစဆိုတော့တာ။ အိမ်ကိုအငှားကားနဲ့မပြန်စဖူး ပြန်ရလို့ မြူးနေတာလည်းပါတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်က ခေတ်စားနေတဲ့သီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုနေကြတာ။

“နောက်ကျောကိုဓားနဲ့ xxx ငါမသိအောင်ထိုးထား xxx ဇာတ်လမ်း တွေဖြတ်ချင်ခဲ့ရင် xxx အရှင်းဆုံးပြောxxx”

ကျွန်တော်တို့သံပြိုင်ကြီးနဲ့အော်ဆိုနေတဲ့သီချင်းသံလည်းကြား ရော ကားဆရာနဖူးပေါ်ကချွေးတွေ ‘ပေါက်’ ခနဲကျလာတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း သူ့ကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ဆိုနေတဲ့သီချင်းပေါ်သာ အာရုံ စိုက်ပြီး ဟာမိုနီတွေရော ဂျူးရက်တွေရော ကောင်တာပွိုင့်သဘောတွေပါ ပါအောင် အဲဒီသီချင်းကို CHO တစ်ပိုဒ်ထဲကို ပုံစံစုံအောင်သီဆိုနေကြ တယ်။ ဥပမာ . .

“နောက်ကျောကိုဓားနဲ့ xxx”

“နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ xxx”

“ငါမသိအောင်ထိုးထား xxx”

“ငါထိုးထားxxx”

“ဇာတ်လမ်းတွေဖြတ်ချင်ခဲ့ရင် xxx အရှင်းဆုံးပြောပါ xxx”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

“ဖြတ်ချင်နေလား xxx ရှင်းရှင်းပြော xxx”

စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အသံတွေစုံပြီးမြိုင်ထွက်နေတယ်။

တောင်ဒဂုံအလွန် လယ်ကွင်းတွေနားရောက်တော့ ကားဆရာ မအောင့်နိုင်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။ ကားကိုအရှိန်လျှော့မောင်းပြီး ကတုန် ကရင်နဲ့ . . .

“သား. . . သားတို့ကို ဦးကြီးတစ်ခုပြောပါရစေ. . .”

ဆိုပြီးခွင့်တောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းမူးနေပြီဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။ အငှားကားစီးပြီးလာတဲ့ သူငွေသံနဲ့ပဲ. . .

“ဘာပြောမလို့လဲ. . . မြန်မြန်ပြော. . .”

ကားဆရာတွန့်ဝင်သွားတယ်။

“ဒီလိုပါကွယ်. . . အဘအခုမောင်းလာတဲ့ကားက အဘငှားထား တဲ့ကားပါကွယ်. . .”

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ. . . ဘာဖြစ်လဲပြောလိုက်စမ်းပါ. . .”

ကားဆရာ စတီယာရင်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၊ လက်တစ်ဖက်ကဇေးတွေကိုသုတ်ပြီး. . .

“နောက်. . . နောက်ပြီး ဒီကရတဲ့ပိုက်ဆံကလည်း. . . အဘ. . . အဘတစ်ယောက်တည်းသုံးတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်. . . အဲဒီအထဲက တချို့ တစ်ဝက်ကို ဘုရားလျှူတာပါကွယ်. . .”

“အဲဒါ. . . ကျုပ်တို့ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ. . .”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး. . . အဘတခြား. . . တခြားဘာမှ မကြောက်ပါဘူး. . . အသားနာမှာတော့ သေမလောက်ကြောက်ပါတယ်သား တို့ရယ်. . .”

“ဟင်. . . ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုဘာလုပ်နေလို့လဲ. . .”

“အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်နေပါပြီသားတို့ရယ်. . . အဲဒီတော့လေ. . . သားတို့ကားစီးချင်စီးသွားလိုက်. . . ပိုက်ဆံလည်း မပေးနဲ့တော့. . . ဒါပေမယ့်အဘကိုတော့ အသားနာအောင်တော့

မလုပ်ကြပါနဲ့သားတို့ရယ် . . . အဘအဲဒီတစ်ခုကိုကြောက်လို့ပါ. . . အဟင့်. . . ”

အဘိုးကြီးကတော့ ပြောရင်းနဲ့မျက်ရည်ပါဝိုင်းတက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲနဲ့ အငိုကထူချင်နေပြီ။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းတော့တင်းသွားပြီ. . .

“မဟုတ်ဘူးလေ. . . ကျွန်တော်တို့က အဘကိုအသားနာအောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ. . . ”

ဆိုတော့ ကားဆရာဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့. . .

“ဘာမှမလုပ်ဘူးဆို အဘနောက်ကျောကိုထိုးထားတဲ့မားကို ဖယ်ပေးပါလားကွယ်. . . ”

တဲ့. . . ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဒူး။

“ဟေ့လူ. . . အဲဒါမားမဟုတ်ဘူးဗျ. . . ဒူးဗျ. . . ဒူး. . . ”

ဆိုတော့ အဘိုးကြီးက. . .

“အဘ သိပါတယ်ကွယ်. . . ဒူးကအဲဒီလောက်မချွန်ပါဘူး. . . ”

“အာ. . . ဒါပိန်လို့ချွန်နေတာဗျ. . . ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြတိုက်ကိုပို့သင့်ပါတယ်ကွယ်. . . အဘ သိပါတယ်ကွယ်. . . ဒါမားပါ. . . မားမှမားစစ်စစ်ပါ. . . ဘောင်းဘီထဲကပ်ချည်ထားတာ. . . မဟုတ်လား. . . ”

“ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျားကလည်း. . . မယုံရင်ကိုင်ကြည့်ဗျာ. . . ဒူးမှ ဒူးပါဆိုနေမှ. . . ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကိုယ့်ဒူးကိုကိုယ်ပုတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒါကိုအဘိုးကြီးက ခေါင်းတွင်တွင်ခါပြီး. . .

“ဟင့်အင်း. . . ဟင့်အင်း. . . မကိုင်ရဲဘူး. . . လူသတ်လက်နက်တွေ အဘမကိုင်ရဲဘူး. . . ”

ဪ. . . ကဲ. . . သူနဲ့ကျမှ ဒူးကမားဖြစ်သွားရတယ်လို့။ ကိုင်လည်းမကြည့်၊ စမ်းလည်းမကြည့်ဘဲ ဇွတ်ပေငြင်းနေတော့ ကျွန်တော် လည်း

တင်းသွားပြီး ကိုယ်ဘာသာကို လှပသွယ်ပြောင်းတဲ့လက်ကို ထိုးပြ
လိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဒါဆို ဒီလက်ကရော ဘာလဲ . . . ”

ကားဆရာကျွန်တော့်လက်ကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ . . .
ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ တောက်ခနဲထိုးပြီး . . .

“ဒါ . . . ဒါလူသတ်သမားလက် . . . ကားဓားပြတိုက်မယ့်လက်
ပါကွယ် . . . ”

“ဟာဗျာ . . . တောက် . . . ”

ကျွန်တော်ဆိုချင်တာက အနုပညာလက်ဆိုတာကိုပါ။ ဒါကို
သူက လူသတ်သမားလက်၊ ကားဓားပြတိုက်မယ့်လက်ဆိုတော့ ဘယ်လို
ဆက်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

“မဟုတ်ဘူးလေ . . . ဒီရုပ်လားဓားပြတိုက်မယ့်ရုပ် . . . ”

ကားဆရာကျွန်တော့်ကိုငဲ့ကြည့်ပြီး ကြက်သီးပင်ထဲသွားကာ . .

“ထောင်ထဲမှာ တပုံကြီးပါကွယ် . . . ဒီရုပ်မျိုးတွေပါပဲ . . .
ဒီတစ်ခါတော့ကိုယ်တော်ကြီး သားတော်ကိုမကယ်တော့ဘူးလား . . . ”

“ဟာဗျာ . . . အင်းဟာ အင်းဟာ . . . ”

ဆိုပြီး နဖူးနဲ့ကားကူရှင်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးတိုက်မိတယ်။ အဲဒီ
အချိန်ကျမှ ကိုဆန်းကို သူ့ဘောင်းဘီသူ့ဆွဲရင်း . . .

“ကားဆရာ . . . ကားကိုခဏရုပ်ပေးစမ်း . . . ကိစ္စရှင်းချင်လို့”

“ဟင် . . . ”

ကိုဆန်းစကားကြားတော့ ကားဆရာမျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ခုံကပါ
ကြွတက်သွားတယ်။ အမှန်တော့ကိုဆန်းပြောတာ အပေါ့သွားချင်တာကို
ပြောတာပါ။ ဒါကိုကားဆရာကဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားတယ်မသိဘူး။
ကြက်သီးတွေထဲ ကတုန်ကရင်တွေဖြစ်ပြီး ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ဖြစ်နေ
တယ်။

“ကားဆရာ . . . ကားရုပ်ပေးလေ . . . ကားမရုပ်ရင်ကားပေါ်

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

မှာပဲလုပ်လိုက်ရမလား... ”

ကိုဆန်းက ကားပေါ်မှာ အပေါ်သွားချလိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက် တာပါ။ ဒါကိုကားဆရာက ကားကိုကျွဲခနဲရပ်ပြီး ‘အား’ ခနဲအော်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းပြေးသွားတယ်။

“ဟာ... ဟိုလူကြီး... ဟိုလူကြီးဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ... ”

“မောင်ကြည်... မင်းကားဆရာကိုဘာပြောလိုက်လို့လဲ... ”

အားလုံးက ကားဆရာဘာလို့ထွက်ပြေးသွားမှန်း အဖြေရှာလို့ မရဘူး။ ကားကိုလည်းထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာကားတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကိုယ့်အပြစ် ကျမှစိုးလို့ မောင်းလည်းမောင်းမသွားရဲဘူး။ အပြစ်ကပိုကြီး သွားမှာလေ။ ဒါနဲ့ပဲ ကားနားယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာဘူး ကားနားပြန်ရောက်လာတယ်။ သူတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့နောက်မှာ ရဲတွေလေးငါးယောက်လောက်ပါတယ်။

“သူတို့... သူတို့... သူတို့ပဲဆရာ... ”

“ဟိတ်... အားလုံးလက်မြှောက်ထားကြ... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီပြေးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာ ဖြစ်လို့ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေကြတယ်။

“သူတို့ပဲဆရာ... သူတို့ပဲ... ကျွန်တော့်ကိုဓားနဲ့ထောက်ပြီးကား လုတာ... ”

“ဟာ... ”

ကားဆရာစကားကြားတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်းသဘောပေါက် သွားတယ်။ ကားဆရာက ကျွန်တော်တို့ကိုဓားပြတွေဆိုပြီး ရဲတွေသွားခေါ် လာတာ။

“ဟ... မဟုတ်ဘူးလေ... ကျွန်တော်တို့က ဘယ်နှယ်ဓားပြ တွေရမှာလဲ... ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် သူ့ကားငှားစီးတာ... ”

ကျွန်တော်တို့စကားကို ကားဆရာက... ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... သူတို့ပဲ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ဓားနဲ့

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

ထောက်ပြီး... ”

“ဟေ့လူ့... ဓားမဟုတ်ဘူး... ဒူးဗျား... ”

“ဟင့်အင်... ဓားပဲငါသိတယ်... ”

ကားဆရာကခေါင်းခါပြီး ဇွတ်ကိုငြင်းနေတော့တယ်။

“ဪ ဗျာ... ခက်ရချည်ရဲ့... ”

“ကဲ... ညီလေးတို့... အစ်ကိုတို့ကိုတာဝန်အရ ရှာခွင့်ပြုပါ... ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အိတ်တွေယူပြီးရှာတယ်။ အိတ်ထဲမှာ

ဒီဇိုင်းလုပ်ဖို့ ကတ်ကြေးတွေ၊ ဓားတွေ တွေ့သွားတော့တာပေါ့။

“တွေ့လားဆရာ... ဓားပြတွေမို့လို့ ဓားတွေဆောင်ထားတာပေါ့”

ကားဆရာကထပ်ဖောက်ပြန်တယ်။ ဒါကိုရဲသားတွေက...

“ကဲ... ညီလေးတို့ကရောဘာပြောချင်သေးလဲ... ဒါတွေကရော ဘာလုပ်ဖို့အိတ်ထဲထည့်ထားတာလဲ... ”

“ကျွန်တော်တို့ကပန်းချီဆရာတွေပါ... ဒါတွေကို ဒီဇိုင်းလုပ်ဖို့ အိတ်ထဲကို မထည့်မဖြစ်ထည့်ထားရတာပါ... ”

ရဲသားတွေမျက်မှောင်ကြုတ်ကုန်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဘာနဲ့သက်သေပြမလဲ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြပါမယ်... ”

ဆိုပြီး ဒီဇိုင်းလုပ်ဖို့ယူလာတဲ့စာရွက်တွေ ကျွန်တော်တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ညီကလည်း ကျောင်းသားကဒ် ထုတ်ပြလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ရဲသားကြီးတွေလည်းယုံသွားပြီး...

“ဒါဆို... ဒီကားဆရာက ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးလာတာလဲ... ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်းမသိဘူးဗျာ... အပေါ့သွားချင်လို့ ကားရပ်ခိုင်းတာမှာဆင်းပြေးသွားတာပဲ... ”

ကျွန်တော်တို့အဖြေစကားကို ကားဆရာက ရဲသားတစ်ယောက် နောက်ကွယ်ကာ...

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

“မဟုတ်ဘူးဆရာ . . . မဟုတ်ဘူး . . . ဟိုကောင်လေး ပေါင်မှာ
ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းချည်ထားတယ် . . . အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်နံကြားကို
ထောက်တာ . . . မယုံရင်လှန်ကြည့်ပါ . . . ”

“မယုံရင်လှန်ကြည့်ပါ . . . ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

“ဪ . . . ဒူးပါဆို ဓားလုပ်နေသေးတယ် . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဟိုလူကလည်း . . .

“ပိုက်ဆံပါရင်လောင်းလိုက်ချင်သေး . . . ဓားမှဓားအစစ် . . .
ဓားကမှ ရမ်ဘိုဓားလောက်ချွန်တယ် . . . ”

ဆိုတော့ ရဲသားက ကျွန်တော့်ဆီကပ်လာပြီး ဒူးလာစမ်းတယ်။

“ဟင် . . . အတော့်ကိုချွန်တာပဲ . . . ထင်လည်းထင်ချင်စရာ . . . ”

ဆိုပြီး ဟိုလူဘက်လှည့်ပြီး . . .

“ဓားနဲ့ချွတ်စွတ်တူတဲ့ ဒူးပါမကြောက်ပါနဲ့ . . . ”

ဆိုတော့ ဟိုလူလည်းသက်ပြင်းချနိုင်သွားတယ်။

“ကဲ . . . ညီလေးတို့ သွားစရာရှိတာသွားကြပါ . . . ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က . . .

“ကျွန်တော်တို့ဆိပ်ကမ်းထိပြန်ရမှာပါ . . . ကားကိုလည်း
ဆိပ်ကမ်းအထိငှားတာပါ . . . ”

ဆိုတော့ ကားဆရာကြီးမှန်နှာပျက်သွားပြီး . . .

“လိုက်ဘူး . . . လိုက်ဘူး . . . သူတို့တွေနဲ့ကျွန်တော်မလိုက်
တော့ဘူး . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ဟိုဘက်ရောက်မှ သူတို့ကကျုပ်ကိုအနိုင်ကျင့်ရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . ”

“ဟင် . . . ဒါဆိုကားခရော . . . ”

“ကားခလည်းမယူတော့ဘူး . . . ဒါပဲ . . . ဒါပဲ . . . ”

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ဟိုလူကြီး ကလေးလိုပဲခြေဆောင်ပြီးငြင်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်းဘာမှပြောလို့မရတော့ဘူး။ ပိုက်ဆံယူမယ်ဆို တောင်ပြောလို့ရသေးတယ်။ ပိုက်ဆံမယူဘူးဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့ မှာလဲ။ ခဏနေတော့ ဆရာက သူခေါ်လာတဲ့ ရဲသားတွေတင်ပြီးထွက်သွား တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့ပဲ ညမှောင်မှောင် ထဲ လယ်ကွင်းကြီးတွေဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်လေ။ အလောင်း ဘုရားထုံးနှလုံးမူပြီးတော့ပေါ့။

လကလည်းမသာဘူး။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကြည့်တော့လည်း မည်းနေတာပဲ။ မိုးရိပ်ကလည်းဆင်နေပြီ။ မိုးကလည်းအချိန်မရွေးရွာ နိုင်တယ်။ မိုးကြောက်လို့ခြေလှမ်းလည်းမသွက်ဖြစ်ဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်ပြီး ရောဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ခပ်လေးလေးပဲလျှောက်ပြန်ခဲ့တယ်။ မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲမှာဆို ချစ်သူတွေကအားပေးမှာပေါ့နော် . . . ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်တို့မှာ ဘယ်သူမှ အားပေးမယ့်သူမရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် တောင် အားမပေးချင်ဘူး။ အမြင်ကပ်လို့။

အဲဒီ

ရပ်ကွက်လေးမှာ ကျွန်တော်တို့နေတာကြာတော့
လူသိများလာတယ်။

အားလုံးကကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုဆို တိုက်ပုလေးလို့
ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဒီလိုတူတူတန်
တန်အုတ်အလုံးသုံးဆယ်လောက်နဲ့မျက်နှာစာအုတ်စီ
နိုင်တာ ကျွန်တော်တို့အိမ်လောက်ရှိတာကိုး။

ဒီခြောက်ပေပတ်လည်တဲပုတ်တွေကြား
ဆယ်ပေပေနှစ်ဆယ်တိုက်ပုနဲ့ လည်းနေတယ်၊
ဘေထုတ်တွေထဲက ခေါင်ထည်ဘောင်းဘီရှည်တွေ
လည်းဝတ်နိုင်တယ်။ ဆံပင်ကလည်း သူတို့အမြင်မှာ
မင်းသားမိုးမင်းလိုလို (အဲဒီအချိန်တုန်းက မိုးမင်းက

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ဆံပင်ရှည်သေးတယ်) ဆိုတော့ အနှစ်မရှိတဲ့တောမှာ အဲလေ အပေအတူး တွေကြားမှာ အပေအတေမင်းသားတွေဖြစ်နေသပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့မရောက်ခင် မြို့ထဲ ကိုနေ့ တိုင်းသွားနိုင်သူဆိုလို့ မြို့လယ်မှာ ဂျာနယ်လက်ပွေ့ရောင်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲရှိဖူးတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ရုပ်ကွက်ထဲမှာ လယ်စိုက်၊ ဖားငါး ရှာ။ အမြင့်ဆုံး ပန်းရံနဲ့ငံပြာရည်လောက်လုပ်ကြတာ။ မြို့နဲ့အဆက် အသွယ် လုပ်နိုင်တဲ့လူက အရှားသားဗျ။

ဒါကြောင့် စန်းကလည်းအနည်းငယ်ပွင့်လာတယ်သဗျ။ ပွင့် လည်းပွင့်ချင်စရာကိုး။ နေ့တိုင်းမြို့ထဲသွားပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်။ နောက် ပြီး . . ကျွန်တော်တို့က သူတို့သိထားတဲ့လူတွေလို အလုပ်ကြမ်းသမားတွေမှ မဟုတ်တာ။ လူနုတွေ။ အနုပညာသမားတွေကိုး။ အဲဒီရုပ်ကွက်ထဲမှာ အနု ပညာ အလုပ်လုပ်တာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့ ဂျာနယ်လက်ပွေ့ တစ်ဖွဲ့ ပဲရှိတာ။ ဒါပေမယ့် ဟိုအဖွဲ့နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကရုပ်ပိုသန့် တယ်ဗျ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ လူချစ်လူခင်ပေါ့တဲ့ ရော်ဘင်ဟုဒ်တို့လို ဓားပြ ရုပ်လေ။

အဓိကစန်းပိုပွင့်တာက ကျွန်တော့်အစ်ကိုကိုဆန်းဗျ။ ဆံပင် အရှည်ဖားလျားနဲ့ဆိုတော့ ဟိုကအပေအတေစင်ဒရဲလားမလေးတွေက သူ့ကိုဆို ပိုအသည်းယားကြတယ်။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို . . .

အဲဒီညနေက ကျွန်တော်နဲ့ကိုဆန်းနှစ်ယောက်ထဲ မြို့ထဲကပြန်လာ တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ရုပ်ကွက်ထဲဝင်ကာနီးမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတာ။ ကျွန်တော်တို့ကမသိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အရှေ့ကနေ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်လျှောက်လာကြတာ။

“ဟယ် . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာကိုဆန်းကြီးတော့ . . . ”

“အေးတော့ . . . ဟုတ်ပ . . . ”

နောက်ကအော်သံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ရှေ့ဖျော့လေးက ငါးရောင်းတဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။ အဲဒီရုပ်ကွက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“လာလေ... စကားပြောရအောင်... ”

“ဟယ်... စကားပြောချင်လို့တဲ့... ”

“ပြောမယ်... ပြောမယ်... လာသွားရအောင်... ”

ဆိုပြီး လမ်းကြားလေးတစ်ခုထဲခေါ်သွားတယ်။ ဟိုကောင်မလေးကတော့ ပျော်ပြီးရွှင်ပြီးပါသွားတာပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာသာ အပေအတေတစ်ယောက်နဲ့ကျန်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် ကိုဆန်းတို့ပျောက်သွားတာနဲ့ အဲဒီငတိမက...

“ဟင်... ဟိုကောင်မဘာလုပ်သွားတာလဲ... ”

ဆိုပြီး ထအော်တယ်။ သူ့အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကအိမ်တွေ သိကုန်ရင် မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်းအူကြောင်ကြောင်နဲ့...

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... သူ့ကျတော့ ကိုဆန်းကိုခေါ်သွားပြီးတော့ ကိုယ့်ကျတော့ အပေအတေ အဆီခမ်းအသားခမ်းအရိုးပုံကြီးနဲ့ ထားခဲ့တယ်ကောင်မ... ဒါ တမင် သက်သက်ကျောတာ... ”

“ဗျာ... ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်က သူ့ကိုပေတေလျှီထင်နေတာ။ သူ့မျက်စိထဲမှာကျတော့ ကိုယ့်ကိုအပေအတေတဲ့။ နောက်မှ အပေအတေ အပေအတေ ချင်းပဲလေဆိုပြီး အားတင်းလို့...

“ဪ... သွားတာလည်းသွားပါစေပေါ့... ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိပါသေးတယ်... အားမငယ်နဲ့နော်... ဟီး... ဟီး... ”

ဆိုတော့ ငတိမက ကျွန်တော့်ကိုမျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး...

“ရှင်ရှိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ကျွန်မက ကိုဆန်းဆို ကိုဆန်းပဲ ကိုဆန်းကိုပြန်ခေါ်ပေး... ရှင်ဟိုကောင်မနဲ့စကားသွားပြောနေ... ”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ရဲ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ငတိမက ကျွန်တော့်ကိုပြန် ကြည့်တယ်။

“အဲဒီရောင်နီတွေက မင်းရဲ့ပါးအို့လေးတွေကို အလှဆင်ပေးနေပြီ လေ”

အမှန်တော့ ငတိမကမည်းတာမှပြောင်နေတာ။ ဒါပေမယ့်ကိုယ် ကစားရေးဆရာလုပ်မယ့်ကောင်မဟုတ်လား။ စကားလုံးက မဟုတ်မဟတ် ထွက်တယ်။ အဓိကက မရရအောင်လုံးဖို့ပဲမဟုတ်လား။

“ညနေခင်းရဲ့လေပြေညင်းကလည်း မင်းရဲ့ဆံနွယ်စတွေကို လှုပ် ရမ်းနေပြီလေ...”

ငတိမက ကျွန်တော့်ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က လည်း ဝမ်းလျှောသေတဲ့မျောက်မသာလို မျက်နှာလေးငယ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် ကရုတ်တရက်တွေ့တဲ့ငှက်နှစ်ကောင်ကို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး လက်ညှိုးညွှန် စကားလုံးအလှဆင်လိုက်တယ်။

“ဟိုး... သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာကြည့်စမ်း... ငှက်မောင်နှံတွေ ဘာသာဘာဝပျော်ပါးနေလိုက်ကြတာ... ကိုယ်လည်းမင်း နဲ့အဲဒီလိုပျော်ပါး ပါရစေ...”

ငတိမက ကျွန်တော်ညွှန်ပြရာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကိုကြောင်တောင် တောင်နဲ့မော့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းမျက်လုံးကြီးပြူးသွားပြီး...

“ဟင်... နင်... နင်... နင်မိုက်ရိုင်းလှချည်လား...”

ရုတ်တရက်ထအော်တဲ့အသံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။

“ဟင်... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲ...”

ကျွန်တော့်စကားကိုငတိမက ခါးထောက်လိုက်ပြီး...

“ဟင်... နင်... ဟိုငှက်နှစ်ကောင်လို ငါနဲ့ပျော်ပါးချင်တယ်ဆို... အဲဒါနင်မိုက်ရိုင်းတာမဟုတ်လား... ဟင်... နင်ငါ့ကို ဘယ်လိုအစားထဲက မှတ်လို့လဲ...”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်းပြာသွားပြီး...

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

“ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . . ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . နင်ပြတဲ့ငှက်နှစ်ကောင်ကိုပြန်ကြည့်စမ်း ”
ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်းယောင်ပြီး ငှက်နှစ်ကောင်ရှိရာ ပြန်
ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ဟာ. . . ”

ကျွန်တော်တောင်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ကိုယ်ပြတဲ့ အချိန်ကျမှ
ငှက် နှစ်ကောင်က တစ်ကောင်ပေါ်တစ်ကောင်တက်ပြီး အမောက်ကိုက်လို့
ဆတ် ဆော့နေကြတာ။

“အဲဒါ. . . နင်မိုက်ရိုင်းတာမဟုတ်လား. . . နင်ငါ့ကိုဘယ်လို
အစားထဲကမှတ်နေလဲ. . . ရိုးရိုးသားသားငါးရောင်းစားတာနော်. . .
အထင်တော့မသေနဲ့. . . ငါးခုတ်တဲ့စားကနင့်ဂုတ်ပေါ် ကျသွား မယ်. . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပြာတောက်သွားပြီး. . .

“ဟာ. . . ကျွန်တော်ပြောတာ အဲ. . . အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး. . . ”

ဆိုတာကို ငတိမကမရတာဘူး။

“လူ့ကိုဘယ်လိုအောက်မေ့လို့လဲဟင်. . . ရုပ်ကြည့်တော့လည်း
လေဖြတ်နေတဲ့လေးဘက်နာတစ္ဆေကြီးလို။ အကြံကလည်း ဆန်ကော
လောက်မှ စောက်မနက်. . . ဘယ်မှာလဲကိုဆန်း. . . ဟိတ်. . . ဟိုကောင်
မထွက်လာစမ်း. . . ”

ဆိုပြီးထအော်တော့တယ်။ လမ်းထဲဝင်သွားတဲ့ကိုဆန်းတို့ နှစ်
ယောက်ထွက်လာတယ်။ ကိုဆန်းလက်ထဲမှာလည်းငါးကျပ်တန်ဘိန်းမုန့်တစ်
ချပ်နဲ့ စကားပြောပြီး ခွံ့ခွံ့နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟိုငတိမပါးစပ်ထဲမှာ လည်း
ဘိန်းမုန့်တွေအပြည့်နဲ့ပြုံးလို့ပျော်လို့။

“ဟင်. . . ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . . ”

ကိုဆန်းရဲ့ဇဝေဇဝါအမေး ဒါကိုငတိမက . . .

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . . ရှင့်ညီမိုက်ရိုင်းတာလေ. . . လူ့ကိုဘယ်လို
ထင်နေလို့လဲမသိဘူး. . . ”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ကိုဆန်းကမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“ကျွန်... ကျွန်တော့်ညီက ဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲဟင်...”

“ဘာမိုက်ရိုင်းလို့လဲ ရှင့်ညီကိုရှင်ပြန်မေး...”

“လာ... ဟိုကောင်မ... သွားမယ်...”

ဆိုပြီး ကိုဆန်းခွဲထားလို့ပါးစပ်ထဲ ဘိန်းမုန့်ပြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲခေါ်ချသွားတော့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မြင်ကွင်းထဲ ကပျောက်သွားတော့မှ ကိုဆန်းက...

“မင်းဘာသွားလုပ်လိုက်လို့လဲ မောင်ကြည်...”

ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချပြီး...

“ဘာမှမလုပ်ရသေးပါဘူးဗျာ... တော်ကီလေးနည်းနည်းပလေးရုံရှိသေးတယ်... ခါဆင်းသွားတာ...”

“ဟ... ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ သူကဘာလို့မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ပြောသွားတာလဲ... မင်းလက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ မပြောမဆို...”

ကျွန်တော်လည်းမအောင့်နိုင်တော့ဘဲ...

“သူ့ကို ဥပမာဥပမေနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်လို ပျော်ပါးကြရအောင်ဆိုပြီး သဘာဝအလျောက်ပျော်ပါးနေတဲ့ငှက်နှစ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တာ... အဲဒီငှက်နှစ်ကောင်ကထဆတ်ဆော့လို့ဟေ့...”

ကိုဆန်းပြုံးသွားတယ်။ ပြီးတော့...

“မင်းကတော့ဖြစ်ရမယ်...”

ဆိုပြီးမှတ်ချက်ချတယ်။

နောက်နေ့ ဈေးထဲရောက်တော့ သူတို့ဆိုင်ရှေ့လည်းရောက်ရော

“လာနော်... ဟောဒီမှာ ငါးရုံခေါင်းတို့တွေ ခေါင်းဖြတ်ရောင်းတယ်နော်... ခေါင်းဖြတ်ရောင်းနေတယ်...”

အော်သံကျယ်ကျယ်နဲ့ ‘ဒုတ်’ ခနဲ ‘ဒုတ်’ ခနဲဒုတ်သံကြားရတယ်။ ကိုယ့်မှာတော့မတွန့်သင့်တာတွေတွန့်ကုန်ရော။

အဲဒီလိုပါပဲ ကျွန်တော့်မှာအချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကံမကောင်း

အောင်မြေ ၃၃

ပုံ။ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အဲဒီရုပ်ကွက်ကပဲ။ ရုပ်ကလေးမဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် အဝေးကပဲမြင်ဖူးတာ။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ထွက်လာတာနဲ့ ကြုံရင် အဝေးကြီးကလက်လှမ်းပြု၊ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့စားပြီးပြီလားတို့ ဘာတို့မေးတာ။ ကိုယ်ကတော့ ဟုတ်ပြီပေါ့။ ဒီတစ်ခါသေချာပြီဆိုပြီး ရည်းစားစာတွေရေး နယ်ခံသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုပေးခိုင်းတော့ . . .

“မင်းပြောတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ . . .”

“ဈေးထောင်က ဟိုအုန်းသီးခြစ်တဲ့အိမ်က ကောင်မလေးက . . .”

“ငတိမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး . . .”

“အကြီးလား အငယ်လား . . .”

“အငယ်ထင်တယ် . . . အသားဖြူဖြူနဲ့ . . .”

ဆိုတော့ ငတိကကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြားနဲ့ကြည့်ပြီး . . .

“ဟကောင်ရဲ့ . . . အဲဒီကောင်မလေးက အ,နေတာဟ . . .”

“အမ် . . .”

အဲဒီလို . . .

အဲ . . . စွဲတော့စွဲဖူးတယ်။ ဘယ်သူနဲ့လဲသိလား။

ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ကုလားမတစ်ယောက်နဲ့။ မည်းသလူးနေတာ။

စွဲပုံစွဲလက်ကလည်းထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်သူ့ဆိုင်

မှာကွမ်းသွားဝယ်တော့ . . .

“အစ်ကိုနော် . . . အစ်ကိုကို ကျွန်မအကူအညီတစ်ခုတောင်းမယ်”

“ဘာလဲ . . .”

ငတိမက ရှက်ပြုံးထင်တယ်။ မည်းနေတော့သိပ်မသဲကွဲဘူး။

အဲဒီလိုပြုံးပြီး . . .

“ကျွန်မနော် . . . ဟိုဘက်ရုပ်ကွက်က လူတစ်ယောက်ကိုအဖြေ

ပေးဖို့ . . . အဲဒါလက်ရေးမလှလို့ . . .”

“ဪ . . . အဲဒါ ငါကရေးပေးရမယ်ပေါ့ . . .”

ငတိမက သူ့ကွမ်းသွားတွေပေါ်အောင်ပြုံးပြီး . . .

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

“အစ်ကိုတဘောပေါက်လွယ်တယ်. . . ”
 ဆိုပြီးပြောတယ်။ အဲဒါကျွန်တော်ကလွယ်လွယ်ပဲ. . .
 “ကဲ. . . ဒါဆိုလည်း စာရွက်နဲ့ဘောပင်ပေး. . . ”
 ကုလားမအတော်ပျော်သွားတယ်။
 “ကဲ. . . ပြော. . . ငါဘာရေးပေးရမလဲ. . . ”
 ဆိုတော့ ကုလားမက. . .
 “နင့်ကိုငါချစ်တယ်ဆိုရပြီ. . . ”
 “နင့်ကိုငါချစ်တယ်. . . ”
 “တစ်ခါတည်း ဟုတ်. . . ”

ကျွန်တော်လည်းသူပြောတဲ့အတိုင်း စာရွက်ပေါ်မှာ ‘နင့်ကိုငါချစ်
 တယ်ဒါပဲ’ ဆိုပြီးရေးပေးလိုက်တယ်။ ကုလားမက ကျွန်တော့်စာရွက်လေး
 လှမ်းယူပြီး. . .

“ဟယ်. . . လက်ရေးနော်. . . တိတ်လှတယ်. . . အစ်ကိုနော်
 တအားကြီးတတ်. . . တိတ်တတ်. . . ”

ဆိုပြီး စာရွက်ကိုက ကျွတ်ခနဲတောင်နမ်းလိုက်သေးတယ်။ ငတိမ
 က အဲဒီနေ့ကကွမ်းဖိုးပေးတာတောင် မယူတော့ဘူး။ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့
 တဲ့။ ကျွန်တော်လည်းကိစ္စပြီးပြီမို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲအိမ်ပြန်လာတယ်။
 နောက်နေ့လည်းကျရော ရပ်ကွက်ထဲမှာသတင်းထွက်လာတယ်။
 ကိုကြည်ကွမ်းယာသည်ကုလားမပူတူးကို ရည်းစားစာပေးလို့တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး. . .
 “ဟာ. . . မပေးပါဘူး. . . ဘာလို့ပေးရမှာလဲ. . . ”

“မင်းမပေးရင် အဲဒီစာက သူ့လက်ထဲဘယ်လိုရောက်မှာလဲ. . .
 သူ ဆီမှာမင်းလက်ရေးနဲ့စာရှိတယ်. . . အဲဒါကိုသူလူတိုင်းကိုလိုက် ကြေညာ
 နေတာ. . . ရေးထားတာက ‘နင့်ကိုငါချစ်တယ် ဒါပဲ’ လိုခပ်ပြတ်ပြတ်
 ရေးထားတယ်လို့ဆိုတာပဲ. . . ”

တဲ့. . . ။ သေရော သေရော။ဟက်လက်ကိုလန်ရော။ ကုလားမက

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ ၁၅

သူ့ရည်းစားကို အပြေပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကိုလက်ရေးခဏငှားတယ်မှတ်တာ။
ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုယ့်ကိုပါ ရည်းစားအဖြစ်ခဏငှားသွားတာကိုး။ အဲ...
ရရင်တော့အပိုင်ယူချင်ယူမှာ။ နောက်လည်းမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတော့
သူလည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်မရေးခိုင်းတော့ဘူးပေါ့။ ခုမှ ငြော်...
အဲဒီတုန်းကငါဟာ ဝမရိပဲဝိလုပ်လို့ မာနတွေကြီးခဲ့လားလို့ ပြန်စဉ်းစားမိ
တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုမှပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ထက်
ပိုပေတယ်လေ။

သင်္ကြန်

ကျတော့မယ်။

သင်္ကြန်ကျတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
ပျော်ကြတယ်။

ဘာလို့လဲသိလား...။

သင်္ကြန်ရောက်ရင် သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တွေမှာ
ပန်းချီလိုက်ရေးရလို့လေ။ အဲဒါလိုက်ရေးရရင်
ပိုက်ဆံကလွတ်ရတာ။ အများကြီးမဟုတ်ပေမယ့်
ကျွန်တော် တို့အတွက်တော့ သင်္ကြန်တစ်တွင်း
ကောင်းကောင်းဖူလုံတယ်။

မဏ္ဍပ် ရေးတယ်ဆိုလို့ ပြောပြဦးမယ်။
သင်္ကြန်ရောက်ပြီဆို ကုန်ပစ္စည်း ပိုင်ရှင်တွေက

တော်ဝင်ပြုစုအုပ်တိုက်

မဏ္ဍပ်ရှိရာကိုသွားပြီး မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံးကို သူတို့ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ရေးပြီးကြော်ငြာတာ။ ဘာရေးမွေး၊ ဘာသွားတိုက်ဆေး၊ ဘာဆံပင်သန်ဆေး၊ ခေါင်းလျှော်ရည် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ များသောအား ဖြင့်တော့ အလှကုန်တွေ ခေါင်းလျှော်ရည်တွေကြော်ငြာတာများပါတယ်။ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးရေးဖို့ကို သူတို့ကမဏ္ဍပ်မှာပုံရေးဖို့ ပန်းချီဆရာခေါ်ကြရ တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ မဏ္ဍပ်ရေးနိုင်တဲ့သူက သိပ်မရှိဘူး။ အဲ. . . မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်မှာ သရုပ်ဖော်ပုံရေးတာလောက်ပဲရှိတာ။ တခြား ပိုစတာဘုတ်ရေးတဲ့ သူတွေတော့ရှိတာပေါ့။ မဂ္ဂဇင်းရေးတဲ့အထဲမှာတော့ ရှားတယ်။ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ရယ် ဟိုဘက်ကပန်းချီဆရာ နော်လ်အိမ်ခန့်တို့ ကေလတ်တို့အဖွဲ့ လောက်ရှိတာ။ အဖွဲ့ကနည်းတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖွဲ့က အရင်းပြန်ထား လိုက်တယ်။

အရင်းပြန်တယ်ဆိုတာဒီလိုပါ. . . ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့က ကိုယ့်ဘာသာကိုမဏ္ဍပ်ရှာကြရတယ်။ မဏ္ဍပ်ရရင်ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရေး။ အကယ်၍များ မဏ္ဍပ်မရရင် ရတဲ့ အဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းရေး။ ရတဲ့ငွေခွဲယူပေါ့။ နှစ်ဖွဲ့လုံးမဏ္ဍပ်ရခဲ့ရင် ကိုယ်ရတဲ့ရေးခ ကို ကိုယ်ယူကြေး။ အရင်ပြီးတဲ့လူက နောက်ပြီးတဲ့လူကိုကူကြေး။

အဲဒီလို။

ဖြစ်ချင်တော့ သင်္ကြန်ရက်အတော်နီးတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ က မဏ္ဍပ်မရသေးဘူး။ နော်လ်အိမ်ခန့်တို့အဖွဲ့က အာရှပလာဇာအရှေ့မှာ မဏ္ဍပ် နှစ်ခုရနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်လျှော့ထားလိုက်တော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်မဏ္ဍပ်မရလည်း ဟိုကောင်တွေနဲ့သွားပေါင်းရေးလို့ ရတာပဲကို။

ဒီလိုနဲ့သင်္ကြန်ကျဖို့ တစ်ရက်လောက်လိုတဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်တော် တို့ မဏ္ဍပ်တစ်ခုနဲ့ချိတ်မိတယ်။ မဏ္ဍပ်က ပေသုံးဆယ် ပေခြောက်ဆယ်။ နည်းတဲ့ မဏ္ဍပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ Mister Guiter ရှေ့မှာတဲ့။ ရေးရမှာက အဲဒီအချိန်မှာ ထွက်နေတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်မျိုးပဲ။ ရေးရမယ့်ဒီဇိုင်းကို

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

လည်း နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ဦးက ထုတ်ပေးပြီးသားဆိုလား။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းအရောင်တွေ အရုပ်တွေက ရှုပ်ရှက်ခတ်နေတာ။ အရောင်ကလည်း ဂရေးဒီရမ်းတွေ။ ဒီကြားထဲ ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးတွေအပြင် ဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ချက်မှာခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်ကလေးတွေကို အရောင်စုံပွထနေအောင်တွဲထားတာ။ နောက်ခေါင်းလျှော်ရည်နာမည်ကိုလည်း အရောင်စုံအောင်ရေးထားသေးတယ်။

ဒီခိုင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့လည်း ခေါင်းမူးစိတ်ရှုပ်သွားတယ်။ အမှန်ဆို ဒီလိုခိုင်းမျိုးကို ရှင်းရှင်းနဲ့ပေါ်လွင်အောင်ရေးထားရမှာ။ အခုဟာ ကရှုပ်ရှက်ခတ်ပြီးဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရဘူး။

“ကဲ... ဘယ်လောက်ယူမလဲပြော... ”

“တစ်သိန်းခွဲဗျ... ”

အမှန်ဆို ကျွန်တော်တို့တောင်းတဲ့စေ့က နည်းနည်းများတယ်။ တော်ရုံ တန်ရုံဆိုဒီလောက်တောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုဟာက မဏ္ဍပ်ကြီးကလည်းကြီး ရေးရမှာကလည်းများ၊ ရက်ကလည်းကပ်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီငွေကိုတောင်းဖြစ်တာ။

“ရတယ်လေ... ”

မဏ္ဍပ်လုပ်တဲ့သူငွေကလည်းလက်ခံတယ်။ လက်မခံလို့မရတော့ဘူးလေ။ ဒီကနေ့ပဲဆယ့်တစ်ရက်ရှိနေပြီ။ နက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲရေးရတော့မှာ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့မဏ္ဍပ်ကြီး ဟိုဒါရိုက်တာထုတ်ပေးတဲ့ဒီခိုင်းနဲ့က ဘယ်လိုမှပြီးဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှမငြင်းဘဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တယ်။

သူလက်ခံလိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မဏ္ဍပ်ရေးဖို့ပြင်ဆင်ရတော့တယ်။ စရံတောင်းပြီးဆေးတွေဝယ်၊ လိုအပ်တဲ့စုပ်တံတွေဝယ်၊ ဆေးစပ်ဖို့ ဆေးခွက် ကြီးတွေဝယ်ရတာပေါ့။ ကိုယ်ကအမြဲလုပ် နေတဲ့အလုပ်မဟုတ်တော့ အကုန်အစအဆုံး ဝယ်ရတော့တယ်။

အားလုံးစုံတော့ အဲဒီဆယ့်တစ်ရက်နေ့ညနေမှာတင် အဲဒီမဏ္ဍပ်ကို သွားပြီးစရေးတော့တာ။

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

မဏ္ဍပ်ရေးတယ်ဆိုတာ သိပ်လွယ်လှတာမဟုတ်ဘူး။ ပထမဆုံး ဆေးအဖြူအရင်သုတ်ရတာ။ ခံဆေးကိုအထူကြီး ဖြစ်အောင်သုတ်မှ ပုံရေးတဲ့အခါ ဆေးညီတာ။ ခံဆေးပါးနေရင် ပုံရေးတဲ့အခါမလွယ်ဘူး။ ခံဆေးသုတ်ပြီး တော့လည်း ပုံတန်းရေးလို့မရသေးဘူး။ ဆေးခြောက်အောင် စောင့်ရသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ရေးရမယ့်ပုံမှာ ဘာအရောင်ကဲလဲပေါ့။ အဲဒီကဲတဲ့အရောင်ကို ခံဆေး ပေါ်ပြန်သုတ်ပေးရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ခံဆေးသုတ်ပြီးဆေးခြောက်အောင်စောင့်နေတုန်း ရှိသေး တယ်။ လူတစ်ယောက်ကားကြီးနဲ့ရောက်လာပြီး...

“ဟေ့လူတွေ... ခင်ဗျားတို့ဘာလုပ်ကြတာလဲဗျ...”

ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

“ဒီမှာလေ ဆေးသုတ်နေတာ...”

ဆိုတော့အဲဒီလူက...

“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ကိုဘယ်သူသုတ်ခိုင်းလို့လဲ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်းကြောင်သွားပြီး...

“မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ပဲလေ... ကျွန်တော်တို့ကိုပိုက်ဆံပေးပြီးသုတ်ခိုင်းခဲ့တာ”

“ဘာဗျ... ဒီမဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ဟုတ်လား...”

ကျွန်တော်တို့လည်းရင်ကျော့ပြီး...

“ဟုတ်ပ...”

“ဟာ... ဒီမဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ကကျုပ်ဗျ... ကျုပ်ဘယ်သူမှမခိုင်း

ဘူး”

“ဗျာ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကြောင်စိစိဖြစ်သွားကြ

သည်။

“ဟာ... ဒါဆို... ဒါဆို...”

“ခင်ဗျားတို့မဏ္ဍပ်မှားနေပြီ...”

“ဟာ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြတယ်။
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့သုတ်ထားတဲ့ဆေးတွေပြန်ကြည့်မိတယ်။မဏ္ဍပ်မှားပြီ
ဆိုတော့ဆေးတွေဆုံးပြီ။ ဟိုလူကလည်း ဒါသူ့မဏ္ဍပ်ပါလို့ အခိုင်အမာပြော
နေပြီဆိုတော့ မဏ္ဍပ်ကမှားနေပြီဆိုတာသေချာပြီ။ ဘာလုပ်လို့တာကိုင်ဈေးနံး
မသိဖြစ်ကုန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ. . .

“ကိုဆန်း. . . ဒါဆိုလည်း အလုပ်အပ်တဲ့လူဆီဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ
လား. . . သူပြောတာကတော့ဒီနေရာပဲ. . . ”

“အေး. . . အဲဒါကောင်းတယ်. . . မင်းတို့ဘာမှဆက်မရေးနဲ့ဦး”
ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အလုပ်အပ်တဲ့လူဆီဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။
သိပ်မကြာလိုက်ဘူး အဲဒီလူသူ့ကားကြီးနဲ့ရောက်ချလာတယ်။ ပြီးတော့ ခုန
မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်နဲ့စကားတွေပြောကြတယ်။ အတော်ကြာတော့မှ ကျွန်တော်တို့
ဆီမောကြီးပန်းကြီးရောက်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . မဏ္ဍပ်ကမှားနေပြီ. . . ”

“ဗျာ. . . ”

“ခင်ဗျားပြောတော့ဒီမဏ္ဍပ်ဆို. . . ”

ဟိုလူသက်ပြင်းချတယ်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . ကျွန်တော်လည်းဒီမဏ္ဍပ်ပဲထင်တာ. . . နေဦး
မဏ္ဍပ်ကန်ထရိုက်ကိုပြန်မေးလိုက်ဦးမယ်. . . ”

“ဪ. . . ”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်းသဘောက်ပေါက်သွားတယ်။
ဒီလူက မဏ္ဍပ်ပွဲစားဗျ။ နောက်ပြီး ဒီမဏ္ဍပ်တွေကိုကန်ထရိုက်ယူတဲ့လူ
ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ကြော်ငြာကောက်တဲ့လူရှိသေးတယ်။ ပြီးမှ မဏ္ဍပ်
ပိုင်ရှင်ဆီရောက်တာ။ မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်က မဏ္ဍပ်ရပြီဆို သူ့မဏ္ဍပ်မှာကြော်ငြာဖို့
ကြော်ငြာရှင်တွေကို လိုက်စပ်တယ်။ အဲဒီလိုလိုက်စပ်ပြီးမှ သူ့မဏ္ဍပ်မှာ ဘယ်
မင်းသား ဘယ်မင်းသမီး ရေလာကစားမယ်တို့၊ ဒီဂျေဘယ်သူပါမယ်တို့၊
မော်ဒယ်လေးတွေအများကြီးပဲတို့ ဆိုပြီးလူတွေကိုတစ်ခါပြန်ဆွယ်တယ်။

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ပြီးတော့ လူတွေဆီက ပိုက်ဆံပြန် ကောက်တယ်။ ဒါကြောင့်မဏ္ဍပ်တွေမှာ ဆိုရင် ဘယ်မင်းသားမဏ္ဍပ်၊ ဘယ်မင်းသမီးမဏ္ဍပ်ဆိုပြီး စသည်ဖြင့် ပေါ်ပေါ်လာတယ်။

ထားပါတော့ကျွန်တော်တို့အကြောင်းပဲဆက်ပြောမယ်။

ဒီလိုနဲ့ကန်ထရိုက်ဆီဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ကန်ထရိုက်က အဲဒီ မဏ္ဍပ်ကို သူသေချာပေါက်ရမယ်မှတ်လို့ခိုင်းလိုက်တာပါတဲ့။ ခုတော့ အဲဒီမှာမရဘဲ ဆရာစံလမ်းထဲမှာတင် အရှေ့ဘက်အခြမ်းမှာရပြီတဲ့။

ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ်မှားတာမဟုတ်တော့။ တင်းတာပေါ့ နော်။

“ဟ. . . အဲဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ရမှာလဲ. . . ကျွန်တော်တို့မဏ္ဍပ်ကို ခံဆေးသုတ်လိုက်တာ ဆေးတွေမနည်းကုန်သွားပြီ. . . အဲဒီဆေးဖိုးတွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ. . . ”

ပွဲစားကသက်ပြင်းချပြီး. . .

“ကျွန်တော်ညှိပေးပါမယ်. . . ”

ဆိုပြီး ခုနကမဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်နဲ့သွားညှိတယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဟိုမဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ကစိတ်ကောင်းတယ်။

“ရတယ်လေ. . . ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီဆေးပဲသုတ်ရမှာ ဆေး သုတ်ကြေး သုံးသောင်းပေးလိုက်မယ်. . . ”

“ဟေ့. . . ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးပျော်သွားကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ မဏ္ဍပ် တစ်ခုကြေးအပြင် ဆေးဖိုးပါရလိုက်သေးတယ်။ သုံးသောင်းဆိုတဲ့ငွေက မနည်း ဘူးလေ။ ထမင်းတစ်နပ်မှခြောက်ဆယ်။ အိမ်တစ်လုံးငှား(ရေမီးမပါ) သုံးထောင်ကျော်။ ငွေသုံးသောင်းတစ်ရက်တည်းရတာနည်းတာမှတ်လို့။ ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်တဲ့လူက ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်နှုန်းနဲ့တွက်ကြည့် လိုက်ရင်တော့ နှစ်ထောင်လောက်ရမှာပေါ့။ စားသောက်စရိတ်ဖယ်ဦး ထောင့်ငါးရာ လောက်တော့ကျန်မှာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြောပိုက်ဆံအပိုရတော့ လူတိုင်းပီတိ ဖြစ်နေကြတာပဲ။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ရေးရမှာဟိုဘက်ဆိုတော့ ဟိုဘက်ပြောင်းဖို့ ပြင်ဆင် ကြ...”

ပွဲစားရဲ့စကား။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဟိုဘက်မဏ္ဍပ်ကိုပြောင်းဖို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုသယ်ပြီး ခြေလျင်ပဲပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ သွားရတာ သိပ်မဝေးတာကတစ်ကြောင်း ကားမငှားချင်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဆေးပုံးလွယ်တဲ့သူလွယ် ရိုလာထမ်းတဲ့လူထမ်းနဲ့ ဆေးခွက်မတဲ့လူမနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဟိုရောက်တော့ ညနှစ်နာရီလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ညကလည်းမှောင် မည်းနေတာဆိုတော့ ဘာမှလည်းမမြင်ရဘူး။ မဏ္ဍပ်ကလည်းမီးတောင် မဆင်ရသေးဘူး။

“ဘာမှမလည်းမမြင်ရမယ့်အတူ အိပ်လိုက်တာပဲကောင်းမယ်ထင် တယ်...”

ကိုဆန်းရဲ့စကား။ အားလုံးလည်း ဟိုမဏ္ဍပ်မှာအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒါကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်... အိပ်ကြတာပဲကောင်းမယ်... နေ့တွက်လည်း ကိုက် ပြီပဲဟာ... မနက်ကျမှစောစောထပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းလုပ်ရတာ အလုပ်ပိုတွင်လိမ့်မယ်...”

ဆိုပြီး အဲဒီမဏ္ဍပ်ပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက်ကြတယ်။ ကောင်း ကောင်းလည်းမအိပ်ရပါဘူး။ သူငွေ့ရပ်ကွက်သာဆိုတယ် ခြင်ကတော့အ သေကိုက်သဗျ။ မနက်ကျမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားတယ်။

အိပ်ပျော်ပြီးသိပ် မကြာဘူးထင်တယ်။ ကိုဆန်းလာနှိုးလို့ အားလုံး ပြန်ထလိုက်ကြရတယ်။ မျက်နှာတွေဘာတွေသစ်ပြီး မနက်စာ စားဖို့ ပြင်ဆင်ကြတယ်။ အဲဒီနားကဆိုင်တွေကဈေးကြီးလို့မစားဘူး။ ဈေးကွေ့ လမ်းသုံးခွလေးရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှာသွား စားသောက် ခဲ့ကြတယ်။ ပြီးတော့ အားခြင်းပဲအလုပ်စကြတယ်။ ဆေးစပ်တဲ့ လူတွေက

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

စပ်၊ လိုအပ်တာဝယ်တဲ့ လူတွေကဝယ်နဲ့ ပြီးတာနဲ့ခံဆေးစသုတ်ကြတယ်။
ခံဆေးသုတ်ပြီးတဲ့အချိန်လောက်ကျတော့ မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ရောက်
လာတယ်။ ဒီကခေါင်းလျှော်ရည်ကိုလည်း သူပဲထုတ်တာဆိုပဲ။ လူက
ငယ်ငယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဝတာကမတရားလွန်တယ်။

သူရောက်လာပြီးသိပ်မကြာဘူး။ ပွဲစားကကျွန်တော်တို့ကိုလာပြော
တယ်။ မဏ္ဍပ်ကိုနောက်ထပ်ရှစ်ပေထပ်တိုးမယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့အကြပ်ရိုက်သွားတယ်။ ဒီပေခြောက်ဆယ်တောင်
ဒီ ဒီဇိုင်းနဲ့မပြီးပြီးအောင်ဖြဲကားရေးရမှာ။ နောက်ရှစ်ပေဆိုဘယ်လိုမှ
ထပ်ပြီးဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့်. . .

“ဒီလိုဗျ. . . ဒီနေ့ပဲဆယ့်နှစ်ရက်ဖြစ်နေပြီ. . . မနက်ဖြန်ဒါကြီးပြီး
အောင်တောင် မနည်းအသည်းအသန်ရေးရမှာ. . . နောက်ရှစ်ပေခွဲမယ်
ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်ညသင်္ကြန်ကျတဲ့အချိန်ထိတောင် ဘယ်လိုမှပြီးမှာ
မဟုတ်ဘူး. . . ”

ဟိုလူက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

“မနက်ဖြန်မပြီးရင်လည်းကိစ္စမရှိပါဘူး. . . မနက်ဖြန်သင်္ကြန်
အကြိုနေ့ ဘယ်သူမှရေပက်ဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး. . . ခင်ဗျားတို့လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ရေးလို့ရပါတယ်. . . ခင်ဗျားတို့ကိုအဲဒီရှစ်ပေအတွက် ရှစ်ထောင်
ထပ်ပေးမယ်. . . ”

ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အတော့်ကိုငြင်းရခက်သွားတယ်။ ငွေရှစ်
ထောင်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ အားနာမှုကြောင့်။ ငွေကသူတို့ပထမပေးထားတဲ့
ငွေနဲ့တင် လုံလောက်နေပြီပဲ။ ဒါနဲ့. . .

“ဟုတ်ပြီလေ. . . ကျွန်တော်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံးပြီးအောင်ရေးပေး
မယ်လေ. . . မနက်ဖြန်အကြိုတစ်ရက်တော့ ရေပက်ကြနဲ့ဦးဗျာ. . . နောက်
မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ရေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး. . . ”

ဆိုတော့ ဟိုလူက. . .

“ရတယ်လေ. . . မနက်ဖြန်ကအကြိုနေ့ဆိုတော့ ဘယ်သူမှလည်း

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ရေပက်ကြွမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ... ခင်ဗျားတို့သာအမြန်ဆုံးပြီးအောင် ရေးပါ။

သူပြောတာကလွယ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ အလျဉ်မီ အောင် တက်သုတ်ရိုက်ရေးရမှာလွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခံဆေးသုတ်ပြီးသား ပေခြောက်ဆယ်ဘုတ်ပေါ် နောက်ဆေးတစ်ထပ်တင် တချို့လူတွေက ခုနကအပိုဆောင်း ရှစ်ပေပေါ် ခံဆေးပြန်သုတ်နဲ့ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ညနေလောက်ကျမှပုံစံရေးရတာ။ ပုံရေးရတယ်ဆိုတာလည်း လွယ် တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ပုံစံအတိုင်း လက်ရေးကအစ တစ်ပုံစံတည်း တူအောင် ပြန်ရေးရတာ။ မတူရင်ကြော်ငြာရှင်တွေက ပြဿနာရှာမယ်လေ။ ဒါသူတို့ ကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့။

ဒါကြောင့် ပုံတွေ၊ LOGO တွေ၊ လက်ရေးတွေကအစတစ်ထပ် တည်းတူအောင်ရေးရမှာ။

ဟိုဘုရားဒကာ ဒါရိုက်တာကြီးထုတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းကလည်း အရောင် ပွထပြီး ရှုပ်ရှက်ခတ်နေတာဆိုတော့ ရေး ရတာအတော်စားတယ်။ အရွယ်တွေက ညီတယ်ဆိုလည်းကိစ္စမရှိဘူး။ ခုဟာကအရွယ်ကဆိုခံစားတွေ။

ဒီလိုနဲ့အဲဒီနေ့ ကြီးစားပမ်းစားရေးတာတောင်တစ်ဝက်မပြီးသေး ဘူး။ ဒါကြောင့် ညဘက်လည်းမနားရဘူး။ ဆက်ရေးကြတာပဲ။ ဒါလည်း ယခင်ပေခြောက်ဆယ်သုံးချိုးနှစ်ချိုးမပြီးသေးဘူး။

မပြီးတာတခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ သင်္ကြန်မှာဖွင့်ဖို့ စက်ကြီးတွေ၊ ဆောင်းဘောက်စ်တွေဘာတွေက နေရာရွှေ့တင်နေလို့ပဲ။ သူ့ကိုယ်မလွတ်၊ ကိုယ့်သူမလွတ်နဲ့။ ဒီလိုနဲ့ မနက်လေးနာရီလောက်ကျတော့မနေနိုင်တော့။ အားလုံး လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အိပ်လည်းငိုက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် အိပ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ အစောကြီးပြန်ထကြရတယ်။ သင်္ကြန်ကကျပြီကိုး။ ဒါပေမယ့် မနက်အစောကြီးဆိုတော့ ရေဘယ်သူမှ မပက်သေးဘူး။ အကယ်၍များရေပက်လာလျှင် ပုံရေးရတာဒုက္ခရောက်

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

မှာကစိုးရတာကိုး။ ရေးရတာရေးဆေးဆိုတော့ ခြောက်သွားမှ ရေထိခံတာ။ မခြောက်ခင်ရေထိ လို့ကတော့ရွဲပြဲကျပြီမှတ်။ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်ကိုမုန့်တွေဝယ်ခိုင်းပြီး မဏ္ဍပ်ပြီးအောင် သာ ဖိရေးနေကြရတယ်။

နေ့ခင်းဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျတော့ မဏ္ဍပ်ဒူးပိတ်နဲ့ ခုနက ရှစ်ပေ အပိုတစ်ချပ်ပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မဏ္ဍပ်အပေါ်မှာ ရေပိုက်တွေဆင်တော့တာ။ လူတွေကလည်းတဖွဲဖွဲနဲ့ရောက်လာတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ သူဌေးသားလူငယ်လေးတွေပါ။ လူတိုင်းကားလေး တွေ ဖုန်းလေးတွေနဲ့။

ကျွန်တော်တို့လည်းသူတို့ကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်သာပြီး အောင်ဂရုစိုက်လုပ်နေကြရတယ်။

နေ့ခင်းတစ်နာရီလောက်ကျတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် မင်းသမီးနှစ်ယောက်၊ မော်ဒယ်တချို့ ရောက်လာတယ်။ သူတို့လည်းရောက် လာရော မင်းသားက မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဒီဂျေစက်ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ ဆောင်းဘောက်စ် တွေကလည်း တအုန်းအုန်းနဲ့ ရင်တွေပါတုန်လာတယ်။

နှစ်နာရီလောက်ကျတော့ စင်ပေါ်မှာစသောင်းကျန်းတော့တာပဲ။ အားလုံးရေပိုက်တွေထုတ်ပြီး ရေစပက်တော့တာပဲ။ လူကလည်းစည်စ ပြုလာပြီ။ တချို့ဆို ဘီယာတွေကားပေါ် ကဒ်လိုက်တင်ပြီးသောင်းကျန်း တာ။ ဒီကြားထဲ ကောင်လေးတွေ ဗိုလ်လုပြီးငြိနေကြသေးတယ်။ အကြောင်း မဲ့ပဲ။

သူတို့လုပ်နေတာကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုအနှောင့်အယှက် လာဖြစ်တယ်။ ဒီဂျေစက်တွေဆူညံအောင်ဖွင့်၊ ရေတွေပက်၊ စင်ပေါ်တက်က တဲ့လူက ကနဲ့ မဏ္ဍပ်ကဘယ်လိုမှရေးလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့က အမြင့်မှာ ခုံတွေ၊ လှေကားတွေနဲ့ တက်ပြီးလုပ်နေကြရတာ။ ဒါနဲ့ပဲ အမြန်ပြီးအောင်ဆို ပြီး ဟိုဘက်မှာရေးနေတဲ့ နော်လ်အိမ်ခန့်တို့အဖွဲ့ကို သူတို့ဘုတ်ပြီးရင် အမြန် လာဖို့ ခေါ်လိုက်ရတယ်။

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

သူတို့ပါရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့လူချည်း အယောက် သုံးဆယ်လောက်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလူတွေအားလုံးလည်း အားကြီး မာန်တက်နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကရေးလိုက် သူတို့ကရေတွေပက် လိုက်နဲ့ ဆေးတွေက ရေဆေးတွေဆိုတော့ ဘယ်လိုမှဆက်ရေးလို့မရဘူး။ ဟိုမင်းသားဆိုတဲ့လူက အဆိုးဆုံး။ ရေပိုက်နဲ့ရေပက်တာကို မဏ္ဍပ်ရှေ့ကလူ မပက်ဘဲ မဏ္ဍပ်ပေါ်က လူတွေပြန်ပက်နေတော့ ဆေးမခြောက်သေးတဲ့ ပုံတွေက ရေထိပြီးပြန်ကွာကျလာရော။ ကြာတော့ကျွန်တော်တို့လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

“ကိုဆန်း. . . အဲဒီအတိုင်းဆို မဏ္ဍပ်ပြီးဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူးဗျနော် သူတို့ဆီက တစ်ယောက်ယောက်ကို ရေမပက်ဖို့ခေါ်ပြောမှဖြစ်မယ်. . . ”

ဆိုတော့ကိုဆန်းကလည်း. . .

“အေ. . . ငါလည်းဒါပဲစဉ်းစားနေတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှန်းမသိ လို့ကြည့်နေတာ. . . ”

“ဟိုမှာလေ. . . ဟိုဝတုတ်ကောင်ကိုပြောပေါ့. . . သူကမဏ္ဍပ် ပိုင်ရှင်ပဲ. . . ”

ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့မလိုက်အောင် မဏ္ဍပ်ရှေ့လက်ရမ်းပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်ပြီး လာသမျှကားတွေကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပုံမကျ ပန်းမကျကပြနေတဲ့ မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ကိုပြလိုက်တယ်။

“အေ. . . ဒါဆိုလည်းအဲဒီလူကိုခေါ်ပြောတာပေါ့. . . ”

ဆိုပြီး အဲဒီလူကိုသွားခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူရောက်လာတော့

“ခင်ဗျားလူတွေကိုကြည့်ပြောပါဦးဗျာ. . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . . ”

“ခင်ဗျားတို့အဲဒီလိုလုပ်နေရင် ကျုပ်တို့ပုံတွေ ဘယ်လိုဆက်ရေးလို့ ရမှာလဲဗျ. . . ”

“ဟ. . . ဒါကတော့ ဘယ်သိမှာလဲဗျ. . . ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ် ပေါ့ဗျ. . . ”

“ဟုတ်တယ်လေ. . ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပဲ. . ဒါပေမယ့် ဒီလိုပဲကနေရင်. . .”

ဆိုတော့ငတ်က. . .

“ဟ. . ကတာက ကျုပ်လည်းကနေတာပဲ. . ဒါပဲ. . ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါကွာ. . .”

ဆိုပြီး စည်းချက်နဲ့အညီ ကိုဆန်းနားထင်နှစ်ဖက်ကို ဟစ်ဟော့လို မခွဲတရို့ထိုးပြီး ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်လုပ်ပြီး မဏ္ဍပ်ဘက်ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့မဏ္ဍပ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီးတော့ ကနေပြန်ရော။ သူကအသောင်းကျန်း ဆုံးဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ရေပျော်စပြုနေတဲ့ ကိုယ်ရေးထားတဲ့ပုံကို ကြည့်ပြီး ငေါင်စင်းစင်း။ သက်ပြင်းချပြီး ပန်းချီသမားအယောက်သုံးဆယ် လောက် ဒီအတိုင်းကြီးကြောင်လို့။

အတော်ကြာတော့မှကိုဆန်းက. . .

“ဖြမယ်ကွာ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . သူတို့လည်း ဒီလောက်တောင်ပြောမရဆိုရကဲနေ တာ. . တို့လည်းကဲမယ်ကွာ. . . .”

ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်သုံးယောက်လောက်က ရမ်ပုလင်းတွေ ချည်းမနည်းဘူးဝယ်ချလာတယ်။ ပြီးတော့မဏ္ဍပ်ရှေ့ ဒီအတိုင်းပုလင်း လိုက်မော့ပြီး ထိုင်သောက်နေတော့တာ။ လူကလည်းညနေပိုင်း ဆိုတော့ အလိုလိုနေရင်း စည်ကားလာတယ်။ ကားတွေဆိုထပ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ဇွတ်ပေသောက် နေတော့တာ။ ဟိုအရည်လေးလည်းဝင်ရော သိတယ်မဟုတ်လား။ လူတွေ ကလည်း ပြန်လည်ရွှင်မြူးတက်ကြွလာတော့တာ။ ပုလင်းလွတ်ဆယ်လုံး လောက် မြေကြီးမှာဖရိုဖရဲဖြစ်တော့မှ. . .

“ကဲ. . သူတို့ကတောင် မဏ္ဍပ်ပျက်တာကို ကနိုင်သေးတယ်. . . တို့ကဘာလို့မကနိုင်ရမှာလဲ. . .”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဆိုပြီး အားလုံးထရပ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ အားလုံးပြန်တန်းစီပြီး . . .

“မြန်မာ့ရိုးရာအတာသင်္ကြန်ကို သူတို့က ဘိုလိုကပြီး အရောင်ဆိုးရင် ငါတို့ကမြန်မာအစစ်တွေကွ. . မြန်မာအကနဲ့ပြန်ချေမှုန်းမယ်ကွာ. . . ဒင်းတို့ ဘိုလက်ညှိုးကို မြန်မာလိုပြန်ထိုးကြမယ်. . . အားလုံးအသင့်ပြင်. . . ”

ကိုဆန်းက အတည်ပေါက်နဲ့ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူသုံးဆယ်လောက် အားလုံးမြန်မာအက ခွင်ဆွဲလိုက်တယ်။ စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်။ မြန်မာအကမှာ ခွင်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီခွင်မကျိုးရင် ကြည့်ရတာ တောင့်တောင့်ကြီး။ ဝါသနာပါရင်မှတ်ထားဦး။ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။ ခြေမနှစ်ချောင်းကို တစ်ပေလောက်ခွာပြီး ခြေဖနောင့်နှစ်ခုကို ခြောက်လက်မလောက်ခွဲရမယ်။ ပြီးရင် ဒူးကိုတစ်ပေလောက်ခွာပြီးကွေးထားဦး။ ဖင်ကို ကောက် ရင်ကိုမောက် ခါးကိုကော့နိုင်သမျှ ကော့ထား။ အဲဒီခွင်ကျိုးပြီဆို ကြိုက်တဲ့အက ‘က’ပေတော့။ မင်းသားလား၊ မင်းသမီးလား၊ ဇော်လား၊ ဘီလူးလား၊ မျောက်လား၊ ဝန်လား၊ သူငယ်တော်လား ကြိုက်တာဆွဲလို့ရတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ကမယ့် မြန်မာ့လက်ညှိုးအကဆိုတာ သူငယ်တော်အကကို ပြောတာ။ ကိုဆန်းက အချက်ပေးတယ်။

“စ, က. . . ”

ဆိုတာနဲ့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ဆွဲတော့တာပဲ။ သူငယ်တော်အက စ,ကကြတယ်။ သူငယ်တော်အကဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ လက်ညှိုးလေး တထောင်ထောင်နဲ့ကွေးနေအောင်ကရတာ။

ကျွန်တော်တို့ထ,ကတာလည်းမြင်ရော အားလုံးကြောင်ကုန်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ လူသုံးဆယ်လောက်က ရောင်စုံဆေးတွေပေပွနေပြီး မြန်မာအကကို အပီအပြင်ဆွဲနေကြတာကိုး။

“ဟောဒါက မင်းသားလတ်ကွ. . . ”

အားလုံးပခုံးအရှေ့ထုတ်၊ လက်ကိုနောက်ပစ်ပြီး မင်းသားလတ်

အက ပြောင်းကြတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းသားလတ်အက က ဆတ်ကော့လတ်ကော့လေ။ လွတ်ကြည့်ကောင်းတာ။

“ဟောဒါက မြိုင်ထ. . .”

မြိုင်ထကျတော့ နှစ်ယောက်တွဲတွေ။ ကျုပ်တို့ကလည်းပြောလို့ ပြော တာမဟုတ်ဘူး။ ဘိုကသာ မကတတ်တာ။ မြန်မာအကတော့ ဆရာ ကျသဗျ။ ခွင်ချိုးလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ဘယ်လောက်ကတတ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။

“ဟောဒါက မင်းသားပြိုင်. . .”

မင်းသားပြိုင်လည်းကျရော ဟိုလူတွေကမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာအားလုံးကလည်း ဒီဂျေတီးလုံးနဲ့ မြန်မာအကကို အပီအပြင် ကနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတော့တာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဆေးရောင်စုံတွေပေပွနေတာကိုး။

ပထမတော့ စင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့မင်းသား လူကြိုက်လှပါပြီဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကြီးပြပြပြီးပန်ယူနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်းကရော လူတွေ စင်ပေါ်ကသူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကိုပဲကြည့်နေကြတော့ မနေနိုင်ကြတော့ဘူးထင်တယ်။ လက်ထဲကချစ်စဖွယ်ပက်ဖျန်းနေသောရေ ပိုက်လုံးကို ‘ဂလုံး’ ခနဲပစ်ချပြီး အိမ်ပြန်ဖို့တာဆူတော့တယ်။

ဒါကိုမဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်က မင်းသားစိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိလို့ထင်တယ် အတင်းလိုက်ဆွဲပြီး တောင်းပန်တယ်။ နောက်တော့ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် တို့ဆီလှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ဆင်းလာတယ်။

“ဟေ့လူတွေ. . . ခင်ဗျားတို့ ကနေတာရပ်လိုက်တော့ဗျာ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ခင်ဗျားတို့ကနေရင် ကျုပ်တို့မဏ္ဍပ်ကို ဘယ်သူမှကြည့်မှာမဟုတ် တော့ဘူး. . .”

“အဲဒါဆိုလည်း မဏ္ဍပ်ပေါ် တက်ကပေးရမှာလား. . .”

“မဏ္ဍပ်ပေါ်မှာလည်း ကစရာမလိုဘူး ဒီမှာလည်းကစရာမလိုဘူး”

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

အောင်မြေ ၁၀၁

ကြိုက်ပုံရတယ်။ မှောင်တဲ့အထိစက်ဖွင့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့နားမှာဆို
ပရိသတ်ကိုခဲနေတာ လမ်းပါပိတ်တယ်။

ဒါမှ ဓေတေပွတ မြန်မာအကတဲ့လေ။

၃

လှိုင်းညနေရောက်တော့ လူကိုနိုးချည့်နေတော့တာ။
 အလုပ်လုပ်လို့ မောနေတာကတစ်မျိုး၊ အကပိုးသတ်
 နေရလို့ မောနေတာက တစ်မျိုးပေါ့။ အားလုံးတ
 နှုံးနှုံး တခွေခွေနဲ့ မဏ္ဍပ်ပေါ်လဲနေကြတယ်။ အလုပ်
 လည်း ဆက်မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ ညတောင်ဆယ်နာရီ
 လောက်ရှိနေပြီ။ ခေါင်းတွေကိုက်နေတာလည်း
 လွန်ရောပဲ။ ရွှင်မြူးတက်ကြွစေတဲ့ဆေးကလည်း
 အစွမ်းပြယ်ပြီကိုး။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်ကျမှ မဏ္ဍပ်ပေါ်
 ထမင်းထုပ်တွေဝယ်ပြီး ဒီအတိုင်း ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့
 စားကြပေါ့။ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်းလည်း ချက်ချင်း
 အလုပ်ထမလုပ်နိုင်ဘူး။ ရေစို အဝတ်တွေနဲ့

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဒီအတိုင်းလဲနေတာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆလွန်းကားနှစ်စီးနဲ့ တောင်းအောင်တစ်စီး မဏ္ဍပ် ရှေ့ထိုးရပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်ကအရွယ်ကောင်းကောင်း အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် ဆင်းလာကြတယ်။

“ပြဿနာတော့တက်ပြီထင်တယ်...”

အားလုံးသိတယ်။ ဒါ ညနေက ပြဿနာဆိုတာ။

သူတို့စကစ်ပြီးဖဲ့ရင်တော့ဖဲ့ရမှာပဲ။ အလျှော့တော့မပေးနဲ့။ သေမထူးနေမထူးလုပ်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကြိုက်တိုင်ပင်ပြီး ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ကြိုပြီးပြင်ဆင်ထားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခုနက ကားထဲ က လူတွေက မဏ္ဍပ်ပေါ်တဒုန်းဒုန်းနဲ့တက်လာပြီး...

“ညနေက ဒီမဏ္ဍပ်ရှေ့မှာကနေတာ အစ်ကိုတို့မဟုတ်လား...”

ပြဿနာက တကယ်စပြီ။ သူတို့အားလုံးလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းထားကြပြီ။ ဒီအချိန်မှာကြောက်နေလို့ကလည်းမဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ မျက်နှာပေါ် ခြင်္သေ့မုံလွတ်တဲ့မာန်မျိုးသွင်းပြီး...

“ငါတို့ပဲကွာ... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ...”

ကျွန်တော်တို့အသံလည်း ကြားရော ငတိလေးတွေမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး...

“ဟ... တွေ့ချင်နေတာအတော်ပဲ... လေးစားလွန်းလို့ဗျာ”

ပေါ့ဆိုပြီး ပြေးဝင်လာကြတယ်။ နောက် ကျွန်တော်တို့နား ဝင်ထိုင်ပြီး...

“တကယ်ဗျာ... မြန်မာအကကို ယောက်ျားလေးအများကြီးနဲ့ ကတာ ကျွန်တော်တို့ဒီတစ်ခါပဲ ကောင်းကောင်းကြည့်ဖူးတယ်” ဆိုပြီး...

“ဟေ့... ကားပေါ်မှာဘီယာတွေပါတယ်... ယူလာခဲ့စမ်း... ဒီကအစ်ကိုတွေကို ပြုစုရအောင်လို့...”

ဆိုပြီး သူတို့ကားပေါ်ပါလာတဲ့ဘီယာတွေ ကဒ်လိုက်ယူချလာ တယ်။

“တကယ်ပါဗျ. . . ကျွန်တော်တို့ကြည်ညိုလွန်းလို့ပါဗျာ. . . ဒီလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်ကတတ်တဲ့လူတွေမတွေ့ဖူးဘူး. . . ”

ဆိုပြီး အားလုံးတပျော်တပါး ကျွန်တော်တို့အနားလာပြီး မြန်မာ အကအကြောင်းမေးနေလို့ မနည်းရှင်းပြယူရတယ်။

“ဖနောင့်နှစ်ခုက တစ်ထွာလောက်ခွာ. . . ဒူးကိုအပြင်ဘက် ကားထား၊ လက်နှစ်ဖက်ခါးပေါ်ထောက်၊ တင်ကောက်ရင်မောက်. . . မျက်နှာကိုချိ မေးကိုမြှောက်ပြီး ညာခြေထိုးရင် ဘယ်မေးအပေါ်မြှင့်၊ စည်းက ဖနောင့် ဖျောက် . . . ဝါး”

စသည်ဖြင့် ကဗျာလွတ်အကပါ သင်ပေးလိုက်တယ်။ အားလုံး ကလည်းတပျော်တပါးပဲ။

အားလုံးလည်းကုန်ရော. . .

“ကဲ. . . ကျွန်တော်တို့ပြန်ဦးမယ်ဗျာ. . . မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ မဏ္ဍပ်ကိုလာခဲ့. . . ကျွန်တော်တို့အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ဆိုပြီး စရံပါသပ်သွားသေးတယ်။

“လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ. . . ကျွန်တော်တို့မျှော်နေမယ်. . . မညာရ ဘူးနော်. . . ကျွန်တော်တို့ပြောပြလို့ ဖေဖေမေမေတို့ကလည်း ကြည့်ချင် နေကြတယ်”

ဆိုပြီး အထပ်ထပ်မှာပြီးမှ ပြန်ချသွားတယ်။

တကယ်ဗျာ။ စောကြည်ဖြူတို့ဇာတာ။ စာမရေးခင်ကတည်းက သင်္ကြန်အကနဲ့ပေါက်ခဲ့တာ။ မယုံရင် အဲဒီမဏ္ဍပ်ရောက်ခဲ့တဲ့လူတွေအခု ကျွန်တော့် စာကိုဖတ်ရရင် မှတ်မိမယ်ထင်တယ်။ ဘီယာတိုက်ခဲ့တဲ့ ညီလေး တွေဆို ပိုမှတ်မိမယ်ထင်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအက ဘယ်လောက်ပိုင်တယ်ဆိုတာ။

နောက်

တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ပုံကရေးပြီးနေပြီ။ အဲ. . .
မပြီးသေးတာကငွေကိစ္စ။ ရှစ်ပေပိုရေးထားတဲ့အတွက်
ကျွန်တော်တို့ကို ငွေရှစ်ထောင်ပေးဖို့ကျန်နေသေး
တယ်။

အားလုံးကလည်း ပင်ပန်းပြီး ပြန်နားချင်
နေပြီမို့ ငွေရှစ်ထောင်ကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေတယ်။ အားလုံးစိတ်ထဲမှာလည်း အိမ်ပြန်အိပ်
ဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါကို ကိုဆန်းက. . .

*ကဲ. . . ဒီငွေရှစ်ထောင်ကို မောင်ကြည်နဲ့
အေးမင်းတို့ စောင့်ပြီးတောင်းခဲ့ကြ. . . မင်းတို့က တို့
လူမိုက်ရုပ်တွေထဲမှာမှ လူမိုက်ရုပ်အပေါက်ဆုံးပဲ. . .
အကယ်၍ ဟိုကမပေးချင်ဘူးဘာညာဆို ရုပ်ခံ

တော်ဝင်ပြုစုစာအုပ်တိုက်

နဲ့ဖြဲခဲ့. . . ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး မြို့ထဲပြန်ကြမယ်. . . မြို့ထဲက White (ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကွန်ပျူတာဆိုင်) အခန်းမှာခဏနားနေကြမယ်. . မင်းတို့ပြန်ရောက်မှ တစ်ခုခုစီစဉ်ကြတာပေါ့. . . ”

ကိုဆန်းပြောတာဆိုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ အေးလေကိုယ် ကရုပ်ခံကိုက လူမိုက်တွေတောင်ရှိန်တဲ့ လူမိုက်ရုပ်ခံကို။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အေးမင်း မဏ္ဍပ်နား ယောင်လည်ယောင်လည်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ပိုင်ရှင်လာအောင် စောင့်နေရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အိပ်မငိုက်အောင် မနည်းအားတင်းထား ရတယ်။

မနက်ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ကျတော့ လူကမနည်းစည်နေပြီ။ ဆရာစံလမ်းဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကားတွေကျပ်ညပ်၊ လူတွေ ကပ်သပ်၊ ကောင်မလေးတွေ ကောင်လေးတွေကလည်း တအားကဲ။

“ကဲ. . . ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ ဟိုလူရောက်လောက်ပြီထင် တယ်. . . သွားကြည့်ရအောင်. . . ”

မဏ္ဍပ်နားရောက်တော့ ဟိုငတီပုံကထင်းထင်းကြီး။ မနေ့က အတိုင်းပဲ။ မဏ္ဍပ်ဒူးပိတ်ပေါ်ခြေတစ်ဖက်တင်ပြီး လက်ညှိုးကို စုံတွေထိုးပြီး ပျော်နေတာ။ တီးလုံးသံတွေကလည်း ဆူညံနေတာ။

“အေးမင်း. . . ဟိုမှာကွ ဟိုလူ. . . ”

“အေးဟုတ်တယ်. . . ကိုယ့်ဆရာ ရှေ့ကတက်ဗျာ. . ကျွန်တော် နောက်က ပန်းလိုက်လာမယ်. . . ”

အေးမင်းက ကျွန်တော့်ကို အရှေ့ကတွန်းတင်တယ်။ ကျွန်တော် လည်း ခတ်တည်တည်နဲ့ အရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး မဏ္ဍပ်ပေါ်တက်လိုက်တယ်။

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . ဟေ့လူတွေ မဏ္ဍပ်ပေါ်ဘာတက်လုပ်တာလဲဗျ”

အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ နောက် အော်တဲ့လူကိုကြည့်ပြီး. . .

“ဟိုမှာလေ. . . မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ဆီသွားဖို့. . . ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဘယ်သွားသွား. . မဏ္ဍပ်ပေါ်တက်ဖို့လက်မှတ်ပါလား. . .”

“ဗျာ. . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကြောင်သွားတယ်။

“ဟ. . ဒီမဏ္ဍပ်ကို ကျုပ်တို့ရေးထားတာဗျာ. . .”

“ဘာပဲရေးရေး. . မင်းတို့ရေးပြီးခဲ့ပြီမဟုတ်လား. . . ဒီနေ့မျိုးမှာ မဏ္ဍပ်ပေါ်တက်ရင် လက်မှတ်ပါမှတက်ရမယ်. . လက်မှတ်တစ်စောင် ရှစ်ထောင် ဝယ်နိုင်ရင်တက်. . .”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်တောင်သိမ်ငယ်သွားတယ်။ မနေ့တုန်း ကတောင် ဒီမဏ္ဍပ်ပေါ်မပြောနဲ့ မဏ္ဍပ်ထိပ်ပေါ်တောင် လှေကားထောင် တက်ပြီး ပုံရေးခဲ့သေးတယ်။ ဒီနေ့ကျတော့ မဏ္ဍပ်ပေါ်မတက်ရဘူးတဲ့။ ဘာပြန်ပြောလို့တောင် ပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ လူအချင်းချင်း တောင် အလွှာချင်း ခွဲခြားတာလေ။ နောက်မှ အားတင်းပြီး. . .

“ဒီလိုဗျာ. . . မနေ့က ကျွန်တော်တို့ပုံရေးထားတာ. . ဟိုလူကြီး ဆီမှာ အကြွေးကျန်နေသေးတယ်. . .”

“အကြွေး. . .”

“ဟုတ်ပ. . .”

“အောင်မာ. . မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ ဒီလိုလူမျိုးမှာ အကြွေးကျန် တယ်ဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး. . ပေးစရာ ကျန်တာပဲဖြစ်မယ်. . . တောင်းတယ် ဆိုလည်း တောင်းတယ်ပေါ့ကွာ. . . အကြွေးလေးဘာလေးနဲ့. . .”

“အဲ. . .”

အကြွေးကျန်တာနဲ့ ပေးစရာကျန်တာနဲ့မတူဘူးလားဗျာ။ ကျွန်တော် မရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့သူဆို အကြွေး၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူကျတော့ ပေးစရာကျန်တယ်တဲ့။

“မင်းတို့ဒီမှာနေဦး. . ငါသွားပြောလိုက်ဦးမယ်. . .”

ဆိုပြီး အဲဒီလူ မဏ္ဍပ်ပေါ်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ မဏ္ဍပ်အောက်မှာ. . .

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

ခဏနေတော့ မဏ္ဍပ်ပိုင်ရှင်ကြီး မျက်နှာသုန်မှုန်ပြီးရောက်လာတယ်။

“ဘာလဲ... ”

“မနေ့က ရှစ်ပေဖိုးငွေရှစ်ထောင်ကျန်သေးတယ်... ”

“မရှိသေးဘူးကွာ... ”

“ဗျာ... ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကြောင်သွားတယ်။ မရှိသေးဘူးဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မဏ္ဍပ်ပေါ်ကို လူတစ်ယောက်တက်ရင်တောင် ရှစ်ထောင်တောင်းထားတာဗျာ။ အပေါ်မှာက လူငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်။

“ဟ... မရှိလို့ဖြစ်မလားဗျာ... ကျုပ်တို့လည်းဒီပိုက်ဆံလိုချင်လို့ အလုပ်လုပ်တာ... ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဟိုလူက စိတ်ရှုပ်သလိုဟန်မျိုးနဲ့...

“ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်... နောက်မှလာယူကွာ... ”

“နောက်မှလာယူဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျွန်တော်တို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီ... နောက်တစ်ခေါက်လာဖို့မလွယ်ဘူး... အခုတစ်ခါတည်းပေးခင်ဗျားဆီမှာပိုက်ဆံရှိပါတယ်... ”

ကိုယ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ရင့်သီးနေမှတော့ တင်းသွားပြီပေါ့။

“ဟ... ဒီပိုက်ဆံက ဘီယာသောက်ဖို့ထားတာ... မင်းတို့ကိုပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး... နောက်မှလာယူကွာ... ”

“နောက်မှလာယူလို့မဖြစ်ဘူး... ကျွန်တော်တို့လာရတာဝေးတယ်”

ဟိုလူ သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ဒီမှာဟေ့ကောင်... အဲဒီပိုက်ဆံရှစ်ထောင်ဆိုတာ ငါတို့ဘီယာတစ်ပိုင်းဖိုးပဲရှိတယ်... မင်းတို့ကိုမပေးချင်လို့မပေးတာကွမှတ်ထား... ”

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ဪ... မနေ့တုန်းကကိစ္စကြောင့် တင်းနေတာကိုး။ ကျွန်တော် တို့လည်း သူ့စကားကြောင့် တင်းသွားပြီ... . .

“ဒီမှာဟေ့ကောင်... ပိုက်ဆံရှစ်ထောင်ဆိုတာ မင်းတို့ဘီယာ တစ်ဝိုင်းဖိုးပဲရှိပေမယ့် ငါတို့တစ်လ ထမင်းစားလို့ရတယ်ကွ... . ပိုက်ဆံရှိ တယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးကွ... . မင်းကိုယ်မင်းရော ဘာ ကောင်လို့ထင်နေလို့လဲ... .”

ဟိုလူပခုံးတွန့်ပြတယ်။ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ခုတော့ သူတို့က လူများတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ကနှစ်ယောက်ထဲရယ်။

“ရတယ်လေ... . ခင်ဗျားမှမပေးချင်လည်း ကျုပ်တို့မယူရုံပဲရှိ တယ်လေ... . ဒါပေမယ့်လမ်းမှာတော့မတွေ့မိစေနဲ့၊ ကျုပ်တို့မြို့ထဲမှာ အမြဲရှိတယ်... . ဒါပဲ... .”

ဟိုလူ မျက်လုံးလည်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း လှည့် မကြည့်တော့ဘူး။ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ့်မှာတော့ ပိုက်ဆံပိုလိုချင်လို့ ပိုလုပ်ခဲ့တာ သေမလောက်ပဲ။ ဒါကိုတောင် တန်ရာတန်ကြေးက မပေး ချင်ဘူး။ ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး။ သူ့ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိရ တာပေါ့။ (ခု နောက်တော့ အဲဒီခေါင်းလျှော်ရည်လည်း ဈေးကွက်ထဲမှာ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။)

ကိုဆန်းတို့ဆီရောက်တော့... .

“ဘယ့်နှယ်လဲ... . အဆင်ပြေရဲ့လား... .”

ကျွန်တော်တို့ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးရှင်းပြလိုက် တယ်။

“တောက်... . အတော်တန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်တွေ... . ကဲ... . မရ တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... . ကိုယ့်မှာပိုက်ဆံရှိနေတာပဲ... . ဘာလုပ် ကြမလဲပြော”

ကိုဆန်းက ခွင့်ပေးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကလည်း တင်းနေ ပြီ။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။ လမ်းဘေးဝဲယာကိုကြည့်လိုက်တော့ အဘွား

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကြီးတစ်ယောက် စပျစ်သီးထိုင်ရောင်းနေတာတွေကြတယ်။

“ဟောဒီမှာ စပျစ်သီးတစ်ခြင်းရှိတယ်... အဲဒီတစ်ခြင်းလုံး ဝယ်ပြီး လာသမျှလူတွေကျွေးပစ်မယ်...”

ဆိုတော့အားလုံးက...

“ဟေး... အဲဒါကောင်းတယ်...”

“ချကွာ... ပိုက်ဆံရှိတုန်း လှူရတာ...”

ဆိုပြီး စပျစ်သီးတစ်ခြင်းလုံးဝယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့လမ်းဘေးက နှစ်ရာတန် မျက်မှန်တစ်ယောက်တစ်လက်ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းနဲ့ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်မှာ လူခွဲပြီး လာသမျှလူတွေ ကားတွေကို အဲဒီ စပျစ်သီးတွေလိုက်ဝေခဲ့တယ်။

“စပျစ်သီးသကြိန်ကွ... ”

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနှစ်က တကယ့်စပျစ်သီးသကြိန်ပဲ။ ကျွန်တော် တို့စပျစ်သီးသကြိန်ကျခဲ့တာကိုလည်း ဆုံခဲ့တဲ့လူတိုင်းမှတ်မိမှာပါ။ အဲဒီတုန်းက ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးနားမှာ စပျစ်သီးခြင်းကြီးနဲ့ နှစ်ရာတန် မျက်မှန် အနက်ကြီးတပ်ပြီး မြူးတူးနေကြတာ အကြည်တော်တို့အဖွဲ့ပါပဲ။ စားဖူးတဲ့ သူတွေမှတ်မိမှာပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ချွေးနည်းစာနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရထားတဲ့ငွေနဲ့ လိုက်ကျွေးခဲ့တာပါ။ ပျော်လည်းပျော်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့လုံးစပျစ်သီးတွေလိုက်ခွဲ၊ ရေတွေလိုက်လောင်းနဲ့ မြို့ထဲမှာ အပျော်ကြီးပျော်နေကြတယ်။ နေခင်း သုံးနာရီလောက်ရောက်တော့ ရန်ကုန်သား မျိုးထူးထက်ကစပြီး ကိုဆန်းကို ပြောပါတယ်။

“ကိုယ့်ဆရာ... သကြိန်က ဒီလိုအတောင့်လိုက်ကြီးဆိုတော့ သိပ်မနိပ်ဘူး... ရွှင်မြူးတက်ကြွမယ့် ဆေးရည်တစ်မျိုးတော့ လိုအပ်ပြီ ထင်တယ်”

နဂိုထဲကမှ စိတ်က ဒီရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်က...

“ဟုတ်တယ်နော်ကိုယ့်ဆရာ... ဒီလောက်ပင်ပန်းထားပြီး ဒီလို ရေတွေတစ်နေ့လုံးထိထားတော့ လူလည်းရေခဲသေတ္တာထဲကကြက်လို ဂျပဲခဲ

ကြီး ဖြစ်နေပြီ. . . ဆေးတော့လိုပြီ. . . ”

မောင်လွင်တို့ တော်တီတို့ကလည်း ဘယ်နေပါ့မလဲ. . .

“ဟုတ်တယ်ဗျို့. . . အတွင်းကအဖေတွေ သိပ်အားမကောင်း ခင် မီးပေါင်ကိစ္စလုပ်ထားမှဖြစ်တော့မှာ. . . ”

“ကဲ. . . အားလုံးဆန္ဒရှိရင်လည်း ဝိုင်တူးတီမှာပဲ တူတူတန်တန်ဝိုင်း လိုက်ကြရအောင်. . . ”

ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးပျော်သွားကြသည်။

“အဟေး. . . ”

ငွေအားလှိုင်လှိုင်နှင့် ဝိုင်တူးတီတွင် တနင့်တပိုးစားသောက်ကြ သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အတော်ကြာကြာ ပိုစတာအောင်ပွဲခံနေကြပြီး အတော်ကြီး မူးရူးတော့မှ ကျလောင်ကောင် မျိုးထူးထက်မှ ထပ်ကျလောင် ပြန်သည်။

“ကိုယ့်ဆရာတို့ ဘူတာကြီးရှေ့မှာ အိုင်စီရိုးရိုးတယ်. . . ပါဆယ် ဆွဲပြီး အဲဒီမှာထပ်ကဲကြရအောင်. . . ”

“ဟာ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . . ငါ့နာရီတောင်ထိုးနေပြီ. . . သူတို့ရိုး လည်းပြီးလောက်ရောပေါ့. . . လူတွေလည်း ဒေါင်ချာစိုင်းနေပြီ. . . ပြန်ကြ တာကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်. . . ”

မျိုးထူးထက်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း. . .

“ကိုယ့်ဆရာကလည်း ဒီအချိန်မှ ကဲလို့ကောင်းတာ. . . သူတို့ လည်း နေ့ခင်းကနေပူပူကြီးနဲ့ တီးတာကအခုမှ အချိန်ရစရှိဦးမှာ. . . ”

“ကဲ. . . ဒါဆိုလည်းသွားကြရအောင်လေ. . . ”

“ပါဆယ်လေး လုပ်သွားကြမယ်လေ. . . ”

“အေး. . . ကောင်းတယ်. . . ဟေ့. . . နောက် ရမ်နှစ်လုံးပေး. . . ဘေလ်ဘယ်လောက်ကျလဲဟေ့. . . ”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းတစ်လျှောက် မူးမူးရူးရူးနဲ့ သီချင်းဆိုရင်း ခုန်ပေါက်ရင်း ပါဆယ်ကိုရှင်းရင်းနဲ့ ဘူတာကြီးအရှေ့ဘက်

တော်ဝင်ပြုံးစာအုပ်တိုက်

ကိုသွားကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ မို့မို့ဇော်ဝင်းက ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်ရင်း ပွဲသိမ်းနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ယောင်ပေယောင်ပေနဲ့လူတောတိုးရင်း ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်နေသည်။ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ကဲ... ပွဲကတော့ပြီးသွားပြီ လုပ်စရာကတစ်ခုပဲကျန်တော့တယ်”

“ကဲကျန်တဲ့တစ်ခုပဲလုပ်လိုက်ကြရအောင်၊ အချိန်မဆွဲနဲ့ပုလင်းဖွင့်”

အဲဒီနေ့က ဘယ်လောက်သောက်လို့ ဘယ်လောက်များသွားမှန်း မသိ၊ အိမ်ကိုဘာနှင့်ဘယ်လိုပြန်ရောက်မှန်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး မှတ်မိတာကတော့ မြေနီလမ်းပေါ်မှာ သင်္ကြန်မိုးတဖွဲဖွဲကြား ရပ်ကွက်ကလေးပေါ် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တလုံးလုံးနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဝှေ့ရင်းတိုးရင်းနဲ့ အိမ်ပြန်နေကြခြင်းပင်။ လူတွေကလည်း အချင်းချင်းကို ကျပ်ညပ်နေကြတာဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲကို မမြင်ရဘူး။ မူးတာကလည်း အသေပဲ။ လူကြောင့်မူးတာရော၊ အရက်ကြောင့် မူးတာရော အားလုံးလုံးပြီး ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်ကုန်မှန်းမသိဘူး။ ကိုဆန်းက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီးမေးတယ်... .

“ဟေ့... မောင်ကြည်... မင်းအင်္ကျီရော... .”

“ဒီမှာ... .”

ကျွန်တော့် ညာပခုံးပေါ်မှာ အင်္ကျီကိုမပြလိုက်တယ်။

အင်္ကျီကချွတ်ထားတယ်ပေါ့။ ပူလို့လေ... .

“ဒါဆို... မင်းဘောင်းဘီရော... .”

“ပါတယ်... ဒီမှာ... .”

“အေး... ပါရင်ပြီးရော... .”

ကဲ... ကျွန်တော်တို့အောင်မြေလေးဆီ ဘယ်လိုကဘယ်လို ပြန် ရောက်မှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးဆို။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တော့ ဘယ်သူမှ အမြင်မရိုင်းဘူးကိုဖြစ်လို့။ မူးနေတာကိုး။ မြင်မြင်သမျှ ဝင်းနေမယ် ထင်တာ။ အဲဒီတုန်းကလည်း မှတ်မိသေးတယ်။ စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ရင်းနဲ့

တော်ဝင်ပြုစာအုပ်တိုက်

ဖိနပ်ပြတ်သွားတာ။ ဖိနပ်ဝယ်မစီးတော့ဘဲ တစ်နေ့ကုန်အဲဒီအတိုင်း
လျှောက်သွားနေခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောပြောနေခဲ့တာပေါ့။
အပေအတေပါဆို...။

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ... နောက်နေ့မှ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ
ကဲမယ်...”

“ဟေ့... အပီကဲမယ်ဟေ့...”

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပျော်စရံပေါ့။

မြို့

ထဲကနေ ညဘက်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံးနုံးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တာသာကိုယ်တော့ အူမြူးနေတာ။ ငွေယားလေးတွေကရှိတာကိုး။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်သင်္ကြန်ကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ကြမယ်ဆိုတာ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်နေကြတယ်။

“ဒီလိုကွာ . . . မနက်ဖြန်သင်္ကြန်ကို ဒီမှာပဲ ကျင်းပမယ် . . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီရပ်ကွက် က လူတွေကိုလည်း ငါတို့အကအလှ သဘာဝကိုမြင် စေချင်တယ်. . .”

“ဒါအမှန်ပဲ. . .”

မြို့ထဲမှာ အကန့်ပေါက်ထားတာဆိုတော့ မာန်တက်နေတာပေါ့။

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်တိုက်

“ဒါပေမယ့် . . . ဒီအတိုင်းဆို ရိုးနေလိမ့်မယ် . . . ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်သွားအောင် ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ . . . ”

“ဘောင်းဘီရှည်တွေကို ရှောင်ပင်ဖြစ်အောင်ဖြတ်ပစ်ကြမယ် . . . ပြီးရင်ဒီဇိုင်းထွင်မယ် . . . ”

“အဲဒါကောင်းတယ် . . . ”

ဟုတ်တယ်။ ဒီရုပ်ကွက်မှာ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်တာ ကျုပ်တို့ လောက်ရှိတာ။ ဒါကို ရှောင်ပင်လုပ်လိုက်ရင်ပိုဂေါ်ပြီ။

“ဟုတ်ပြီ . . . အဝတ်အစားကိစ္စတော့ဟုတ်ပြီ . . . ကျန်တဲ့အက အလှပြဖို့က . . . ”

“ရန်ကုန်သင်္ကြန်က နှစ်နာရီလောက်မှစည်တာ။ ဒါကြောင့်မနက် နှစ်နာရီမထိုးမခြင်း အိမ်ထဲမှာပဲနေကြမယ်။ နှစ်နာရီထိုးပြီး လူစည်ချိန်ကျမှ ဘွားခနဲထွက်ကြမယ်”

“ဝွံ့”

ဟုတ်တယ်လေ။ နှစ်နာရီလူစည်ချိန်ကျမှ ဘွားခနဲထွက်သွားရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးအံ့အားသင့်ပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ဂေါ် ပုံဂေါ်လက်နဲ့။

“ကဲ . . . ဒါဆိုမနက်ဖြန်အတွက် အကတိုက်ကြရအောင် . . . ”

“ဇာတ်ကြီးအစဉ်အတိုင်း ဘုရားကန်တော့ကနေ စရအောင် . . . ”

“ဟာကွာ . . . သင်္ကြန်မှာကဲပါမယ်ဆိုမှ ဘုရားက ကန်တော့ဖို့လို သေးလို့လား . . . ”

“မသိဘူးလေကွာ . . . သမားစဉ်အတိုင်းဆိုတော့ ဘုရားကန်တော့ ကစရမှာပဲ . . . ”

“အပျိုတော်လောက်ကတော့စကွာ . . . ပြီးမှ ခုနစ်ထွေ . . . ”

“စတိတ်နိုးကျတော့ ငါမှပိုင်တာ . . . ”

“မင်းက ဘာဆိုမှာမို့လို့လဲ . . . ”

“နောက်ကျောကိုဒူးနဲ့ xxx ငါမသိအောင်ထိုးထား xxx”

တော်ဝင်ပြီမဟာအုပ်တိုက်

“ဟာ... တော်ပါကွာ... ပြောလိုက်ရင် ဒီဒူးပဲ... ”

“အေး... အော်ပရာရော ကဖို့လိုသေးလား...”

“ဒွဲထဲမှပဲ... သင်္ကြန်ပါဆိုနေမှ အော်ပရာက ကချင်သေးတယ်”

အေး... ဒါဆိုလည်းမနက်ဖြန်မှာတော့ သမားစဉ်ဖြတ်ပြီး အပျိုတော်နဲ့စရအောင်...”

အဲဒီညတော့ ဘောင်းဘီတွေဖြတ်၊ အင်္ကျီတွေကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်၊ ပန်းပွားတွေလုပ်၊ ခေါင်းပေါင်းတွေချုပ်၊ အကတွေတိုက်၊ တဝန်းဝန်းနဲ့နေတယ်။ အားလုံးပြည့်စုံမှ ပီတိတွေစားပြီးအိပ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်တောင် သွားမသောက်ဘူး။ မြင်ရပါများရင် အင်္ဂေါ်ပေါ့မှာစိုးလို့။ ဒါကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်းပြီး ရှိတာလေးချက်စားနေတာ။ အဲ... အသောက်ကလေးလည်း ပါတာပေါ့နော်။

“မနေ့က ကကွက်ဆန်းတွေမှတ်မိသေးလား...”

“မှတ်မိပါတယ်ကွ... ဇာတ်ထဲမှာသုံးနှစ် ဝစ်တာလိုက်တီးလာတာ...”

“မင်းလား...”

“မဟုတ်ဘူး... တို့အိမ်ဘေးကလူကြီး...”

“ဟာကွာ... သူ့အိမ်ဘေးက လူကြီးကိုပဲ သူ့ပထွေးမှတ်နေလား မသိဘူး...”

“ပြောလို့မရဘူးကွ... ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေမှာ...”

“တော်ပါကွာ...”

ဒါနဲ့ နှစ်နာရီထိုးတော့ လူလည်းအတော်ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်ကျမှ...

“ကဲ... ဂေါ်မင်္ဂလာအချိန်တော်ကျပြီထင်တယ်... လုပ်ငန်းစကြရအောင်...”

ဆိုပြီး မနေ့က စီမံထားတဲ့အဝတ်အစားတွေဝတ်၊ ခေါင်းပေါင်းတွေ

စီးပြီး မျက်နှာကို ပန်းချီဆေးတွေနဲ့ အရောင်တွေဆိုး သရုပ်ဖော်ကြတယ်။
ပါးပေါ်မှာ အသည်းကိုမြှားစိုက်နေတာတို့၊ နဖူးပေါ်မှာ Kiss
ဆိုတဲ့ စာတန်းတွေရေးလို့ပေါ့။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှ. . .

“ကဲ. . . အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားရအောင်. . .”

ဆိုပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့. . .

“ဟာ. . .”

နေကကျဲကျဲပူနေတယ်။ လူကတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ပထမ
နည်းနည်းအံ့အားသင့်သွားတယ်။ နောက်မှ. . .

“ဒါမိန်းလမ်းမှ မဟုတ်တာ. . . မိန်းလမ်းမှာဆို လူစည်မှာပေါ့. . .”

ဆိုပြီး အားလုံးတစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ချိတ်ကာ မိန်းလမ်း
ဘက်ထွက်လိုက်တယ်။

“ဟင်. . .”

မိန်းလမ်းမှာလည်း ခြောက်သယောင်းနေတာ။ ရေပက်ထားတဲ့
အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့
မိန်းလမ်းပေါ်လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

“ဟယ်. . . ဟိုမှာအရူးတွေလားမသိဘူး. . .”

“ဟယ်. . . ဟုတ်ပ. . . စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ. . .”

“ဟဲ့. . . ကလေးတွေအိမ်ထဲခေါ်ထား. . . ဟိုမှာအရူးတွေလာနေ
ပြီ. . .”

“ဟဲ့. . . ထွန်းနိုင်. ဘယ်လျှောက်အလေလိုက်နေလဲ ဟိုမှာ
နင့်ပထွေးတွေလာနေပြီ. . . မြန်မြန်လာစမ်း. . .”

ကိုင်း. . . ကိုယ့်ဒီဇိုင်းအောင်မြင်မအောင်မြင် အဲဒီစကားတွေသာ
နားထောင်ကြည့်။ ဘယ်သူမှရေပက်ဖို့သတိမရကြဘူး။ ကြောက်လို့တောင်
အိမ်ထဲဝင်ပုန်းကြသေးတယ်။ ဘယ်သူမှရေမပက်ကြတော့ ကိုယ်ဂေါ်ထား
တာ အလကားဖြစ်နေပြီ။

ဒီလိုနဲ့ သွားရင်းသွားရင်း ဖြစ်ချင်တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်

တော်ဝင်ပြီမှစာအုပ်တိုက်

က ချိုင့်ဆွဲပြီးထွက်လာတယ်။

ရေပက်မယ့် လူလည်းမြင်ရော ကျွန်တော်တို့ဝမ်းသာသွားပြီး မျက်နှာရူးကြီးနဲ့ အဲဒီကောင်လေးဆီပြေးဝင်သွားပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ပက်လေ . . . ပက်လေ . . . ”

“ခွက်စုတ်ကလေးနဲ့ပက်တာလောက်တော့ ရယ်တာပေါ့ . . . ရယ်တာပေါ့ . . . ”

ဆိုပြီး ကပြတာကို လင်းတလေးက လမ်းဘေးကိုရှောင်သွားပြီး . . .

“ဟေ့လူတွေ . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . ဘာလုပ်တာလဲဗျ . . . ”

“မင်း . . . မင်းရေပက်ဖို့မဟုတ်လား . . . ”

ဆိုတော့ ငတိလေးက . . .

“ဘယ့်နှယ်ရေပက်ရမှာလဲဗျ . . . ချိုင့်ထဲငါးတွေထည့်လာတာ . . . ငါးတွေလွတ်သွားရင် ခင်ဗျားတို့လျော်ရမှာနော် . . . ”

“အဲ . . . ”

ကိုယ့်မှာတော့ ချိုင့်နဲ့တွေ့လို့ ရေပက်ဖို့မှတ်နေတာ။ သူ့ကတော့ အိုင်ပက်ပြီး ငါးတွေထည့်လာတာ။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်လမ်းလုံး လူတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို တအံ့တဩကြည့်နေကြတယ်။ ရေလည်း ဘယ်သူမှ ထွက်မပက်ကြဘူး။ လူတွေကလည်း ဖြတ်ထားတဲ့ဘောင်းဘီတို့ တွေနဲ့။ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။

အဲဒါနဲ့မထူးတော့ပါဘူးလေဆိုပြီး ဘောလုံးတစ်လုံးဝယ်လို့ ရွာပြင် ထွက်ပြီး အရှက်ပြေလုံးဖို့ ပါလာတဲ့လူနှစ်ဖက်ခွဲကာ ဘောလုံးကန်လိုက် ကြရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်တစ်ရက်သာ ပြီးသွားတယ်။ ရေတစ်စက်မှကို မထိလိုက်ဘူး။

အရှက်ပြေလုံးရင်း ဘောလုံးကန်လိုက်တာ အမောလွန်ပြီး လျှာပါ ထွက်တယ်။ ညဘက်ပြန်လာတော့ ရပ်ကွက်ကလေးက တော်တော်

အောင်မြေ 119

မှောင်မည်းနေပြီ။ လူတွေလည်းမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ
ခွေးတွေက တသီတတန်းကြီး ဟောင်ရင်းလိုက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အောင်မြေလေးကလည်း မှောင်မည်းနေတုန်းပဲ။
အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့ ဘေးအိမ်က ဝက်အော်သံကြားရတယ်။
အဲဒီအိမ်က ဝက်သိုးမွေးထားတာလေ။ အဲဒီဝက်သိုးအော်သံနဲ့အတူ
ကျွန်တော်တို့ လူသိုးတွေကတော့ တီတီတာတာပင်မအော်နိုင်တော့ဘဲ
အိမ်ပေါ်တက်အိပ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီညက မိုးမရွာလို့လားမသိဘူး အိပ်နေရင်းကနေ ကောင်းကင်
က ကြယ်တွေမြင်နေရတယ်။ ခြုံနေကျခြင်ထောင်ကအခိုးခံရလို့ . . . ။

ရိုး သ ဘ ဝ ဝ ဝ ကြိုး စ ဘ ဝ လျက်
အကြည့်တော်

